

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน



คือ... เเซอ

พิมพ์สิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 7

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... รัก

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... รัก

ทดลองอ่าน



ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

คือ...ใจ

พินพัทธ์

หนังสือรัก

JAMSAT

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... รัก



ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... รัก

JAMSAT

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... รัก

ทดลองอ่าน

"หนังสือความรู้สึกดี... คือ...ใจ เป็นนิยายที่อบอุ่นและน่ารัก
เหมาะสำหรับคนรักการอ่านทุกคน
เพราะหัวใจคนรักอ่านทุกคนที่อยากได้อ่านเล่มนี้"

คือ...ใจ

JAMSAT

คือ... เรอ
พินพาร์ท



“ผมก็ไม่ได้รักคุณเพราะคุณสวยซะหน่อย
ผมรักคุณที่ตัวคุณ เพราะคุณคือคุณ”

คำนำ



แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจ คือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่าน อยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่อง น่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็น ความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่าน ที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าหนังสือของเราจะทำให้ให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

จะเป็นอย่างไรถ้าเจ้าของร่างและเจ้าของวิญญาณเป็นคนละคนกัน?!

จากอุบัติเหตุในครั้งนั้นทำให้ 'อรกานต์' สาวหัวขาลุยต้องมาติดอยู่ในร่างของ 'ธีร์วรา' สาวสวยสุดมัน ที่นอกจากจะเป็นผู้หญิงเหมือนกันแล้วก็ไม่มีส่วนไหนที่เหมือนกันอีกเลย!! งานนี้อรกานต์จะต้องมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ ในร่างของธีร์วรา แถมต้องมารับมือกับความเจ้าเล่ห์แพรวพราวของ 'กฤติน' หนุ่มสุดหล่อที่สามารถทำให้เธอใจเต้นแรงได้ งานนี้อรกานต์ในร่างของธีร์วรา จะสามารถรับมือกับความรักรั้งนี้ได้หรือไม่ ติดตามอ่านต่อได้ในหน้าถัดไปค่ะ



ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

พิมพ์พัทธ์



'พิมพ์พัทธ์' เป็นสาว กทม. ที่รักการอ่านเป็นชีวิตจิตใจ เรียกตัวเองได้เต็มปากว่า 'นักอ่าน' อ่านมากๆ เข้าก็กลายเป็น 'นักอยากเขียน' พอเรียนจบคณะบัญชี ได้นั่งทำบัญชีพอเบื่อกๆ ก็เริ่มเป็น 'นักเขียนสมัครเล่น' เขียนนิยายลงในเว็บพันทิปกับเด็กดี ก่อนที่ สนพ. แจ่มใสจะให้โอกาสได้มาเป็น 'นักเขียน' จริงๆ โดยมีเรื่อง 'คือ... เธอ' เป็นผลงานเรื่องแรกในชีวิต พิมพ์เมื่อปี 2548 ตามด้วยเรื่องอื่นๆ ในปีถัดๆ มา

ต่อมาชีวิตสาวออฟฟิศโสดสนิทก็กลายมาเป็นแม่บ้านเต็มตัว หมดเวลาไปกับการดูแลบ้าน ดูแลสามี และดูแลลูกสาวอีกสองคน ทำให้หาเวลว่างลงมือเขียนได้น้อยนิด จึงร่างรายงานเขียนไปนานหลายปี ถึงขั้นคิดจะแขวนปากกาจริงจังเสียก็หลายครั้ง โชคดีที่ยังมีนักอ่านหลายคนที่ยังถามไถ่กันมาเสมอ และทาง สนพ. ก็ยังให้โอกาสเรื่อยมาจึงทำให้แขวนปากกาไม่ลง แม้จะเขียนได้ช้าระดับเต่าคลาน แต่ก็ยังคิดจะมีผลงานออกมาให้ได้อ่านกันอยู่นะคะ ขอขอบคุณที่ยังไม่ลืมกันคะ



แนะนำตัวละคร



- ธีรวิภา (ไทร่า) สาวสังคมไฮโซสุดเปรี้ยวจัด! แสนเยอหยิ่งที่มีดีกรีความเจ้าเส้นและเจ้าชู้ไม่แพ้ใคร เปลี่ยนผู้ชายบ่อยไม่แพ้เปลี่ยนรองเท้า เป็นที่หมั่นไส้ของเพื่อนทุกคนมากโดยเฉพาะ 'ออร์กานต์'
- ออร์กานต์ (อ้อ) นักศึกษาสาวหัวขาลุย เป็นคนร่าเริงแจ่มใส มีน้ำใจกับเพื่อนฝูง ถูกโชคชะตาเล่นกลให้ต้องมาติดอยู่ในร่างของเพื่อนที่ตัวเองเกลียดชังหน้าอย่างไทร่า แม้จะเริ่มตันชีวิตใหม่ในร่างนี้อย่างไม่เต็มใจ แต่เธอก็สามารถปรับตัวได้ดีเกินคาด
- กฤติน (กรีซ) ลูกชายเจ้าของธนาคารใหญ่ที่ทั้งรวยล้นฟ้า หล่อลากดิน และแสนเท่ ด้วยลูกนักกีฬาน่าหม่า เส้นหน้แรงระดับเป็นเพลย์บอยตัวฉกาจที่เปลี่ยนคู่ควงไม่ซ้ำหน้า แต่สุดท้ายก็ต้องมาตกหลุมรักซิมลีภรรยาคนสวยของตัวเอง
- ทินกร (ทิน) หนุ่มตีหน้าใส หล่อบาดใจสไตล์หนุ่มเกาหลี อยู่ในแวดวงสื่อสารมวลชน จึงคล่องแคล่ว มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีอารมณ์ดีอยู่เป็นนิจ เป็นหนุ่มเจ้าสำราญที่มีจิตใจงดงาม สวมบทบาทผู้ช่วยพระเอกได้อย่างดีเยี่ยมโดนใจประชาชน
- นิลยา (นิล) เป็นสาวที่หล่อสะดุดตา มาดเท่สะดุดใจ เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของออร์กานต์ และเป็นคนเดียวที่รู้จักตัวตนของออร์กานต์ดี ทั้งออร์กานต์ในร่างเดิมและออร์กานต์ในร่างของไทร่า



บทนำ

หญิงสาวผู้นอนหลับไหลไม่ได้สติดูอยู่บนเตียงถึงสองวันเริ่มรู้สึกตัวทีละน้อย กลืนอบอวลของยาและวัสดุทางการแพทย์ต่างๆ ทำให้พอจะรับรู้ได้ว่าตนกำลังอยู่ในโรงพยาบาล อรกานต์หายใจเข้าซ้าๆ พลังค่อยๆ ชยับกายให้นอนอยู่ในท่าที่สบายขึ้น ก่อนจะเปิดเปลือกตาและพยายามปรับสายตาให้เข้ากับแสงสว่างของห้อง

มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้กับเตียงหล่อน และกำลังมองมาทางหล่อนอย่างสนใจ

"ตื่นแล้วหรือคะคุณ หนูกุดกริ่งเรียกพยาบาลให้คะ"

อรกานต์ไม่ตอบ หล่อนมองไปรอบๆ ห้อง แน่ใจมากขึ้นว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาล และเมื่อมองย้อนกลับมายังผู้หญิงมยุ่งประจำ ไบหน้าแบนๆ กรามสีเหลืองม ฝิวค่อนข้างขาวที่ขณะนี้มาหยุดยืนอยู่ที่ข้างเตียงแล้วก็ไม่รู้จะพูดจะตอบอย่างไร หล่อนแน่ใจว่าหล่อนไม่รู้จำผู้หญิงคนนี้มาก่อน

เมื่อพยายามนึกไปถึงภาพความทรงจำครั้งสุดท้ายหลังสุด อรกานต์จำได้ว่าตนเองนั้นกำลังเดินออกจากมหาวิทยาลัยด้วยความรีบร้อน ในมือถือขาตั้งแผ่นกระดาน กระจดาษ สี และอุปกรณ์วาดภาพทั้งหมดพระรุพระวัง หล่อน

มองซ้ายมองขวาจนแน่ใจแล้วว่าปลอดภัย จึงรีบเดินข้ามถนน แต่แล้วรถคันหนึ่งก็เลี้ยวโค้งผ่านหัวมุมถนน ตรงดิ่งมาทางหล่อนด้วยความเร็วสูง

แล้วก็รู้สึกเหมือนกับวูบไป หล่อนนี่ก็ออกออยู่แค่นั้น

บางทีผู้หญิงคนนี้อาจเป็นคนที่ขับรถคันนั้นก็ได้อีก

"เกิดอะไรขึ้นคะ" อรกานต์ถามเสียงแผ่ว

คนข้างเคียงมองหล่อนแปลกๆ ทำทางอึกอัก "คุณเกิดอุบัติเหตุอะไรวะคะ"

"แล้ว...คุณพาฉันมาส่งโรงพยาบาลหรือคะ"

ที่นี้ผู้หญิงคนนั้นมองหล่อนด้วยสีหน้าตกตะลึงราวกับเห็นผี "ปะ..."

เปล่าอะ คะ...คือ...มีคนพาคุณส่งโรงพยาบาลแล้วโทรแจ้งทางบ้าน คุณผู้หญิงมาดูแลจัดการจนคุณอยู่ห้องพิเศษแล้ว ท่านก็ให้หนูเฝ้าคุณต่ออะ ท่านต้องรีบไปธุระ"

คราวนี้ถึงที่ที่อรกานต์จึงมองคนพูดราวกับว่าอีกฝ่ายมาจากดาวอังคาร "คุณผู้หญิง? คุณผู้หญิงไหน"

"กะ...ก็...คุณ...คุณแม่ของคุณไงคะ"

"แม่ฉัน?" คนป่วยอ่อนเสียงสูง

แม่ของหล่อนกลายเป็น 'คุณผู้หญิง' ไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน อรกานต์นึกถึงใบหน้าซึ่งเจือรอยยิ้มอยู่เสมอของมารดา ใครต่อใครมักจะเรียกแม่ของหล่อนว่า 'อาจารย์' ต่างหาก แม่ของหล่อนเป็นอาจารย์สอนวรรณคดีอยู่ที่มหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง มีลูกศิษย์ที่รักและเคารพมากมาย แต่...คงไม่มีใครเคารพถึงขนาดเรียกท่านว่า 'คุณผู้หญิง' หรือ

หล่อนพยายามยับยั้งลุกขึ้นนั่ง 'ผู้หญิงคนนั้น' รีบเข้ามาช่วยประคองโดยไม่ต้องร้องขอ เมื่อได้ท่านั่งที่สบายถูกใจแล้ว หล่อนก็ยกมือขึ้นเสยผมตามความเคยชิน

อรกานต์ซังก นัยน์ตาเบิกกว้างทันทีที่รับรู้ได้ว่ามีสิ่งผิดปกติ ผมของหล่อน...ผมของหล่อนไม่ใช่ผมซอยสั้นซึ่งมีปอยผมลงมาระโหนกแก้ม

อยู่เสมอ หากแต่เป็นผมเส้นเล็ก...เล็กและนุ่มละเอียดกว่าผมของหล่อนเอง กลุ่มผมนุ่มสลวยนี้ยาวตรง ดกหนา และคาดว่าน่าจะยาวถึงกลางหลัง หล่อนจับเส้นผมกลุ่มหนึ่งขึ้นมาพิจารณาและพบว่ามันเป็นสีน้ำตาลไหม้เงาวัลลือแสงไฟ สวยมากทีเดียว

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

ยังไม่ทันที่จะถามหรือทักท้วงใดๆ นางพยาบาลสองคนก็เข้ามาพร้อมกับ เครื่องวัดความดัน คนหนึ่งยกข้อมือของหล่อนขึ้นตรวจชีพจรทันที ส่วนอีกคนส่งยิ้มให้ก่อนจะเริ่มซักถามอาการต่างๆ ของตัวหล่อน

"ตอนนี้แพทย์เวรกำลังตรวจคนไข้ตามตึกอยู่ค่ะ แต่อีกสองชั่วโมง คุณหมอปราโมทย์ก็จะมาแล้ว คุณไทร่าไม่เป็นอะไรมาก พี่ว่ารอคุณหมอปราโมทย์ที่เดียวเลยดีไหมคะ"

พยาบาลคนหนึ่งถามเมื่อซักถามอาการทั่วไปของหล่อนเสร็จเรียบร้อย อorkานต์อึ้งไปครู่ใหญ่ ค่อยๆ เรียบเรียงประโยคคำถามเมื่อครู่ในสมองเสียใหม่...คุณไทร่า...มีคนเรียกหล่อนว่า 'คุณไทร่า' นี่มันอะไรกันวะเนี่ย

แต่ก่อนที่จะได้ทักท้วงอะไร หล่อนก็นึกขึ้นมาได้ถึงพวงผมซึ่งยาวสยายอยู่กลางหลัง

orkานต์นั่งเงียบ คิ้วขมวดมุ่น ใช้ความคิดอย่างหนัก

"ตกลงรอคุณหมอปราโมทย์ไหมคะ หรือจะให้คุณหมอประวิทย์เข้ามาตรวจก่อน"

"รอค่ะ" orkานต์ตอบเรียบๆ

"แล้วคุณไทร่าจะให้พี่โทรแจ้งคุณหญิงเลยมั๊ยคะว่าคุณตื่นแล้ว หรือจะให้แดงโทร"

"เดี๋ยวให้แดงโทรค่ะ" หล่อนตอบเรียบๆ อีกครั้ง รับรู้โดยอัตโนมัติว่า ผู้หญิงหน้าเหลี่ยมคนนั้นชื่อแดง และคงจะเป็นเด็กรับใช้ในบ้านของคุณหญิงกับคุณไทร่า

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับหล่อนละ นั่นสิ... ลูกสาวของอาจารย์มหาวิทยาลัยระดับแนวหน้ากับวิศวกรใหญ่ประจำบริษัทก่อสร้างที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ อยากรู้เสียก็ไม่น่าจะเกี่ยวกับ 'คุณหญิง' หรือ 'คุณไทร่า'

พยายามออกจากห้องไปแล้ว หากคนชื้อแดงยังคงนั่งมองหล่อนไม่ว่างตา

อรกานต์รู้สึกกระอักกระอ่วนใจพิกล เล่นจ้องกันแบบนี้ หล่อนจะคิดจะพูดอะไรไม่ออกเลยจริงๆ เห็นที่ต้องขอหลบไปอยู่เงียบๆ คนเดียวสักพัก "ฉัน...ฉันอยากไปห้องน้ำ"

เพียงเปรยขึ้นมาเบาๆ หล่อนก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากคนชื้อแดงอีกครั้งอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ไม่กี่อึดใจทั้งตัวหล่อนและเสาทที่แขวนขวดน้ำเกลือก็เข้าไปอยู่ในห้องน้ำเรียบร้อย อรกานต์รีบปิดประตูห้องน้ำอย่างรวดเร็วก่อนที่ผู้หวังดีจะเสนอตัวเข้ามาช่วยเหลือด้านใน

โอ้ย...รู้สึกเคล็ดขัดยอกไปหมดทั้งตัว แค่ว่ายืนหนึ่ง ยังอ่อนเปลี้ยเปลี้ยแรงไม่เบา อรกานต์มองข้อมือข้างขวาที่มีผ้าพันแผลพันอยู่ สำรอกตามแขนขาก็ไม่พบรอยขีดข่วนใดๆ น่าแปลก...ถูกรถชน มันน่าจะมึนรอยถลอกหรือฟกช้ำดำเขียวบ้างนะ แล้วนี่...ทำไมทั้งแขนและขาของหล่อนถึงได้ขาวซีดอย่างนี้ละ ผิวขาวเนียนละเอียดติดกับผิวขาวอมเหลืองธรรมชาติของหล่อน

มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หล่อนหลับไปนานขนาดที่สีผิวเหือดลงและผมหาวขึ้นหลายนิ้วเขียวหรือ หลับไปนานขนาดที่แม่ได้เลื่อนขั้นเป็นถึงคุณหญิงเขียว

หญิงสาวเคลื่อนไหวตัวเองไปอยู่หน้ากระจก แล้วก็ต้องตาค้างมองภาพสะท้อนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา

นี่หล่อนบ้าหรือเกิดภาพหลอนกันแน่

สตรีสาวสวย...สวยมาก กำลังจ้องมองหล่อนมาจากกระจกเงา ใบหน้า

รูปไข่เขียนเกลี้ยงมีรอยซำอยู่ที่โหนกแก้มขวาและมีผ้าปิดแผลอยู่เหนือคิ้วขวา เห็นได้ชัดว่าไบหน้าข้างขวาถูกกระแทก แต่กระนั้นรอยแผลกับความซีดเผือดของสีหน้าก็ยังปกปิดความงามไม่มีติ คิ้วสีน้ำตาลไหม้พาดโค้งอยู่เหนือดวงตาสองชั้นยาวรี นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มหวานซึ่ง จมูกโด่งเป็นสันตรงรับกับริมฝีปากได้รูป...สวย...หยาดฟ้ามาดิน

ทว่า...หล่อนเกลียดผู้หญิงคนนี้จับใจ เกลียดมาก...เกลียดเข้าไส้เลย

นี่คือคุณไทร่า อีร์วรา ภคภัทราตัวจริงของแท้และแน่นอน

อรกานต์กะพริบตาถี่ๆ สะบัดคิ้วระหลายครั้ง ก่อนจะลืมตาขึ้นมองกระจกอีกครั้ง

เช่นเคย ภาพสะท้อนของหล่อนคือภาพของอีร์วรา ภคภัทรา

อรกานต์ลองดึงผม หยิกแก้ม และหยิกแขนตัวเองดู *โอ๊ย! ยังเจ็บ!* นี่ไม่ใช่ความฝันแน่! แล้วมันคือความจริงชนิดไหนกัน หล่อนโดนรถชน แล้วตื่นขึ้นมาในร่างของอีร์วรา ภคภัทรา เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่หล่อนแสนจะเกลียดชังหรือกลัวหรือ ความจริงเป็นเช่นนี้หรือ มันเป็นไปได้อย่างไร?!

หญิงสาวกึ่งตัวลงนั่งทอดอาลัยบนโถส้วม เายังงัดลิ้นที่นี้ เรื่องมหัศจรรย์พันลึกอะไรก็ไม่รู้ดันมาเกิดขึ้นกับหล่อนเข้าอย่างจัง จะสลบร่างกับใครที่มันดีกว่านี้หน่อยก็ไม่ได้ ดันมาเป็นยายไทร่าคู่อาฆาตของหล่อนเสียด้วยสิ

แรกเริ่มเดิมทีนั้น หล่อนไม่ได้มีอคติหรือรังเกียจตื้นตันอะไรกับเพื่อนแสนสวยคนนี่หรอก เห็นคุณเธอเซ็ดหยิ่งใส่ทุกคนก็ยังเข้าใจไปว่ากิริยาท่าทางเธอคงเป็นเช่นนั้นเอง รู้จักกันมากกว่านี้สักหน่อย คุณเคยกันกว่านี้อีกนิด ก็คงจะพอเข้ากันได้ หากแต่เมื่อช่วงเวลาแห่งการรับน้องใหม่ผ่านไป คุณไทร่าเธอก็ยังรักษาระดับความเหินห่างของตัวเองกับเพื่อนฝูงทุกคนไว้อย่างเหนียวแน่น ไบหน้าสวยละมุนมักมีสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก ดวงตาวหวานคมไม่เคยเหลือบแลสายตาไปมองใคร หาไม่ก็จะมีแววหยาบหยันดูถูกนายแสงออกมาอยู่เสมอ ริมฝีปากบางได้รูปนั้นเล่า ไม่เคยเอ่ยวาจาเป็นมิตร

กับใครทั้งสิ้น มีแต่การดูหมิ่นเหยียดหยามและหาผลประโยชน์ใส่ตัว

การไม่คิดจะผูกมิตรกับผองเพื่อนคนใดเลยของธีร์วรา ทำให้อรกานต์เริ่มไม่ค่อยพอใจเพื่อนคนนี้นัก ทว่าหล่อนก็ไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด แต่ยิ่งนานวันเข้า ความเห็นแก่ตัวและความแล้งน้ำใจอย่างร้ายกาจของธีร์วราก็กวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เพียงแค่ทอมแรก เพื่อนๆ ทุกคนต่างพากันถอยห่าง ความพยายามที่จะผูกมิตรกับสาวสวยคนนี้เหือดหายไปโดยทั่วหน้า ผู้ที่วนเวียนอยู่รอบกายเธอนั้นมีเพียงเพื่อนผู้หญิงสามสี่คนที่มึนบุคลิกคล้ายคลึงกัน นั่นคือบุคลิกของสาวไฮโซมาดหุรุษสวยเร็ดเซ็ดหยิ่งซึ่งวันๆ ไม่ได้ทำอะไรนอกจากแต่งตัวให้สวยเข้าไว้ และผูกไมตรีกับผู้ชายมากหน้าหลายตา คนที่ทน 'คุณไทร่า' ได้ เห็นจะมีแต่เพื่อนสามสี่คนนี้กับผู้ชายที่พยายามตามจีบคุณเธอเท่านั้นแหละ

ความเกลียดชังเริ่มก่อตัวขึ้น เมื่อธีร์วราเริ่มใช้อำนาจบาตรใหญ่จากการที่มีบิดาเป็นคนใหญ่คนโตในแผ่นดิน อาจารย์บางท่านถึงกับยอมให้เธอส่งงานช้ากว่ากำหนดได้เป็นกรณีพิเศษ อาจารย์บางท่านจงใจเอาหูไปนาเอาตาไปไร่แซกซื้อให้เธอแม้ว่าวันนั้นๆ เธอจะไม่ได้เข้าเรียน อาจารย์บางท่านไม่ตำหนิติเตียนอะไรเมื่อเธอเข้าเรียนสายไปถึงหนึ่งชั่วโมง มีบ้างที่อาจารย์บางท่านเรียกเธอผู้นี้ไปว่ากล่าวตักเตือน หากทว่าไม่เคยมีท่านใดที่จะกำหนดบทลงโทษจริงๆ จังๆ

อรกานต์เริ่มออกอาการต่อต้าน เมื่อสาวไฮโซคนนี้ไม่เคยเข้ามาร่วมทำรายงานกลุ่มแต่กลับมีชื่ออยู่ในคณะผู้จัดทำ หล่อนยื่นคำขาดให้ไทร่าถอนชื่อตัวเองออกไป เนื่องจากไม่เคยช่วยทำอะไรเลย แต่หล่อนกลับถูกมองด้วยสายตาดูแคลนพร้อมกับเสียงตอบเรียบเย็น 'เท่าไรล่ะ ค่าเหนื่อยของพวกเธอ ค่ากระดาษ ค่าน้ำหมึก ค่าเสียเวลาหาข้อมูล ค่าเสียเวลาพิมพ์ ค่าอะไรต่อมิอะไรทั้งหลายแหล่ ฉันทให้ห้าพันเอาไปแบ่งกัน พอมั๊ย'

อรกานต์โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยากจะเอาแบงก์พันห้าใบที่ได้รับมา

โยนทิ้งไปให้หมด แต่...นิลยา เพื่อนสนิทของหล่อนท้วงอย่างใจเย็น 'คิดว่า ยื่นหมูยื่นแมวน่าอ้อ รายงานเสร็จแล้วจะให้โทรฯช่วยทำอะไรก็ได้แล้ว ค่าจำเป็นต้องส่งงานชิ้นนี้เหมือนกับพวกเราทุกคนนั่นแหละ คิดซะว่าช่วยค่า เป็นน้ำใจ แล้วค่าก็ให้ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ กับเราเป็นการตอบแทน'

'มันเอาเงินฟาดหัวเรานะนิล' หล่อนตอบอย่างโกรธจัด

'คิดว่ามันคือการตอบแทน คิดให้ได้อย่างนี้ ถ้าแก่จะไม่เอาเงิน ไม่อยาก ถูกใครฟาดหัว แกก็ไม่ต้องเอา ให้ไอ้บอกับไอ้สมันไป สองคนนั้นกำลัง ต้องการเงิน'

เป็นความจริงที่เพื่อนบางคนมีฐานะยากจนมาก บางคนมีพ่อแม่เป็น ชาวไร่ชาวนาอยู่ต่างจังหวัด มีรายได้แค่พอยังชีพไปวันๆ เมื่อลูกรักดี เรียนดี สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ พ่อแม่ก็ต้องยอมที่จะสูญเสียคนช่วยทำงานหาเงิน ไปคนหนึ่งเพื่อหวังอนาคตภายหน้าที่ดีกว่า ลูกจะเรียนก็ได้แต่ต้องส่งเสีย ตัวเอง รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหลายเองนะ พ่อแม่สุดบุญญาจริง ๆ หรือ บางคนนอกจากจะเรียนแล้ว ยังต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำ รับผิดชอบปากท้อง ของยายกับน้องที่บ้านอีก มหาวิทยาลัยของรัฐเป็นที่รวมของคนทุกชนชั้น จริงๆ อรกานต์ยอมนั่งเพราะเห็นว่าอย่างไรก็ตาม เงินก็เป็นของมีค่า และ ยังมีคนที่จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนนี้

แต่การนั่งนั้นทำให้โทรฯมองหล่อนอย่างเหยียดหยันมากขึ้น ถึงกับส่งยิ้ม ดูแคลนมาให้หล่อนทุกครั้งที่สามารถเอาเงินจ้างเพื่อนของหล่อนบางคน ให้พิมพ์รายงานให้ หรือทำการบ้านบางชิ้นให้ได้ 'ฉันมีเงินนะอ้อ เห็นมั้ยว่า มันสำคัญกว่าค่าว่าน้ำใจของเธอ'

อรกานต์แทบเดิน เกือบจะมีการตอบโต้อย่างรุนแรงเกิดขึ้นแล้ว ถ้า นิลยาไม่มาขวางไว้เสียก่อน หล่อนจึงได้แต่โวยวาย 'มันหยามเรานะนิล มันดูถูกเพื่อนเรา เอาเงินฟาดหัวเพื่อนเรา'

'แล้วเพื่อนเราไปรับเงินค่าจริงหรือเปล่าละ'

'จริง' คนเดือดดาลรับอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก ก่อนจะบ่นต่อ 'ไม่รัก ศักดิ์ศรีกันบ้างเลย ไอ้พวกนี้'

นิลยาสายหน้า 'พวกนั้นมันก็รู้ว่าไทร่าดูถูกมัน เอาเงินฟาดหัวมัน แต่ลองคิดดูนะ มันต้องทำงานที่ชั่วโมงกว่าจะได้ห้าพัน บางทีทำทั้งเดือนเลยนะ แต่พิมพ์รายงานให้ไทร่า ทำแค่สองคืนก็เสร็จ คຸ້ມแสนจะคຸ້ມ อย่างน้อยก็มาเป็นค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่าบ้านของมัน ไอ้สุช่วยทำการบ้านของอาจารย์ วิรัชให้ได้มาพินึ่ง มีเงินจ่ายค่าเทอมให้น้องแล้ว คຸ້มมียะละ' นิลยาหยุด เพื่อให้อรกานต์ได้คิดตามที่เธอพูด ก่อนจะตบท้าย 'ใช้สมองคิดเถอะวะ ไอ้อ้ออย่าห่วงศักดิ์ศรีอะไรนักเลย'

อรกานต์จึงจำต้องยอมทน ยอมหนึ่งต่อไป เป็นฝ่ายที่ต้องนับหนึ่ง ถึงสิบในใจทุกครั้งที่สบสายตาหมีนแคลนและวาจากระทบกระเทียบต่างๆ

และความเกลียดชังยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อธีรวิธาทำตัวสนิทสนม ปล่อยเนื้อ ปล่อยตัวกับเพื่อนชายคนหนึ่งของหล่อน สนิทใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา ร่วมสี่เดือน ก่อนคุณเธอจะสลัดหนุ่มหน้าชื่อตาใสคนนี้ทิ้งอย่างไม่ใยดี หันไปคองชายหนุ่มหน้าตาดีซึ่งเป็นนักธุรกิจที่จบจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง ส่งผลให้เพื่อนของหล่อน... ผู้ชายเดินดินธรรมดาๆ คนหนึ่ง ออกหักเสียใจจนแทบจะเสียผู้เสียคน กินเหล้าเมาหย่าเปชขนาดเกือบถูกรถชนตาย

ตั้งแต่นั้นมา อรกานต์จึงพูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่า หล่อนเกลียดผู้หญิงคนนี้สุดจิตสุดใจเลยจริงๆ

เสียงเคาะประตูอย่างขลาดๆ ดังขึ้น ปลุกอรกานต์ให้ตื่นจากภวังค์ หล่อนลุกขึ้นไปเปิดประตูห้องน้ำอย่างแข็งๆ

"หนูเห็นคุณไทร่าเข้าไปนานนะคะ เป็นห่วงก็เลยลองเคาะเรียกดู" แดงรีบแก้ตัวด้วยเสียงขลาดๆ เห็นได้ชัดว่ากลัวเกรงธีรวิธาอยู่ไม่ใช่เน้อย อรกานต์จึงได้แต่ลอบถอนใจเบาๆ เดินกลับขึ้นไปนอนบนเตียงคนไข้แต่โดยดี

จากนั้นก็ได้นอนเงียบ ใช้ความคิดอย่างหนัก หาทางออกให้กับตัวเอง
 เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่ทราบ ก่อนที่อรกานต์จะเปิดฉากสนทนา
 ด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ คล้ายชวนคุย

"แดง..."

"คะ"

"ตอนที่ฉันตื่นขึ้นมา ตอนแรกฉันจำแดงไม่ได้"

"คะ?"

"ตอนนี้ก็ยังจำไม่ค่อยได้"

"คะ?!" เด็กสาวหน้าขาวอูทานเสียงสูงขึ้น สีหน้าตกใจอย่างเห็นได้ชัด

"แต่ฉันพอจำได้ว่าตัวเองเป็นใคร พ่อแม่ชื่ออะไร เรียนหนังสือที่ไหน
 อยู่คณะอะไร ชั้นปีอะไร...แต่นึกมากกว่านี้ก็นึกไม่ค่อยออก...ปวดหัว แแดง
 ช่วยเล่าให้ฉันฟังที่ได้ไหม"

หล่อนแก้มองเอนิ้วคลึงแกวย ขมับขวาไถ่ๆ รอยคิ้วแตก ทำนัยน์ตา
 อินโนเซนต์ประกอบคำถามเพื่อให้สมจริงยิ่งขึ้น เออเออะ...ยังงั้นขอเอาตัวรอด
 ไว้ก่อน ถ้าไทร่ากลับคืนร่างตัวเองได้ค่อยบอกกับใครต่อใครทีหลังว่านี่เป็น
 อาการความจำเสื่อมชั่วคราวจากการที่สมองถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง
 ป่านนี้ไทร่าในร่างของหล่อนจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ หวังว่าคุณเธอด
 คงไม่ทำตัวเป็นลูกบังเกิดเกล้าให้พ่อแม่หล่อนหัวปั่นเล่นหรือกนะ

ก่อนหล่อนจะคิดอะไรไปไกลกว่านี้ แแดงก็เริ่มตอบคำถามอย่าง
 ตะกุกตะกัก "นะ...หนู...เป็นคนทำงานบ้านในบ้านคุณไทร่าคะ มาอยู่ได้
 ประมาณสองปีแล้ว หนูเป็นคนทำความสะอาดห้องกับดูแลเรื่องเสื้อผ้า
 รองเท้าของคุณนะคะ"

อรกานต์ยิ้มอ่อนๆ ทำท่าสบายๆ ค่อยๆ ป้อนคำถามที่อยากรู้ทีละคำถาม
 พยายามทำน้ำเสียงให้เป็นธรรมชาติ ไม่กระตือรือร้นจนผิดสังเกต บางคราวก็
 แก้มองเออออ ร้องอ้อพอนึกออกบ้าง เพื่อความแนบเนียนยิ่งขึ้น ซึ่งหนูแดง

คนชื่อนี้ก็แสนใสซื่อจริงๆ ไม่ติดใจสงสัยอะไรเลย เล่าให้ฟังตามที่ถามไป
ทุกประการ

กว่าคุณหญิงวรภรณ์ ภคภัทราจะก้าวเข้ามาในห้องพักรักษาตัวของ
ลูกสาวก็เป็นเวลาสองทุ่มเศษแล้ว คงจะทราบอาการของหล่อนอย่างละเอียดลออ
หมดแล้วจากคุณหมอปราโมทย์ และไอ้อาการทั้งหลายเหล่านั้นก็คงรวมอาการ
'ความจำเสื่อมการเมือง' ของหล่อนเข้าไปด้วยแน่นอน

อรกานต์ยกมือไหว้สตรีสูงวัยผู้ยังสวยเฟริศแพรวงามสง่าสมวัยอย่าง
นอบน้อม

คุณหญิงวรภรณ์ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน จับแก้มลูกสาวเบาๆ ก่อนจะ
ลูบผมอย่างเอ็นดู "เป็นไงบ้างลูก ยังเจ็บตรงไหนอยู่รีเปล่า"

อรกานต์ส่ายหน้า พลังตอบด้วยน้ำเสียงม่นอกม่นใจ "หายแล้วค่ะ
พรุ่งนี้เข้ากลับบ้านได้"

เพียง! ขอให้สำเร็จทีเถอะ หล่อนอยากโทรศัพท์กลับบ้านติดต่อโทรว่า
ในร่างของหล่อน และรีบติดต่อนิลยาโดยเร็วที่สุด

"ไม่ได้หรอกลูก" เหมือนนิมิตหมายวับไปกบตา แม้ว่าคำปฏิเสธรจะแสน
นุ่มนวล

"พรุ่งนี้หมอมจะตรวจคลื่นสมอง และอยากรอดูอาการอีกสักวันสองวัน
ซึ่งแม็กก็เห็นด้วย ร่างกายเรานะอ่อนแอ ซีโรคขนาดไหนก็รู้อยู่ กลัวอาการ
จะไปทรุดที่บ้าน"

"โอ้! ไม่หรอกค่ะ"

"ไม่อะไรกัน อากาศเปลี่ยนฤดูหนาว คนอื่นเขาแค่ฟัดฟาดเป็นหวัด
คัดจมูก ไอ้เราเล่นเป็นไข้หวัดใหญ่จนต้องฉีดยา พักผ่อนน้อยไปหน่อยก็
หมดเรี่ยวหมดแรงถึงกับต้องนอนให้น้ำเกลือ เป็นอะไรก็เป็นหนักกว่า
คนอื่นเขาทุกที ให้หมอมตรวจดูให้แน่ก่อนดีกว่า แม่เป็นห่วง"

และนั่นจึงทำให้หล่อนต้องติดแหง็กอยู่ที่โรงพยาบาลอีกสองวันสองคืนเต็มๆ

สิ่งแรกที่อรกานต์ทำหลังจากก้าวเท้าเข้าสู่ศฤงคารสน์สีขาวหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่แถวชานเมืองคือการดิ่งสู่ห้องส่วนตัวของธีร์วรา ภคภัทรา ล็อกประตูให้เรียบร้อย มุ่งตรงไปคว้าโทรศัพท์อย่างไม่ลังเล จะได้คุยเรื่องสำคัญจริงๆ โดยไม่ต้องมีสายตาของแดงจับจ้องอยู่ตลอดเวลาเสียที

สายแรก หล่อนโทรตรงเข้าบ้าน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีคนรับสาย บ่ายโมงตรง...เอ...พ่อกับแม่จะคงไปทำงาน แต่ไทร่าน่าจะอยู่ ทำไมไม่อยู่ หลังจากเสียเวลาอีกครู่ใหญ่ จนแน่ใจว่าปลายทางคงไม่มีคนรับสายแน่นอนแล้ว หล่อนจึงกดเบอร์บ้านของนิลยาต่อทันที บ่ายโมงกว่าอย่างนี้คงไม่มีใครอยู่บ้าน คุณลุงคุณป้าคงไปทำงานทั้งคู่ นิลก็คงอยู่ในมหาวิทยาลัยหรือไม่ว่าไปตั้งขาตั้งนั่งวาดรูปอยู่ที่ไหนสักแห่ง เผลอๆ ไทร่าอาจจะอยู่กับนิลก็ได้

เมื่อแน่ใจว่าภารกิจคงไม่สำเร็จแน่นอนแล้ว อรกานต์ถอนใจเบาๆ ด้วยความผิดหวัง ไปอาบน้ำสระผมให้สบายเนื้อสบายตัว นอนพักพาบอ่านหนังสือหรือดูทีวีสักพักให้สบายใจ เดี่ยวค่อยลองดูใหม่ตอนเย็นก็ได้ เมื่อคิดได้ดังนั้น หล่อนจึงเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าที่มุมห้อง ตู้หลังใหญ่สองใบตั้งอยู่ชิดกัน อรกานต์จึงตัดสินใจเปิดทั้งสองตู้พร้อมกัน

แม่เจ้าไว้ย! คนอะไรมันจะมีเสื้อผ้าได้เยอะขนาดนี้ หล่อนจ้องมองเสื้อผ้าสารพัดชนิดอัดแน่นกันอยู่เต็มตู้ใบหนึ่ง จากนั้นจึงจะสายตาไปมองกางเกงกระโปรงชุด และชุดราตรีซึ่งแขวนเรียงไว้เต็มตู้อีกใบหนึ่ง มองสำรวจอยู่อึดใจ ก่อนจะค่อยๆ เปิดดูตามลิ้นชัก ตู้ใบที่เก็บเสื้อยังเป็นทีเก็บชุดชั้นในถุงเท้า ผ้าเช็ดหน้า ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่ ฯลฯ ส่วนอีกใบนั้นเป็นที่เก็บกระเป๋าสารพัดชนิดทั้งใบเล็ก ใบใหญ่ แบบถือ แบบสะพาย แบบหนีบ มีตั้งแต่สีขาว สีครีม สีน้ำตาลอ่อน น้ำตาลเข้ม เทาอ่อน เทาเข้ม และอื่นๆ อีกมากมายรวมทั้งสีดำ

โอโฮ! เกิดมาเพิ่งเคยเห็นอะไรแบบนี้ ทั้งเสื้อ กระโปรง กางเกง รวมถึงชุดชั้นใน ถุงเท้า ผ้าเช็ดหน้า และกระเป๋าของหล่อน หากเอามาใส่ไว้ในตู้เดี่ยวนี้อย่างหลวมเลยมั้ง ดูแค่กระเป๋าที่พอ นีมันเป็นกองทัพกระเป๋าเลยนะ ของหล่อนนะมีแค่กระเป๋าสะพายคู่ซี้กับเป้คู่ใจสองใบเท่านั้นเอง

เอาเถอะ สักรวจพอลแล้ว ไปอาบน้ำสักที นอนให้พยาบาลเช็ดตัวมาสามวันแล้ว

"ว๊าย!" อรگانต์อุทานเบาๆ อย่างขัดใจ คนอะไร ทำไมมีแต่เสื้อผ้าแบบนี้

เสื้อสารพัดชนิดในตู้เป็นเสื้อสายเดี่ยวและเกาะอกไปแล้วก่อนตู้ เสื้อซีทรู เนื้อบางจ๋อยอีกส่วน เสื้อเชิ้ตก็เป็นชนิดเข้ารูปพอดีตัว เสื้อยืดก็เป็นเสื้อยืดแขนสั้น สั้นจริงๆ สั้นกุดจนถึงไม่มีแขน แถมยังเป็นเสื้อตัวเล็กกระจิริดอีกต่างหาก ถ้าใส่ก็คงรัดตึงอวดทรวดทรงองค์เอวชัดเจน เสื้อยืดแขนยาว ถ้าไม่ได้มีลำตัวสั้นจนเปิดสะดือละก็ ต้องเป็นเสื้อที่มีผ้าบางหรือเนื้อผ้าแนบติดลำตัวสนิท

นี่หล่อนจะใส่อะไรดี

หันไปทางชุดนอนซึ่งอยู่ถัดจากชุดราตรีไป ก็พบแต่ชุดนอนกระโปรงผ้าลินินพลิ้วบางจ๋อยไปเสียทุกตัว

เสื้อยืดกางเกงขาสั้นอย่างชาวบ้านทั่วไปเขาใส่กันไม่มีหรือไงนะ

เหลือบแลไปทางกางเกงแล้วก็ให้ตกใจ พวกกางเกงขาสั้นมันก็... สั้นสมชื่อจริงๆ กระโปรงสั้นก็สั้นถึงใจอีกเหมือนกัน ยังดีที่กางเกงขายาวกับกระโปรงยาวดูแล้วพอทำให้ได้หนอย

สุดท้ายอรگانต์ก็เลือกเสื้อยืดตัวหนึ่งซึ่งดูแล้วคงไม่รัดรูปมากเท่าไร กับกางเกงขายาวยางยืดตัวหลวมตัวหนึ่ง

ถอนหายใจอย่างโล่งอกไปได้ยังไม่ทันไร ก็แทบจะกุมขมับอีกครั้งกับชุดชั้นใน

มีแต่บิกินีกับจีสตรีง ทำไงดี

อรกานต์เลือกบิกินีกับบราเข้าชุดกัน ก่อนจะเดินไปทางห้องน้ำ

แต่ถือเสื้อผ้าพวกนี้ไว้ยังไม่ทันจะสวมใส่เลย หล่อนรู้สึกกว่าตัวเองเป็นผู้หญิงผู้หญิงมากกว่าที่เคยเป็นมาทั้งชีวิตเสียอีก หญิงสาวสไตล์ทอมบอย ผอมชอยส์นั่น สวมเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงยีนลุๆ รองเท้าผ้าใบคู่เก่าอยู่ที่เท้า และเบ้สีดำสารพัดประโยชน์อยู่ที่หลัง ดูจะกลายเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกล

คิดแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ อีกครั้ง ปิดประตูห้องน้ำลง ถอดเสื้อผ้าใส่ตะกร้าผ้าไว้ หันกลับไปสบกับกระจกเงาบานใหญ่ยาวจรดเพดานแล้วก็ตกตะลึงพริ้งเพริดกับภาพเงาสะท้อนที่เห็น *อูแม่เจ้า...*

...รอยรูปอินทร์หยาดฟ้า มาอ่าองค์ในหล้า

แหล่งให้คนชม แลฤๅ*...

คนอะไรสวยได้ทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนี้ นี่ขนาดคิ้วขวยยังมีรอยแผลใบหน้ายังขาวซีด แต่เครื่องหน้าได้รูปนั้นยังโดดเด่น รูปร่างแล้ว... ทั้งทรวดทรงองค์เอาจึงผิวเนื้อขาวผ่องนวลสล้าง ล้วนหาที่ติมิได้

จ้องมองอยู่ชั่วครู่ก่อนจะรู้สึกตัว อรกานต์หัวเราะเบาๆ แล้วก็หน้าแดงอายตัวเอง รู้สึกเหมือนดูหนังไปชนิดเดียวๆ ไม่ถูกเซ็นเซอร์ออกเลยสักวินาที

นึกไปอีกทีก็เงิน ไท่ร้ายจะยื่นมองของเราแบบนี้รีเปล่าหว่า

อาบน้ำจนสดชื่นสบายตัวแล้ว อรกานต์ก็ออกมาเดินชมห้องนอนสำรวจโต๊ะเครื่องแป้ง โต๊ะหนังสือ ชั้นเก็บของ เปิดลิ้นชักโน้นลิ้นชักนี้ ดูโน่นดูนี่จนพอใจแล้วก็ทิ้งตัวลงบนเตียง เปิดโทรทัศน์ดูข่าวเวลาไปพลางๆ

* จากเรื่องลิลิตพระลอ

ห้องนอนห้องนี้บอกตัวตนของเราได้ดี โຕะเครื่องแบ่งมีสารพันเครื่องสำอางและน้ำหอมวางอยู่เต็ม ข้างๆ กันมีตั้งเก็บบรรดาเครื่องประดับทั้งหลาย ทั้งแหวน ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ ล้วนมีมากจนละลานตา โຕะหนังสือมีแต่หนังสือเรียนและข้างๆ ก็มีอุปกรณ์วาดภาพวางอยู่ครบชุด เรียกได้ว่ามีครบตามภาคบังคับสำหรับแบบเรียนและอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็น อุปกรณ์เสริมหรือหนังสือคู่มือสำหรับหาข้อมูลเพิ่มเติมไม่มีเด็ดขาด ชั้นหนังสือเล็กๆ ก็มีแต่นิตยสารแพชั่นกับแคตตาล็อกต่างๆ จากห้างสรรพสินค้าชั้นนำ บอกได้ชัดเจนว่านี่คือเจ้าแม่แพชั่น ไม่ใช่อาร์ติสต์จิตรกรเอกอย่างหล่อน

อรกานต์เหลียวมองรอบห้อง เออ...แะะ ห้องนี้ก็สวย...น่าवादดีเหมือนกัน แต่ยังไม่ทันคิดอะไรโกลกว่านั้นก็เลื้อยไปเห็นนาฬิกาบอกเวลาหกโมงเย็น

ถ้าแม่ไม่มีสอนตอนบ่าย ป่านนี้คงกลับถึงบ้านแล้ว

"ฮัลโหล" เสียงผู้ชาย...เสียงพ่อ...อรกานต์คิดอย่างแปลกใจนิดหน่อยวันนี้พ่อกลับบ้านเร็วจัง

"ฮัลโหล" หล่อนรีบกรอกเสียงตอบ "ขอสายอ้อคะ"

แอบภาวนาในใจขอให้โทร่าอยู่แถวนั้นจะได้นัดพบพูดคุยช่วยกันหาทางแก้ไขปัญหา ฉันทจะได้กลับเข้าร่างฉัน เธอจะได้กลับเข้าร่างเธอตามเดิมเสียที

ทว่า...ปลายสายกลับนิ่งงันไป เหมือนมีเสียงขลุ่ยขลุ่ยในลำคอ

"อ้อไม่อยู่ลูก"

อรกานต์ไม่ได้เฉลียวใจอะไรกับน้ำเสียงเนิบๆ เนื่อยๆ นั้น หล่อนพูดต่อทันที "ไม่อยู่หรือคะ อีกนานมั้ยคะกว่าจะกลับ"

"ไม่กลับแล้วลูก" อีกฝ่ายตอบเสียงเบา กลั่นสะอื้น

"ไม่กลับหรือคะ" ไม่รู้เป็นไง หล่อนรู้สึกทั้งแปลกใจ ทั้งตกใจ เสียววบวบๆ ที่ท้ายทอยอย่างไรพิกล

"เพิ่งเผาเมื่อบายนี้ พ่อคิดว่าโทรบอกทุกบ้านแล้วเสียอีก"

"คะ? คือ..." อรภานต์รู้สึกเหมือนมีก้อนกลมก้อนใหญ่เล่นมาจากอยู่ที่ลำคอ สมอหงุดหงิดแว้งคว้าง คิดอะไรไม่ออก พุดอะไรไม่ถูก

หล่อนพยายามรวบรวมพลังกายพลังใจทั้งหมด ตั้งสติให้มั่น ก่อนจะกล่าวตอบไปด้วยน้ำเสียงที่พยายามควบคุมมิให้สั่น "หมาย...ความ...ว่า อ้อ...อ้อไปไม่กลับแล้วหรือคะ สะ...เสียแล้วหรือคะ"

"ล๊ะ"

"เมื่อไหร่ ยังไงคะ"

"ถูกรถชนเมื่อสี่วันก่อน หนูไม่ทราบจริงๆ หรือลูก"

อรภานต์พยายามอย่างยิ่งที่จะดำรงสติให้มั่น ทั้งๆ ที่มีมือเท้าเย็นซีด "หนูเป็นเพื่อนเก่าสมัยประถมคะ ไม่ได้ติดต่อกันหลายปี วันนี้คิดถึงอ้อขึ้นมาเลยจะโทรมาคุยด้วย ไม่คิดเลยว่า...เสียใจด้วยนะคะคุณลุง"

"ขอบใจ สงสัยอ้อคงคิดถึงหนูเหมือนกันถึงได้ส่งจิตไป ถ้าหนูอยากพบอ้อ กระต่ายยังอยู่ที่วัดพระชาธรรม พ่อฝากไว้กับพระครูแจ้ง หนูไปไหว้อ้อได้คงอีกสักพักใหญ่กว่าจะลอยอังคาร พ่อกับแม่ขอเวลาทำใจอีกหน่อย"

"คะ แล้วหนูจะไป สวัสดิ์คะคุณลุง"

"สวัสดิ์ล๊ะ"

วางหูโทรศัพท์ที่ได้หล่อนก็ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง แข็งขาอ่อน มือไม้สั่นไปหมด ทั้งตัวลงบนเตียงได้น้ำตาที่ไหลลงมาไม่ขาดสาย ใจหายขวัญหาย รู้สึกเย็นวาบทั่วสรรพางค์

ธีร์วราษัฏภชนหล่อนตาย

หล่อนตายแล้ว ตายจริงๆ เผาแล้วด้วย

แต่ถ้าหล่อนตายแล้ว ที่กำลังนั่งอยู่นี้ใครกัน

ไทร่าไงล่ะ

อรกานต์สะท้านเอื๊อก ร่างหล่อนตาย ร่างไทร่าอยู่...ในทางกลับกัน...
ดวงจิตของหล่อนอยู่ ไทร่าต่างหากที่ตาย!

หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ดวงหน้าตางามหมดจดลงจากรถยนต์คันหรู
เดินเข้าวัดด้วยสีหน้านิ่งสงบ กวาดตามองไปรอบๆ

หญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกัน ผิวสีน้ำผึ้ง ผมดำ ตาดำขลับ ใบหน้าคม
ยี่นร่อยุก่อนแล้วไต่ต้นโพธิ์ต้นใหญ่

อรกานต์ตรงดิ่งไปทางนั่นทันที

นิลยาหันมา ดวงตาสีดำสนิทส่องชัดถึงความไม่พอใจ สีหน้าบึ้งตึง "เธอ
ขี้บรดชนเพื่อนฉันตาย จะมาจตุรูปขอขมาสักนิดก็ไม่มี ยังจะโทรมาหาฉัน
พูดจาเพื่อเจ้ออะไรก็ไม่รู้ ฉันขอบอกเป็นครั้งที่ร้อยเลยนะว่าฉันไม่เชื่อ
ที่ยอมมาตามคำขอเนี่ย ก็แค่จะพาเธอไปขอขมากระตุก บอกกล่าวให้เขา
อโหสิให้ซะ เพื่อนฉันจะได้ไปดี"

"พาไปสิ" คนผิวขาวนวลตอบเรียบๆ หลังจากได้พูดคุยกุญแจเสียง
ใช้ความพยายามไปมากกว่าสองชั่วโมงเมื่อคืนนี้แล้วประสบความล้มเหลว
อรกานต์ไม่หวังจะมายืนยัน นั่งยัน นอนยันในวาทะของหล่อนกับเพื่อนสนิท
กลางลานวัดอย่างนี้อีก

สาวผิวคล้ำสะบัดหน้าเดินนำไป ท่าทางส่อชัดว่าไม่อยากเสวนาด้วย
"ถึงแล้ว กุฎิพระครูแจ้ง"

อรกานต์ถลุดรองเท้า เดินตามเพื่อนเข้าไปในกุฎิหลังเล็ก แอบตีใจ
น้อยๆ ที่สามารถหาเสื้อผ้าที่เรียบริ่อยมิดชิดพอจะใส่เข้าวัดได้จาก
กองภูเขาเสื้อผ้าเช็กซีพวกนั้น เพราะเพียงก้าวเท้าเข้าไป หล่อนก็แทบจะ
ชนกับหิ้งพระ ซึ่งถัดไปอีกนิดก็เป็นองค์พระประธานของห้องที่มีขนาดใหญ่
พอๆ กับเด็กหกขวบ ห่างออกไปไม่กี่ก้าว พระครูแจ้งนั่งขัดสมาธิรอ

อยู่ก่อนแล้ว

สองสาวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย พนมมือไหว้อย่างสำรวม

"พาเพื่อนมาไหว้อัฐิค่ะ หลวงพ่อ" นิลยากล่าวเรียบๆ

อรกานต์นั่งนิ่งๆ ไม่พูดอะไร รู้สึกร้อนอ้าวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ร้อน...เหมือนอยู่ในเตาอบ ผิวหน้าเริ่มแดงเรื่อ เหงื่อเริ่มซึม หญิงสาวพับแขนเสื้อเช็ดสีด้าขึ้นสองทบ หากความร้อนกลับดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวี เหลียวมองไปรอบๆ แม้จะเป็นกุฏิหลังเล็กๆ แต่ก็โล่งโปร่ง ดูน่าสบาย พัดลมตั้งโต๊ะที่หันซ้ายหันขวาพัดอยู่ไม่ไกลก็น่าจะช่วยคลายร้อนได้ แต่ดูเหมือนจะไม่เป็นผลเลย หล่อนยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก ยังพูดอะไรไม่ออก

"โยมร้อนที่ใจหรือเปล่า" พระสงฆ์ผู้ชราถามขึ้นช้าๆ

"คะ?" อรกานต์จับต้นชนปลายไม่ถูก สีหน้างุนงง

"อาตมาว่าโยมร้อนที่ใจ กายและใจไม่กลมกลืนกัน เสียสมดุล พระพุทธองค์ท่านเลยเตือน"

"ร้อนที่ใจ? กายและใจไม่กลมกลืนกันหรือคะ"

"ใช่แล้ว...อาลัยร่างเก่าใช่ไหมโยม"

อรกานต์เบิกตากว้าง นิลยาสะดุ้ง พระสงฆ์ท่านจึงอธิบายเรียบๆ "อาตมาเห็นเงาของโยมร่างๆ อยู่แวบหนึ่ง แน่ใจว่าตาไม่ฟาด ดูละม้ายแม่หนูที่เพิ่งเผาไป เลยลองถามดู เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไรล่ะ พอละเล่าให้ฟังได้มั๊ย"

"จำได้ว่ากำลังข้ามถนนค่ะ มีรถคันหนึ่งพุ่งเข้ามา ลืมตาอีกทีก็อยู่ในร่างนี้แล้วค่ะ"

"อืม..."

ท่านนั่งสมาธิ หลังตาค้างอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวเรียบๆ "กรรมนะโยม กรรมเก่าของโยมกับเขาเกี่ยวข้องกัน"

"แล้วเขาไปอยู่ที่ไหนล่ะคะตอนนี้ เรียกเขากลับมาเข้าร่างได้ไหมคะ หนูยินดีคืนร่างให้"

"คืนเขาแล้วโยมจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ ร่างของโยมก็เผาไปแล้ว แต่ชะตาของโยมยังไม่ถึงฆาต"

"คะ?!" อรกานต์อุทานเสียงสูง

"ใช่...ชะตาของโยมยังไม่ถึง อาตมาตรวจชะตาของโยมเมื่อวันก่อน แปลกใจว่ายังไม่หมดบุญทำไมถึงได้สิ้นลมหายใจจึงได้ขอพ่อโยมเก็บอัฐิไว้ก่อน คิดว่าสักวันโยมคงเข้ามาพบอาตมาแล้วโยมก็มาจริงๆ เสียด้วยสิ ผิดก็แต่อาตมาคาดไว้ว่าโยมคงจะมาในรูปกายละเอียดอย่างเดียว ที่ไหนได้ โยมพากายหยาบมาด้วย แต่เป็นกายหยาบของคนอื่น"

นิลยาชนลูก มองคนข้างๆ ตาค้าง ถ้าไม่ได้มาเห็นหรือมาได้ยินอย่างนี้ไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด เมื่อคืนเพื่อนได้พยายามยืนยัน อธิบายหาหลักฐานต่างๆ มาเพิ่มเติมความน่าเชื่อถือ แต่หล่อนก็ยังยืนยันไม่เชื่อทำเดียว ตอนนี้เห็นทีคงต้องเชื่อสนิทเสียแล้ว ดูเถอะ ใบหน้าของธีร์วราเริ่มเป็นสีแดงจัด เหงื่อเม็ดแป้งผุดผอมทั่วขมับเต็มไปหมด ทั้งๆ ที่ในห้องนี้ก็ไม่ได้ร้อนขนาดนั้น

"ตกลงใครเป็นผู้ตายล่ะคะหลวงพ่อ ร่างหนูถูกเผาไปแล้ว ตายไปแล้วนะคะ"

"ชะตาโยมยังไม่ถึง บุญยังไม่หมด"

"แล้วเจ้าของร่าง..."

"อาตมาไม่รู้ แต่ถ้าให้เดา อาตมาว่าเขานั้นแหละที่หมดบุญ"

"มะ... หมายถึง... ความว่า..." อรกานต์พูดไม่ออก เหงื่อแตกพลั๊กหนักกว่าเดิม

"โยมต้องใช้ร่างนี้ต่อไป จนกว่าจะหมดบุญ" ท่านยิ้มน้อยๆ ก่อนกล่าวต่อ "อีกนานเสียด้วยสิ ในชะตาของโยมนั้น ท่านว่าเจ้าชะตาจะอายุยืน มีฐานะ

การงานมันคง มีชีวิตคู่ที่ดี บั้นปลายสุขสบาย สรุปร่างๆ ว่าดวงดี มีวาสนา"
 "ต้องใช้ร่างนี้จนตาย" อรกานต์ครางเสียงแผ่ว
 พระครูแจ้งหัวเราะหึๆ พलगปลอบอย่างใจเย็น "กรรมนะโยม ทุกสิ่ง
 ล้วนเป็นไปตามกรรม"

จากนั้นท่านก็เริ่มสอน "โยมควรฝึกจิต ฝึกสมาธิ ละวางทุกสิ่ง ไม่มี
 ตัวเรา ไม่มีตัวเขา ไม่ยึดติดว่านั่นคือของเรา นั่นของเขา เมื่อละวางได้
 ความชอบ ความโกรธ ความเกลียดก็จะมีไม่มีในจิต จิตจะสะอาด ปลอดโปร่ง
 แจ่มใส แล้วโยมจะไม่ร้อนใจยามเข้าใกล้พระพุทธองค์"

"ฝึกอย่างไรคะหลวงพ่อ ลองฝึกเลยได้มั้ยะ ะ ร้อนจะตายอยู่แล้ว"

พระสงฆ์ท่านยิ้มน้อยๆ ก่อนจะเริ่มต้นสอนการทำสมาธิ

นิลยายิ้มอ่อนๆ ใจร้อนรู้ว่ามาอย่างนี้ ลุยเข้าหาปัญหาอย่างนี้ ทำทาง
 และน้ำเสียงแบบนี้ เพื่อนเราแท้ๆ แล้วหนอ ไม่ต้องพิสูจน์อะไรอีกแล้ว

"แจะเอายังงั๊วะ ไอ้อ้อ"

สองสาวเดินเคียงกันมา ทรวดกายลงนั่งใต้ต้นโพธิ์ใหญ่พร้อมกัน

อรกานต์ถอนหายใจก่อนตอบ "ยังไม่รู้เลยวะ มืดสนิท"

"ค่อยๆ คิดไป" คนเป็นเพื่อนปลอบ "ยังงั๊วะฉันก็คอยเป็นกองหนุน
 ให้แกอยู่แล้ว"

"ขอบใจ"

อรกานต์หันหน้ามาทางเพื่อนสนิท สีหน้ากระอักกระอ่วนใจ "นิล ฉัน
 ถามอะไรแกหน่อย"

"อะไร"

"ตอบจริงๆ นะ"

"เออ"

"หน้าฉันกลายเป็นเเอร์ไปแล้ว แกคุยกับฉันสนิทใจรีเปล่า เกลียดฉัน
 รีเปล่า"

"ไอ้บ้า! คนข้างในมันเป็นแก่นี่ ฉันกับแกคบกันมาติดกันมาแบบไหน มันก็เป็นไปแบบเดิมนั้นแหละ ไอ้ประสาท คิดมากไม่เข้าเรื่อง"

"ขอบใจ" คนหน้าสวยตอบเสียงอ่อยๆ ยิ้มแห้งๆ แต่รู้สึกดีขึ้น

• บทที่ 1

หญิงสาวชาวเอเชียขยับตัวน้อยๆ สะบัดผมยาวสลวยสีน้ำตาลไหม้
ไปด้านหลัง ถอดหูฟังออกจากศีรษะ กดสวิตช์ปิดหน้าจอโทรทัศน์ส่วนตัว
ก่อนจะพลิกกายอีกครั้งเพื่อหาท่านอนที่ถนัด

ขนาดเดินทางด้วยที่นั่งโดยสารชั้นธุรกิจซึ่งมีขนาดกว้างขวาง สะดวกสบาย
อรกานต์ก็ยังคงคิดว่าหล่อนคงนอนไม่หลับ อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าแล้วที่หล่อน
จะเริ่มชีวิตใหม่ในบทบาทของธีร์วรา ภคภัทราอย่างเต็มภาคภูมิ เวลาที่ผ่านไป
สามปี นานพอที่จะหลอมอรกานต์คนใหม่และธีร์วราคนใหม่ให้ผสมกลมกลืน
กันได้เป็นอย่างดีแน่นอน หล่อนจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเริ่มชีวิตใหม่ในร่างนี้
อย่างปกติสุข

หญิงสาวหลับตาลง ปล่อยความคิดให้ลอยไปหาเรื่องราวในอดีต เริ่มตั้งแต่
เมื่อหล่อนตื่นขึ้นมาพบตัวเองอยู่ในร่างของสาวสวยที่ชื่อธีร์วรา ภคภัทรา
ชื่อครั้งใหญ่ตามมาเมื่อพบว่าร่างของหล่อนหาชีวิตไม่แล้ว ออรกานต์แทบ
ไม่มีเวลามานั่งไตร่ตรองสังขารตนเลยด้วยซ้ำ ภายหลังจากที่ทราบแน่ชัดแล้ว
ว่าหล่อนจะต้องติดอยู่ในร่างนี้ไปตลอดชีวิต ก็ดูเหมือนจะมีภารกิจล้านแปด
รอให้หล่อนจัดการให้ลุล่วง

เช้าแรกหลังจากกลับจากวัดวันนั้น อรกานต์เริ่มต้นวันใหม่ด้วยการใส่บาตรแต่เช้า เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ไต่ราตัวจริง ตามด้วยการนั่งสมาธิในห้องพระอีกครั้งชั่วคราว ตามคำกำชับของท่านพระครูแจ้งที่ว่า 'หมั่นทำบุญให้เจ้าของร่างเขา โอโหสิกรรมให้กัน และพยายามทำให้กายและใจรวมเป็นหนึ่ง แล้วโยมจะอยู่ต่อไปได้อย่างไม่ลำบาก'

เวลาที่เหลือของวัน หล่อนใช้ในการสำรวจจดหมายเหตุหลังใหญ่นั้น ทั้งหลัง ออกห้องนั้นทะลุห้องนี้จนพอจำทางได้ รื้อโน่นคันนี้จนพอรู้ว่ามีสมบัติชิ้นใดเก็บไว้ตรงไหนบ้าง หน้าซ้ายยังไปค้นเอาอัลบั้มรูปเก่าๆ ออกมาเปิดดู เรียกแดงมาคอยถามว่าคนนั้นใครคนนี้ใคร ทำทำนี่ออกบ้างไม่ออกบ้าง ให้ดูสมจริงเป็นธรรมชาติ เก็บเกี่ยวข้อมูลให้ได้มากที่สุด และจบวันด้วยความเหนื่อยชนิดอ่อนเปลี้ยเพลียแรงทั้งกำลังกายและกำลังสมอง

วันต่อมาเป็นการสังคายนาห้องนอนขนาดใหญ่ในช่วงเช้า เริ่มจากตู้เสื้อผ้าใบยักษ์สองใบ อรกานต์เลือกเสื้อผ้าที่หล่อนคิดว่ามันเปิดเผยเสียจนหล่อนรับไม่ได้ออกไปจนหมดสิ้น พร้อมทั้งเลือกดูข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่หล่อนคิดว่าคงไม่ใช่แน่นอน เก็บลงลังให้เรียบร้อย งานนี้หล่อนได้แดงเป็นมือขวาคนสำคัญ คอยช่วยเหลืออย่างดี แถมยังไม่ซักถามอะไรให้จุกจิก กวนใจเสียอีก หล่อนจึงเริ่มถูกชะตากับเด็กอีสานผิวขาวคนนี้อย่างง่ายดาย ส่วนในช่วงบ่ายเป็นช่วงที่อรกานต์เก็บตัวอยู่คนเดียวในห้องนอน ค้นนิตยสารแฟชั่นทั้งหลายแหล่งที่อยู่ในห้องมาเปิดดูอย่างละเอียดทุกเล่ม พยายามศึกษาหาแนวทางที่ลางตัวว่า half อรกานต์ half อิรวรานั้นจะออกมาเป็นผู้หญิงแนวไหนกันแน่ คิดไว้คร่าวๆ ก่อนเพื่อเตรียมตัวสำหรับการช้อปปิ้งขนานใหญ่ระดับงานช่างที่จะตามมา

เครื่องสำอางจะเป็นของใช้อย่างเดียวในห้องที่อรกานต์ไม่เคยต้องเลย ก็ถ้าไต่ราเขาสวยเซ็กซี่เพราะเครื่องประทินผิวเหล่านี้ มันก็ไม่ใช่งานอะไรของหล่อนที่จะต้องมาทำให้เขาน่าเกลียดลงนี่นา เตียวใครจะว่าได้ว่า

เขาสวยของเขามาแต่ไหนแต่ไร พอหล่อขึ้นมาอยู่ไม่กี่วัน สง่าราศีเขาหมอง จนกลายเป็นคนละคน อรกานต์จึงตัดสินใจเก็บเครื่องสำอางทุกชนิดเอาไว้ ตั้งใจว่าจะศึกษาวิธีการใช้อย่างละเอียดอีกที ยิ่งไงก็ต้องถนอมความงามของเขา ไว้เหมือนกับที่เจ้าตัวเขาถนอมของเขาเอง มาใช้ร่างของเขาแล้วก็ต้องดูแล ให้ดี

แล้ววันที่สาม สี ห้าก็เป็นการตะลุยช้อปปิ้งชนิดอลังการงานสร้าง ซื้อเสื้อผ้าทั้งหลายกับของใช้ที่จำเป็นต่างๆ ชนิดยกเครื่องโดยมีนิลยา เป็นทั้งกุนซื้อและลูกมือผู้ทรงประสิทธิภาพ เรื่องเงินไม่ต้องพูดถึง เพราะเพียงหล่อจนเปรยๆ ว่าอยากจะทำออกไปเลือกซื้อเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ พร้อมทั้งอั่งหลักรฐาน ลังสินค้าเตรียมบริจาคหลายใบ คุณหญิงวราภรณ์ ก็เอื้อเพื่อเงินสดๆ มาร่วมแสนโดยไม่ปริปากบ่นอะไรสักคำ นอกจากท้วง อ่อนๆ ว่า 'บัตร์เครดิตหนูกี่มีนี่คะลูก วงเงินไม่พอหรือ'

อรกานต์ยิ้มแหยๆ ไม่กล้าบอกว่าลายเซ็นไม่เหมือนกัน จึงได้เลี้ยง ไปตอบตามความจริงเพียงครั้งเดียวว่า 'บางร้านไม่รับบัตร์เครดิตคะ' เพียงเท่านั้น จากวงเงินร่วมแสนก็แดงไปเป็นแสนกว่า ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมใคร่ตัวจริง เสียจริงจึงใช้เงินอย่างกับเบี้ย

เมื่อจัดการเรื่องเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ออร์กานต์ก็ไม่ลืมที่จะดูแลเรื่องเอกสารต่างๆ หล่อนแจ้งไปยังธนาคารทุกแห่งที่ธีร์วรา ใช้บริการ ขอดำเนินการเรื่องการเปลี่ยนลายเซ็นให้เรียบร้อย ระหว่างนี้ก็ ฟังฟังนิลยาให้จ้างนักสืบเอกชนสืบเรื่องราวและประวัติของธีร์วรา ภาคภัทรา โดยละเอียดอย่างถ้วนที่สุด ไม่ลืมที่จะหาข้อมูลจากบุคคลสำคัญยิ่งอีกสองคน ด้วย นั่นคือพลเอกธรริตและคุณหญิงวราภรณ์ ภาคภัทรา

นับว่ามุกความจำเสื่อมชั่วคราวของหล่อนประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ทั้งท่านนายพลและคุณหญิงสลັบกันมาใช้เวลามากขึ้น หล่อนไหนเล่านี้ให้ฟัง ทั้งยังถึงกับพาไปยังสถานที่แห่งความหลังบางแห่งอีกต่างหาก

และจากเท่าที่ฟังมา ดูเหมือนว่าแค่ช่วงสองสัปดาห์นี้ หล่อนได้ใกล้ชิดกับท่านทั้งสองมากกว่าลูกสาวแท้ๆ ของท่านที่เคยได้ใช้เวลาอยู่กับท่านในช่วงสองเดือนเสียอีก วีรวราโตขึ้นมากับเงินทอง ของมีค่าต่างๆ กับการรับรู้ว่าคุณแม่รักหล่อนเต็มหัวใจ แต่ไม่ได้โตมาอย่างผู้ที่ได้รับไออุ่นความรักจากพ่อแม่โดยสมบูรณ์

ทุกนาทีที่ได้ใกล้ชิดกับบุพการีทั้งสอง อรกานต์สามารถรับรู้ได้ถึงความรักท่วมท้นที่ท่านมีให้ ขาดเพียงแต่เวลาเท่านั้นที่ท่านให้มากไม่ได้ ซึ่งนั่นก็คงส่งผลให้ไทร่ากลายเป็นเด็กที่ขาดความอบอุ่นและมีพฤติกรรมดั่งที่แสดงออกมา

หล่อนต้องเก็บตัวอึดกระยะสำหรับการรวบรวมข้อมูลชีวิตส่วนตัวของไทร่า วีรวรา ภคภัทรา ท่องจำให้ได้ขึ้นใจ และวางแผนการต่อไปว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร

เช่นเคย ขั้นตอนสำคัญเช่นนี้ ย่อมต้องมีคนสำคัญอย่างน้อยาร่วมเป็นหัวเรือใหญ่

'หา! จะลาออก' เพื่อนสาวของหล่อนโวยเสียงดัง พลังทำตาโตเท่าไข่ห่าน

'เออ!' อรกานต์ตอบหัวง

'คิดยังไงของแเกาะ เทอมนี้เทอมสุดท้ายแล้ว เรียนอีกไม่กี่เดือนก็จบ'

'แกจบ ฉันทจบ แต่ไทร่ามันไม่จบ ฉันทไปดูคะแนนมาแล้ว ต่อให้เทวดาก็ยังต้องเรียนอีกปีนึงเต็มๆ สองเทอมเชียวนะไว้วัย อายุชาวบ้านเค้ายังไม่พอไอ้ที่ต้องไปเรียนนั่นก็เรียนมาแล้วทั้งนั้น เสียเวลาอะ อีกร้อยอย่าง ฉันทหนี้อัดไม่ไหวหรอก พวกแกทุกคนไม่ชอบไทร่า และฉันทก็เกลียดเพื่อนๆ ของไทร่าทุกคน เดินเข้าไปในมหา'ลัย ฉันทจะไปคุยกับแม่วที่ไหนได้วะ'

นิลยาอึ้งไป และจำต้องยอมรับในเหตุผล 'แล้วแกจะทำไงต่อ'

'ทำงาน'

'งานอะไร คงมีคนเค้ารับแกหรอก ปริณญา ก็ไม่มี แถมไทร่านิสัยก็

ดีดี สุขขยัน โคตรเอาการเอางาน ใครจะกล้ารับเข้าทำงานเฮอะ ถ้ามั่นใจ
'ก็บริษัทที่นายพลธาริตมีหุ้นอยู่ไง'

'แล้วแกจะทำงานบริษัทได้รึอ แกจบจิตรกรรมนะเพี้ย ไหนว่าอยากเป็น
ครูสอนศิลปะ อยากเรียนต่อทางอาร์ต แล้วเป็นอาจารย์มหา'ลัยอย่างแม่แก'

'ก็ตอนนี้ มันมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ความฝันก็เลยต้องเปลี่ยนแผน
นิดหน่อย'

'เหอะ คิดให้ดีๆ ก่อน อย่าเพิ่งรีบลาออกเลย ยังไงแกล้งไปปรึกษา
ท่านนายพลกับคุณหญิงก่อนดีมัย ยังไงตอนนี้ท่านก็เป็นพ่อแม่แก ทำอะไร
ก็เห็นแก่ท่านบ้าง'

นั่นแล หล่อนจึงได้นำเรื่องราวขึ้นปรึกษาท่าน ดูจากท่าทางแปลกใจแล้ว
คิดว่านี่คงเป็นครั้งแรกแน่ๆ ที่ผู้เป็นลูกเลือกพ่อแม่เป็นที่ปรึกษาในเรื่องสำคัญ
ของชีวิต กระนั้นท่านก็ยังสละเวลามาให้คำแนะนำปรึกษาด้วยความเต็มใจ
(แม้จะต้องนัดเวลาเข้าพบท่านก็ตาม) สุดท้ายทั้งอรกานต์และบุพการีของ
ธีรวิราภก็ได้ข้อสรุปที่เป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย

ท่านอยากให้ลูกสาวลาออกอยู่แล้ว ด้วยเกรงว่าคดีฆาตกรรมคนตาย
จะส่งผลกระทบต่อสภาพสังคมในมหาวิทยาลัย

หล่อนเองก็อยากจะทำตั้งต้นใหม่ เริ่มต้นความเป็นธีรวิราภใหม่ที่ไหน
สักแห่ง แต่คิดไม่ออกว่าจะเริ่มตรงไหน และอย่างไรดี

สุดท้ายท่านนายพลจึงเสนอการศึกษาวิชาการโรงแรมที่ประเทศใน
ทวีปยุโรป ใช้เวลาเรียนเพียงสองปี จบแล้วสามารถทำงานได้ทันทีด้วย
เครดิตที่เป็นที่ยอมรับ ที่สำคัญหล่อนสามารถเข้าทำงานที่โรงแรมในเครือ
พรหมภัทรา ซึ่งคุณสาริต ภคภัทรา น้องชายของท่านถือหุ้นใหญ่ได้ทันที

อรกานต์ตกลงอย่างง่ายดาย ก็ดีกว่านี้มีอีกมัยละ ไปตั้งต้นที่ต่างประเทศ
ได้เรียน ได้ประกาศนียบัตรภายในเวลาไม่นาน และได้งานทันทีหลังเรียนจบ
วิเศษสุดๆ แล้ว

ที่ทวีปยุโรป นักศึกษาสาวได้เริ่มต้นใหม่อย่างแท้จริง ในช่วงปีแรก หล່อนทุ่มเต็มทีกับการเรียนภาษาให้สามารถสื่อสารได้ทัดเทียมกับเจ้าของภาษา อีกทั้งยังฝึกกลยุทธ์ทั้งหลายแหล่เพื่อสร้าง 'มาดไฮโซอย่างเป็นธรรมชาติ' (ตามคำเรียกของนิลยา) ด้วยตนเอง โดยการสังเกตบุคคลอื่นๆ จากภาพทางโทรทัศน์ รวมถึงจากคู่มือหลากหลายที่นิลยาตะเกียกตะกายหามาให้ ส่วนปีที่สองและสามนั้น อรกานต์ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนวิชาการ โรงแรมของหล່อน ทุ่มเทให้กับหลักสูตรการศึกษาอย่างเต็มที่ทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติ แม้จะไม่ได้มีผลการเรียนที่ดีเป็นเลิศ หากหล່อนก็คิดว่าหล່อนทำได้ไม่เลวเลยทีเดียว เพราะหัตถ์ที่มีวิชาเลือกอยู่ตัวหนึ่งซึ่งแปลเป็นไทยแล้วได้ใจความใกล้เคียงกับวิชาการฝึกฝน 'มาดไฮโซอย่างเป็นธรรมชาติ' ตามที่นิลยาต้องการด้วย การชุปตัวที่ต่างประเทศครั้งนี้จึงได้จบลงอย่างสมบูรณ์แบบจริงๆ

อรกานต์คนใหม่ไม่ใช่ศิลปินสาวห้าว มาดเซอร์อีกต่อไป หล່อนยอมเสียเวลากว่าชั่วโมงทุกเช้าจัดการกับเครื่องประทีนผิวนานาชนิดรวมทั้งแต่งหน้า และจัดทรงผม แรกๆ ก็รำคาญใจนิดหน่อย เพราะรู้สึกเสียตายนอน หากนานวันเข้าก็เริ่มชิน เช่นเดียวกัน อีร์วราคนใหม่ก็ไม่ใช่สาวสวยที่มีดีเพียงแค่อูปร่างหน้าตา แต่ชีวิตเหลวไหลไร้แก่นสารอีกต่อไป อีร์วราคนนี้มีทั้งความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความรับผิดชอบ ความกระตือรือร้น และทุ่มเทให้กับงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่

บัดนี้อีร์วรา ภคภัทรางามพร้อมทั้งรูปสมบัติและคุณสมบัติ

อรกานต์ไม่ทันคิดเลยว่ากิจวัตรประจำวันของหล່อนที่จะต้องสวดมนต์ และนั่งสมาธิอยู่ทุกวัน ใส่บาตรหรือทำสังฆทานทุกครั้งที่มีโอกาสนั้นจะยิ่งช่วยเสริมให้ร่างนี้ดูสดใส งามผ่องแผ้วทั้งภายนอกและภายใน หล່อนคิดเพียงแค่ว่าต้องการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่านพระครูอย่างเคร่งครัด ทำนงให้สวดมนต์ และทำสมาธิทุกวัน หล່อนก็ตั้งใจทำทุกวัน เพราะการสวดมนต์และการ

ทำสมาธินั้นช่วยให้กายและใจรวมเป็นหนึ่ง เกิดภาวะจิตสะอาด ก่อเกิดกุศลจิต และจากกุศลจิตนี้ หล่อนขออุทิศไปยังเจ้าของร่าง บิดามารดาของหล่อน และบิดามารดาของธีร์วรา

ไทร่าเสียไปโดยไม่มีใครรู้ คงจะไม่มีใครทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ วิญญาณเร่ร่อนระหกระเหินหรือล้าปากเพียงใดมีอาจทราบได้ เมื่อหล่อนได้เข้ามาอาศัยร่างของเขาย้อย่างสุขสบาย หล่อนจึงมีอาจนั่งดูตาย อยู่เฉยๆ แต่เพียงผู้เดียว หล่อนจึงหมั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้มิได้ขาด

บิดามารดาของหล่อนนั้นเล่า ท่านให้กำเนิด เลี้ยงดูมาจนเติบโตใหญ่ ยังมีได้ทดแทนคุณอันใด ร่างกายก็มาหมดลมหายใจลงเสียแล้ว ไม่มีโอกาสที่จะได้เลี้ยงดูตอบแทนยามท่านแก่ชรา ทางเดียวที่พอจะแสดงความกตัญญู กตเวทิตาได้บ้าง ก็คงจะมีเพียงการหมั่นสร้างกรรมดี สร้างบุญ สร้างกุศล อธิษฐานจิต ภาวนาขอให้ท่านได้อยู่ดีมีสุขทั้งกายและใจ

สุดท้าย บุญการีของธีร์วรา ซึ่งขณะนี้อรگانต์ทั้งรักและเคารพประดุจ บุญการีของหล่อนเอง หล่อนจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะทดแทนพระคุณท่านให้เต็มที่ เท่าที่ลูกสาวคนหนึ่งจะพึงตอบแทนให้ท่านได้ ไม่ว่าจะเป็นการประพฤติตน อยู่ในกรอบที่ติงาม สร้างความภาคภูมิใจ หรือกระทั่งหมั่นสร้างบุญและ อธิษฐานกุศลจิตถึงท่าน

ด้วยเหตุที่จำเป็นต้องอุทิศส่วนกุศลให้คนโน้นคนนี้หลายคนเหลือเกิน การปฏิบัติศาสนกิจจึงถือเป็นกิจวัตรจำเป็นที่หล่อนจะขาดเสียไม่ได้ ตอนยังอยู่ที่ประเทศไทย หล่อนก็ใส่บาตรทุกเช้า สวดมนต์และนั่งสมาธิทุกเย็น ทำสังฆทาน เดือนละครั้ง ครั้นอยู่ไกลถึงทวีปยุโรป หัววัดไทยได้ยาก หล่อนจึงตั้งจิตภาวนา สวดมนต์และนั่งสมาธิให้นานขึ้น บางคราวก็ตามเพื่อนไปโบสถ์ ปฏิบัติตามกิจของคริสต์ศาสนิกชนดูบ้าง บริจาคเงินให้โบสถ์บ้าง คิดเสียว่าได้ทำบุญเหมือนกัน ผลบุญคงแผ่ไปถึงบุคคลเหล่านั้นได้เหมือนกัน คิดมันง่าย ๆ อย่างนี้แหละ

หญิงชาวเอเชีย ผมสีน้ำตาลไหม้พลิกกายปรับเปลี่ยนอิริยาบถอีกครั้ง เปิดดวงตาหวานซึ่งขึ้น เหลือบมองนาฬิกาข้อมือแวบหนึ่งพลางถอนใจ

มัวแต่คิดนั่นคิดนี่สะเปะสะปะไปหมด จนผ่านมากเกือบสองชั่วโมงแล้วยังไม่ได้หลับสักนาทีเลย เฮ้อ! เดียวก็เปิดหน้าจอโทรทัศน์นั่งเล่นเกมเสียให้เล่นมันให้ครบทุกเกม ให้มันตื่น ให้มันส์หฤหรรษ์ในอารมณ์ไปเลยติ่มมัย

กระนั้นก็ได้แต่เพียงคิด ออร์กานต์รู้ตัวดีว่าหล่อนจำเป็นต้องนอนให้หลับ ถ้ายังอยากอยู่ห่างจากหมอกจากยา ร่างกายอังกะตังไม่ได้แข็งแรง แข็งแกร่งอย่างร่างเดิมของหล่อน แต่แรกมาแล้ว เมื่อคราวซ้อปั้งครั้งมโหฬารถึงสามวันติดต่อกัน หล่อนถึงกับไม่สบาย อ่อนเพลียจนต้องซงน้ำเกลือแร่ ตุ่ม ซึ่งออร์กานต์ไม่ได้เฉลียวใจเลยว่านั่นเป็นแค่อาการขั้นตึกๆ เท่านั้น ต่อมา เมื่อหล่อนต้องเข้าไปให้น้ำเกลือในโรงพยาบาลถึงสามครั้ง เป็นไข้อีกนับครั้งไม่ถ้วนที่อาจหาญใช้ร่างกายนี้อย่างสมบุกสมบันเหมือนกับที่เคยใช้ร่างเดิม ไม่ว่าจะเป็นการอดนอน การตากแดด ตากลม หรือตากฝน

ออร์กานต์จึงเรียนรู้ที่จะประนีประนอมกับร่างกายอันมีขีดจำกัดนี้ ดังนั้นแม้หล่อนจะเรียนหนักหรือมีภาระปะปังมากมายขนาดไหนก็ตาม หล่อนจะพยายามเจียดเวลานอนให้ได้อย่างน้อยหกชั่วโมงเสมอ พยายามหลีกเลี่ยงการตากแดดตาดานๆ และจะไม่พาตัวเองไปอยู่ท่ามกลางสายฝนหรือละอองหิมะเด็ดขาด โดยเฉพาะในช่วงที่อากาศกำลังเปลี่ยนแปลง ยิ่งต้องคอยดูแลสุขภาพ สุขภาพมากเป็นพิเศษ เป็นไข้จนต้องฉีดยาและให้น้ำเกลือนั่นเป็นเรื่องที่ไม่น่าอภิรมย์เสียเลย

อดีตสาวมาดเซอร์ยัมซ่า ไม่ใช่แค่ต้องระวังเรื่องปวดหัวตัวร้อนเท่านั้นหรอกนะ คุณไทร่าเธออ่อนแอ บอบบางไปทั้งเนื้อทั้งตัว นึกถึงเมื่อคราวที่หล่อนฝึกการเดินด้วยรองเท้าส้นสูง ขนาดแค่เดินไปเดินมาอยู่ภายในห้องไม่ได้ไปตากแดดตากลมที่ไหนเลย หล่อนยังต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาอาการกล้ามเนื้ออักเสบ! หรืออีกคราวที่หล่อนรับประทานอาหารเสียอิม

เต็มอัตราในปาร์ตีวันเกิดของเพื่อนคนหนึ่ง รุ่งขึ้นหล่อนก็ต้องเข้าพบแพทย์ และกลับออกมาด้วยคำวินิจฉัยว่า ทานอาหารมากเกินไป ภาวะเพาะและลำไส้ จึงไม่ทำงาน!

จะว่าไป หล่อนก็ต้องปรับตัวมากมายหลายอย่างเหมือนกัน ไม่รู้ว่า ถ้าไทร่าไปอยู่ในร่างของหล่อนบ้าง เธอผู้นั้นจะปรับได้มากเท่าหล่อนในเวลานี้ หรือเปล่า คิดๆ แล้วหล่อนก็ได้เรียนรู้ และเข้าใจอะไรเกี่ยวกับธีร์วราคนเดิม มากมายหลายอย่างที่เดียว จากเดิมที่มีแต่ความโกรธ ความเกลียดมอบให้ บัดนั้นนอกจากความเข้าใจแล้ว บางคราวเธอยังนึกสงสารและเห็นใจอีกด้วย ไม่แปลกหรอกที่ธีร์วราคนเดิมจะเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่มีความจริงใจให้ใคร ทั้งสิ้น และมีสายตาราวกับจะเหยียดหยันคนทั้งโลก ก็เพราะในโลกรอบกาย ของเธอผู้นี้ ไม่เคยมีใครหยาบยี่นความจริงใจให้เธอเลย

ตั้งแต่เล็กมาแล้ว พี่เลี้ยงแต่ละคนก็เพียงแค่เลี้ยงดูตามหน้าที่ ทำงานให้สมกับเงินเดือนที่ได้รับเท่านั้น ไม่มีคนไหนที่จะรักใคร่ผูกพันกับเธออย่าง แท้จริง กับเพื่อนหรือ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ขนาดหล่อนพยายามหลบหลีก เพื่อนๆ ของไทร่าทุกกลุ่มแล้วนะ หากก็มีบ้างที่เลี้ยงไม่ได้ ออรกานต์ยังรู้สึก ว่าเพียงแค่เวลาไม่นานที่ได้สนทนากัน หล่อนสามารถสัมผัสได้อย่างชัดเจน ถึงความเสแสร้งและมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ของแต่ละคน ไทร่ามีแต่เพื่อน แบบนี้มาทั้งชีวิต...ไม่เหงาแยءหรือ

ออรกานต์เคยโทษว่าไทร่าเองนั่นแหละที่ไม่เลือกคบคนที่จริงใจ ดูอย่าง หล่อนสิ หล่อนเคยได้พยายามผูกมิตรกับไทร่ามาแล้วแต่ไม่เป็นผล อาจเป็นไปได้ว่าไทร่านั้นมีบทเรียนสาหัสสาครกรจ์มาแล้วจากเพื่อนเก่าที่ไวใจ เธอจึงไม่กล้าที่จะวางใจใครอีก เลือกคบแต่คนที่รู้แน่ว่าเสแสร้งและรักษา ความสัมพันธ์ไว้แค่ผิวเผินตั้งแต่ต้น ดูจะปลอดภัยกว่า...นี่หล่อนก็กำลังจะ กลับประเทศไทย คงต้องเตรียมตัวเตรียมใจคอยหลบ คอยระวังมิตรสหาย 'เพื่อนกิน' ทั้งหลายของไทร่าให้ดีเหมือนกัน...

อรกานต์รู้สึกตัวตื่น เมื่อแอร์โฮสเตสสาวสะกิดปลุกเพื่อเสิร์ฟอาหารเช้า เหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วก็นึกดีใจที่ได้หลับบ้าง แม้ว่าจะแค่สองสาม ชั่วโมงก็ตาม หล่อนเริ่มทานอาหารช้าๆ พลังนึกถึงอนาคตอันใกล้ ลงจากเครื่องบิน ก็คงพบนิลยาเป็นคนแรก เนื่องจากหล่อนไม่ได้บอกใครที่บ้านไว้ เมื่อคุณหญิงท่านถาม หล่อนยังตอบไปว่า 'สัปดาห์หน้าจะคะ ไปถึงเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น ไทหรานั่งแท็กซี่กลับเองได้ แม่ไม่ต้องเป็นห่วง'

และอีกไม่กี่วันก็คงจะเริ่มงานในโรงแรมพรหมภักตรา สาขากรุงเทพฯ อย่างแน่นอน ไม่แน่ว่าหากทำงานไปสักกระยะ หล่อนอาจจะขอย้ายไปประจำที่พรหมภักตรา วิลเลจ จังหวัดเชียงใหม่ หรือพรหมภักตรา ซิตี้ จังหวัดภูเก็ต ก็ได้ อนาคตสดใสกำลังรออยู่

อรกานต์อืมเมื่อทานไปได้เพียงครึ่งเดียว จะด้วยความอ่อนเพลียหรือ ตื่นเต้นก็มีอาจทราบได้ ดังนั้นหล่อนจึงใช้เวลาที่เหลืออีกไม่นานบนเครื่องบิน เล่นเกมกับจอโทรทัศน์ส่วนตัวจนถึงจุดหมายปลายทาง

ที่ประตูทางออกของผู้โดยสารขาเข้า มีนิลยายืนรออยู่จริงๆ สาวผิวคล้ำ หน้าคมยีนกอดดอกคอยอยู่ด้วยท่วงท่าสบายๆ หากเป็นชายคงทิ้งหล่อนและ เท่เอาการทีเดียว เพราะขนาดเป็นหญิงก็ยังมีสาวหลายคนที่อดชำเลื่องมอง ไม่ได้ อรกานต์มองท่าที่ไม่เอานาทรใดๆ ของเพื่อนแล้วยิ้มขำในใจ เออแะ... สามปีผ่านไป นอกจากหน้าตาตรงผมมันจะไม่เปลี่ยนสักกระเบียดแล้ว ท่ามันยังเหมือนเมื่อสิบปีที่แล้วไม่มีผิด

สองสาวต่างบุคลิกยิ้มให้กัน ยืนจ้องสำรวจกันอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะยกมือซ้ายของตนขึ้นตีกับมือซ้ายของเพื่อนเพื่อแสดงการทักทาย

"ไง! ดูโรยมาเชียว"

"ได้นอนแค่สองสามชั่วโมงเอง จะให้ดูสติไสขนาดไหนล่ะวะ"

"งั้นมา เตียวเข็นรถให้ กระเป๋ามีแค่ไอ้จัมโบ้สองใบนี่ใช่มั๊ย"

อรกานต์พยักหน้า ก่อนถาม "แล้วจะไปไหนก่อนดี บ้านแก? บ้านฉัน?"

"บ้านแกก็ได้ กว้างดี ฉันโทรไปบอกแดงแล้วว่าแกจะกลับวันนี้ ให้เตรียมทำความสะอาดห้องไว้ ดีไม่ดี ป่านนี้ทั้งท่านนายพลทั้งคุณหญิงก็รอต้อนรับแก อยู่ที่บ้านนั่นแหละ เผลอๆ ป้าสายใจคงเตรียมอาหารชุดใหญ่ไว้คอย" นิลยาว่าพลางหัวเราะ

"ไอนิล ไอ้ตัวแสบ ฉันอุตสาหะไม่บอกใครว่าจะกลับวันนี้ แล้วนี่คุณพ่อคุณแม่ท่านจะเห็นฉันเป็นลูกแบบไหนวะ บอกเพื่อนแต่ไม่บอกท่าน"

"ท่านไม่ว่าอะไรหรอก เราซู้กันแล้ว สามปีเต็มเชียวนะที่ฉันเป็นม้าเดินสารคอยเอาจดหมายกับของฝากจุกจิกของแกไปให้ท่านกับคนในบ้าน เตียวนี้คนทั้งคฤหาสน์ต้อนรับขับสู้ฉันอย่างดี"

อรกานต์ทำเสียงซีในลำคอ เดินตามเพื่อนไปยังที่จอดรถแต่โดยดี นิลยาตรงไปยังรถยนต์กลางเก่ากลางใหม่สีเข้มคันหนึ่ง ไขกุญแจที่กระโปรงหลังรถ

"รถแกเหอวะ นิล" อรกานต์ถามพลางช่วยเพื่อนยกกระเป๋าใบใหญ่เข้าหลังรถ

"แล้วแกนี่กว่ารถใคร" เสียงนั้นติดจะห้วน คนถามเลยรีบอธิบาย

"ก็ถามดู เข้าใจว่าของแก เห็นแกบอกว่าเพิ่งซื้อ แต่คันนี้มัน... ดูไม่เหมือนเพิ่งซื้อเท่าไร"

"มือสอง" คนตอบอธิบายง่ายๆ จัดกระเป๋าเข้าในกระโปรงท้ายได้ ก็ปิดฝาตั้งบัง

"เก่งจังนิล ทำงานสองปีกว่า เก็บเงินซื้อรถเองได้แล้ว"

เพื่อนกับเพื่อนเดินเคียงกันเข้าที่นั่งตอนหน้าคนละฝั่ง คนผิวคล้ำสตาร์ตรถ

"ต้องขอบใจแกด้วย งานสบาย เงินดี สนุก มีความสุข"

"ขนาดนั้นเลย?"

"เออ ที่ประจวบฯ อากาศดี งานประจำในแผนกกิจกรรมก็สนุก สอนเด็กวาดรูประบายสี เพนต์ผ้าบาติก ทำตุ๊กตาปูนปลาสเตอร์ บางทีก็สอนผู้ใหญ่วาดภาพสีน้ำ เพนต์เสื้อ เพนต์กางเกง บางครั้งรูปที่วาดไว้หรืองานที่เพนต์ไว้ก็มีคนมาขอซื้อ ฟลุ่ๆ ยังมีคนมานั่งให้เป็นแบบวาดรูปเลย ได้ทั้งเงินเดือน ได้ทิป ได้ขายของ สบายด้วย สนุกด้วย"

"ดีจังวะ ไว้ฉันทำที่โรงแรมในกรุงเทพฯ ลักพัก แล้วขอย้ายไปอยู่หัวหินกับแกดีกว่า"

นิลยายิ้ม "มาสิ จะได้อยู่ด้วยกัน"

"แล้วมีคนมาจีบมั่งรีเปลา่ ผิวสีน้ำผึ้งอย่างนี้ ผึ้งชอบกันนัก"

"โอ๊ย..." คนผิวสีน้ำผึ้งหัวเราะ "ทั้งฝรั่ง ไทย จีน ญี่ปุ่น คนดำ ไม่มีทั้งนั้นแหละ"

"ไม่จริงมั้ง ฉันว่าทั้งฝรั่ง ไทย จีน ญี่ปุ่น คนดำ มีมาทั้งนั้น แถมยังมีทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชายอีกต่างหาก"

จากสีหน้าที่แดงเรื่อขึ้นของเพื่อนสาว ออร์กานต์จึงรู้ได้ในทันทีว่าหล่อนเดาถูก นิลยาเป็นสาวหล่อต้องตาทั้งหญิงและชายจึงมีคนมาทักทายอยู่เสมอ

"ว่าแต่แกเออะไอ้อ้อ ขาวจี้จะน่าเจี๊ยะอย่างนี้ มีใครมาเจี๊ยะบ้างรีเปลา่"

"ก็บอกไปแล้วไง" คนขาวจี้จะแก้งทำเสียงหน่าย "บอกแล้วว่าหวักระไดไม่แห้ง ใครเข้ามาจะเจี๊ยะ ฉันก็เล่าให้แกฟังไปหมดแล้ว"

"แกก็เล่าแต่ที่แกโนเค มีใครที่แกโอเคบ้างรีเปลา่ละ"

"ไม่มี บอกตรงๆ เลยว่า ฉันไม่กล้าไว้ใจใคร ดูไม่ออกเลยว่าใครคิดจริงจัง ใครคิดอยากได้แต่ตัว ไทราเค่าสวยจนน่ากลัว ต้องตาใครต่อใครทั่วไปหมด อันตราย"

"เฮ้อ!" คนซั้บรถแก้งถอนใจเสียงดัง "เกิดมาสวยก็ลำบากเจี๊ยะ"

"เออ" คนหน้าหวานหันมาทำตาดูใส่คนหน้าคม น้ำเสียงจริงจังเมื่อกล่าวต่อ "ลำบากกว่าที่คิดจริงๆ ทั้งสวย ทั้งรวย พ่อแม่เป็นคนใหญ่"

คนโต จะกระดิกไปทางไหนก็มีแต่คนคอยจับตามอง อี๊ดอัด วางตัวลำบาก ดินะที่ฉันไปปรับตัวที่เมืองนอก ไม่มีใครสนใจใครเท่าไรหรอก ถ้าฉันอยู่แต่ในเมืองไทยตอนนี้อาจอี๊ดอัดตายไปแล้วก็ได้"

นิลยาถอนใจ เหลือบตามองคนข้างๆ แวบหนึ่ง รีวีรวราปล่อยผมสีน้ำตาลไหม้สยายเต็มแผ่นหลังตามธรรมชาติ ไบหน้าเนียนเกลี้ยงปราศจากเครื่องสำอางใดๆ แต่งแต้ม สวมเสื้อยืดคอกกลมสีขาวยเรียบๆ บักยี่ห่อหูตรงหน้าอกกับกางเกงยีนส์สีอ่อน รองเท้าผ้าใบคู่เก๋สีเทา ดูสบายๆ แต่ไฮคลาส เพื่อนรักปรับตัวได้ดีทีเดียว ความเป็นอรกานต์ฉายชัด หากความเป็นรีวีรวราก็ปรากฏ หล่อนเชื่อว่าเพื่อนจะไปรอด รอดอย่างดีด้วย ไม่มีอะไรต้องเป็นกังวล

คิดได้ดังนั้นจึงตอบกลับด้วยน้ำเสียงเจือรอยยิ้ม "แหม ขนาดลำบาก ยังมีผลงานเนี่ยขนาดนี้ ต่อไปฉลุยแน่ ฉันว่าแกไม่ต้องกังวลอะไรแล้วแหละ เซอะ เป็นคนสวยแค่นี้ก็ปี๋ทำมาป่น"

อีกฝ่ายจึงได้แต่หัวเราะเบาๆ

อรกานต์รู้สึกเต็มตื่นขึ้นมาในหัวอกทันทีที่ก้าวเท้าเข้าฤดูหนาวหลังใหญ่ ขนาดอยู่อาศัยเพียงแค่หกเดือนก่อนจะเดินทางไปต่างประเทศ กลับมาราวนี้ก็กลับรู้สึกผูกพันเหมือนได้กลับบ้าน... ดีใจ อบอุ่นใจ...

จริงอย่างที่นิลยาว่าไว้ ต้นห้องของหล่อนมารอเตรียมช่วยยกกระเป๋า แม่ครัวเตรียมอาหารไว้พร้อม ท่านนายพลกับคุณหญิงออกไปทำงาน แต่ก็ได้สั่งไว้ว่าเย็นนี้ท่านจะมารับไปทานอาหารนอกบ้าน อรกานต์ยิ้มให้ทุกคนที่มาเยือนหน้าบ้าน รู้สึกเหมือนได้กลับมาอยู่ในหมู่ญาติสนิทมิตรสหายจริงๆ หล่อนจึงตัดสินใจเปิดกระเป๋าไปใหญ่กลางห้องรับแขก ดึงของฝากออกมาแจกจ่ายคนในบ้านทุกคนรวมทั้งนิลยา ก่อนจะวานแดงให้ยกกระเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้อง และตัวหล่อนก็ไปทานอาหารที่ป่าสายใจจัดเตรียมไว้

ภายในเวลาไม่นาน หล่อนก็ได้อยู่ในห้องนอนกับนิลยาตามลำพัง
 "ทำไมแกกินน้อยจังวะไอ้อ้อ เพิ่งมาเหนื่อยๆ โทรมๆ น่าจะกินเอาแรง
 ไว้หน่อย ป้าแกอุตส่าห์ทำไว้ให้"

"สงสัยมันจะเพี้ยนนะ ตี๋อๆ ไม่ค่อยหิว"

"ของน่ากินทั้งนั้น เสียตาย" คนเป็นเพื่อนท้วงด้วยเหตุผลสำคัญ

อรกานต์หัวเราะ "ก็เพราะคิดอย่างนี้ ฉันทถึงอ้วนขึ้นขนาดนี้ไง ก่อนไป
 ก็น้ำหนักขึ้นกิโลหนึ่งแล้ว ก่อนกลับมา นี่ ชั่งอีกรอบ รวมๆ แล้วก็ขึ้นเกือบ
 ห้ากิโล"

"ห้ากิโลเชียวนะหรือ?!"

"อ้อ...อยู่ดีกินดีไง อยู่ที่นี่ก็มีอาหารป่าสายใจ เข้าภัตตาคาร เข้าโรงแรม
 อร่อยเหาะทั้งนั้น ไปไหนก็มีเงินเข้าภัตตาคารชื่อของตี๋อ กินบ้างเป็นครั้งคราว
 ถ้าไปแบบกระเป๋าทิ้งๆ อย่างเรา มีเงินพอแค่ซื้อแซนด์วิชในซูเปอร์มาร์เก็ต
 คงกลับมาแบบผอมโซ"

"ไม่เชื่อหรอก" คนเป็นเพื่อนรีบค้าน "แกคงกลายเป็นตุ่มกลับมา
 มากกว่า ซ็อกโกแลตแถวนั้นถูกไม่ใช่เหรอ กินมันแทนข้าวไปเลย ทั้งถูก
 ทั้งอร่อย"

อรกานต์หัวเราะอีกครั้ง ในขณะที่นิลยาสายหน้า "เค้าอยู่ของเค้ามา
 ยี่สิบกว่าปี หุ่นแข็งแรงอย่างกับนางแบบ แกมาเบ๊บเดียว แค่อสามปีเอง น้ำหนัก
 ขึ้นไปห้ากิโลแล้ว เชื้อเลย"

ผู้ถูกกล่าวหาหน้าบึ้ง ริมแก้มตัว "ของเดิมผอมไปไว้อยู่ สูงร้อยเจ็ดสิบเซ็นต์
 หนักสี่สิบเจ็ด ฉันทมาช่วยทำให้แข็งแรงทนทานขึ้นนะ สูงร้อยเจ็ดสิบเซ็นต์
 หนักห้าสิบสอง ดูแล้วก็ยังแข็งแรงอยู่ แถมลมพัดก็ไม่ปลิวด้วย"

"อ้อหรือ เพื่อเพิ่มความแข็งแรงหรือหรือ ฉันทคิดว่าเพราะความตะกละ
 ของแกเสียอีก"

อีกฝ่ายทำเสียงซีในลำคอ เบ้าปากเล็กน้อย "ถ้าเพราะความตะกละของ

ฉันนะ ป่านนี้หนักร้อยกิโลไปแล้ว แก่ไม่มาเป็นฉันไม่รู้หรอก คุณเธอ กระทบะเท่ามด กินเข้าไปกระตืดก็อึด วันไหนวันพิเศษจะฉลองสักหน่อยก็ตื่น ปวดท้อง อาหารไม่ย่อย กระทบะกับลำไส้ไม่ทำงาน โศครายหมดเลย"

นิลยาฮาลัน

"ไม่ต้องมาหัวเราะเยาะหรอก แก่นะต้องอิจฉาที่ฉันมีระบบป้องกัน ความจุแบบอัตโนมัติอยู่ในร่างกาย ไม่ต้องคอยตามผลาญแคลอรีทีหลัง"

"ไม่เป็นไรวะ ฉันยินดีตามผลาญแคลอรีแบบเต็ม เป็นสุขขดี"

คราวนี้สาวตาคมหันมามองหน้าเพื่อนตรงๆ กวาดสายตาสำรวจไปทั่ว เรือนร่าง "ดูๆ ไป ฉันก็ซึกจะเห็นด้วยกับแก่นะ ของเดิมน่ะผมไป ดูอ่อนแอ ซึ่โรค ตอนนีู้รู้ว่าอ้วนขึ้นนิดหน่อยแต่ยังสวยอยู่ ดูแข็งแรง ขนาดโถมๆ อดนอนอย่างนี้ ยังดูผิวฟ่อง หน้าใส สุขภาพดี"

"กว่าจะได้ขนาดนี้ อย่าให้เซตเลยว้า ต้องกินข้าวทุกมื้อ ต้องนอนให้พอ ต้องออกกำลังกายสม่ำเสมอ ไม่อย่างนั้นเลี้ยงเองง่ายๆ ไปนอนให้น้ำเกลือ มาสามารถแล้ว จะไม่ยอมมีรอบที่สี่เด็ดขาด แค่คิดก็สยองแล้ว ไม่ยอม เด็ดๆ"

นิลยาหัวเราะในลำคอ ตัดบทสนทนาอย่างง่าย ๆ "งั้นแกไปอาบน้ำก่อนไป เตียวออกมาอนชะ ตาจะปิดอยู่แล้ว แล้วเดี๋ยวตอนบ่ายโมงตรง ฉันจะปลุก ขึ้นปล่อยแกนอนยาว คืนนี้คงได้เป็นนกฮูกแน่"

"เป็นความคิดที่ดีแฮะ อาบน้ำ...นอน..."

อรกานต์ยิ้มหวานให้เพื่อนก่อนจะหายวับไปทางห้องอาบน้ำ ทิ้งให้ นิลยามองตามด้วยประกายตาบางอย่าง

...มันใจ! สาวเซอร์หน้าคมมันใจจริงๆ ว่าวิธีรวราคนใหม่นี้ไปได้สวยแน่ อนาคตข้างหน้าจะต้องสวยงามแน่นอน

•
บทที่
2

สตรีร่าระหงยื่นมองภาพเงาสะท้อนในกระจก ชุดเกาะอกสีทองหม่น
คลุมทับด้วยเสื้อคลุมผ้าโปร่งสีทองตัวยาวปักเลื่อมวาวระยับ ผมตรงยาวเหยียด
ถูกรวบตลบทบเป็นชั้นขึ้นไปอย่างมีศิลปะ ใบหน้าแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอาง
โทนสีน้ำตาลเหลืองทองดูคลาสสิก ต่างหูเพชรทรงระย้าห้อยยาวลงมาจาก
ติ่งหูทั้งสองข้างช่วยขับใบหน้ารูปไข่ให้ดูงามโดดเด่นยิ่งขึ้น

งามราวภาพจิตรกรรม...

ไม่เคยคิด ไม่เคยฝันเลยว่าตัวเองจะกลายเป็นคนสวยได้ขนาดนี้...

อรกานต์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ งานนี้เป็นการออกงานสังคมครั้งแรก
ของหล่อน สำหรับไพร่ทัวจริง มันคงเป็นความสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่
สำหรับหล่อน มันก่อให้เกิดความเครียด... *สวยมาก ย่อมสะดุดตามาก...
สะดุดตามากย่อมถูกจับตามอง... ถูกจับตามองมากย่อมไม่มีความสุข*

หล่อนค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกช้าๆ พยายามผ่อนคลายสำรวจ
ความเรียบร้อยของใบหน้า ทรงผม และเครื่องแต่งกายในกระจกอีกทีก่อนจะ
เดินออกจากห้อง

"สวยจริงลูกแม่" คุณหญิงวราภรณ์ทักอย่างยินดีทันทีที่เห็นหน้าลูกสาว พลเอกภริตหันมามยิ้มกว้าง เดินตรงเข้ามาโอบไหล่หล่อนไว้

"สวยอย่างนี้ เห็นทีพ่อคงต้องคอยยืนคุมตลอดงานแล้วมั้ง"

"คุณแม่ก็สวยมากค่ะ ไท่ว่าว่าคุณพ่อไปคอยเฝ้าคุณแม่ดีกว่า เตียวมีหนุ่มๆ มารุมล้อมแล้วจะหาว่าลูกไม่เตือน"

ท่านนายพลหัวเราะเบาๆ ยื่นอีกมือไปโอบบ่าคุณหญิงผู้เป็นภรรยา "งั้นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในงานก็อยู่ตรงนี่แล้ว มีคนสวยสุดยอดขนาดทั้งชายชวาวอย่างนี้ ใครต่อใครคงอิจฉากันเป็นแถว"

ท่านยิ้มอย่างอารมณ์ดีพลางเดินนำภรรยาและบุตรสาวไปยังห้องที่จัดงานเลี้ยง

งานนี้จัดเป็นงานกาล่าดินเนอร์การกุศลครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบปีก็ว่าได้ รายได้้นอกจากจะสมทบทุนเข้าองค์กรการกุศลขนาดใหญ่องค์กรหนึ่งแล้วยังมีรายได้อีกส่วนที่จะนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายโดยเสด็จพระราชกุศลด้วย งานนี้คุณหญิงวราภรณ์บริจาคหลักล้าน ดังนั้นงานนี้จะขาดคุณหญิงและครอบครัวไม่ได้เด็ดขาด ประกอบกับโรงแรมพรหมภักตราคือสถานที่ที่ใช้จัดงานราตรีสุดพิเศษครั้งนี้ นี่จึงเป็นโอกาสดีที่คุณสาริต ภคภักตรา ประธานกรรมการบริหารจะเปิดตัวหลานสาวในฐานะผู้บริหารคนใหม่ของโรงแรมไปในตัว

นี่คืองานเปิดตัวหลานสาวผู้สูงส่งสังคมไฮโซของประเทศไทยโดยแน่แท้เชื่อว่าพลาดไม่ได้ทั้งในฐานะบุตรของคุณหญิงวราภรณ์ และในฐานะของผู้บริหารคนใหม่คนหนึ่งของโรงแรมพรหมภักตรา

โดยรูปโฉมแล้ว อรกานต์คิดว่าไม่มีปัญหา แต่เรื่องการเข้าสังคมนี่สิ หล่อนไม่รู้ว่าจะไหลลื่นกลมกลืนไปกับคนเหล่านี้ได้ขนาดไหน ไม่อยากจะเงอะๆ งะๆ ให้ใครมาตาได้ว่าสวยแต่โง่ ถ้าหล่อนพลาดตั้งแต่งานแรกนี้ หล่อนก็คงเป็นหน้าเป็นตา เป็นผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมไม่ได้ ยิ่งคิด

ก็ยิ่งเครียด ท้องไส้บิดเกลียวไปหมด

ธีร์วรา ภคภัทราเดินเกาะแขนผู้เป็นบิดาเข้าไปในงานด้วยสีหน้าingsงบ
กิริยาท่าทางดูเรียบร้อย สง่างามอยู่ในที่ ผู้เป็นพ่อและแม่มีท่าทางยินดีและ
ภาคภูมิใจที่จะแนะนำบุตรสาวให้คนโน้นคนนี้ได้รู้จัก อรกานต์เริ่มผ่อนคลาย
เมื่อรู้สึกว่าคุณนายพลกับคุณหญิงอยู่ข้างกายตลอดเวลา คอยแนะนำให้
รู้จักผู้ใหญ่หลายท่าน (ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นท่านที่มีนามสกุลดังๆ ทั้งนั้น) หลอน
ไม่ต้องทำอะไรมาก แค่มั้มนมมือไหว้ ทักทายตามมารยาท ตอบคำถาม
เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปนิดหน่อยพอเป็นพิธี บางท่านคุยเก่งหน่อยก็ชวนคุยนาน
หน่อย ซึ่งก็ไม่ยากที่จะคุยไปในทิศทางเดียวกัน แต่ไม่ขัดคอคนอยากเล่า
แค่นี้ก็ดูเป็นคู่สนทนาที่ดีแล้ว

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ท่านนายพลเริ่มแยกไปรวมกลุ่มกับชายวัยไล่เลี่ยกัน
ยศศักดิ์ใกล้เคียงกัน คุณหญิงก็เริ่มปลีกไปรวมกับเหล่าคุณหญิงไฮโซไฮช้อ
ทั้งหลาย เหลือหลอนให้ยืนถือแก้วน้ำสั้มคุยกับเจ้าแม่เนี้ยเจ้าของสถาบัน
เสริมความงามชื่อดังอยู่คนเดียว

หลังจากยืนยั้มนและพยักหน้าเออออห่อหมกฟังการสาธยายวิธีการ
บำรุงผิวหน้าและผิวกายด้วยวิธีที่วิเศษที่สุดในพิภพนี้อยู่นาน สุดท้ายอรกานต์
จึงตัดสินใจรับนามบัตรจากสตรีท่านนั้นมาด้วยความเคารพ ทำที่ว่าอาจจะ
ติดต่อไปภายหลังเพื่อซื้อคอร์สเลอเลิศนี้สักคอร์ส เจ้าแม่เนี้ยแสนสวย
มาดเนี้ยบท่านนั้นจึงยอมผละไป

เฮลละสี ยืนคนเดียวแล้วทีนี้

แล้วหลอนก็เห็นชายผู้หนึ่งมองตรงมา ผู้ชายร่างสูงใหญ่ สูงประมาณ
หกฟุต หรือร้อยแปดสิบเซนติเมตร ใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลา ผิวขาว คิ้วเข้ม
จัดว่าหน้าตาดี... ดีมากทีเดียว และที่สำคัญเขากำลังมองตรงมาทางหลอน
ชนิดไม่วางตา

เพียงชั่วอึดใจ อรกานต์ก็ยืนตัวแข็งทื่อ เย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หล่อนจำผู้ชายคนนี้ได้ หล่อนเคยเห็นเขาไปรับไปส่งไทร่าที่มหาวิทยาลัย ช่วงระยะเวลาหนึ่ง

คู่เขาเก่า! หล่อนปะคู่วางเก่าของวีร์วราเข้าอย่างจัง! ทำไงดี
และอีกเพียงเสี้ยวนาที ร่างสูงใหญ่นั้นก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าหล่อน
"ไม่เจอกันนานนะครับไทร่า สบายดีหรือ"

"สบายดีค่ะ คุณละคะ" อรกานต์ชักหายใจไม่ทั่วท้อง เขาชื่ออะไรก็ไม่รู้
สนิทกับร่างของหล่อนแค่ไหนก็ไม่รู้ และถ้าคนมัน 'เคยๆ' กันมา เขาจะ
คาดหวังอะไรจากหล่อนในคืนนี้

"ผมก็เรื่อยๆ นะ งานยุ่ง เครียด แต่ก็มิอะไรๆ มาช่วยคลายเครียดเยอะ
เลยไม่รู้สึกเหนื่อยเท่าไร"

"ไอ้อะไรๆ ของคุณนี่มันอะไรกันคะ" หล่อนถามไปตามที่สงสัยจริงๆ
หากอีกฝ่ายกลับชะงัก

"ก็ไปเที่ยว หากคนมาช่วยคลายเครียด ไปตีกอล์ฟบ้าง เล่นเทนนิสบ้าง"
อรกานต์แอบกลั่นลมหายใจเมื่อได้ยินคำว่า 'หากคนมาช่วยคลายเครียด'
คุณพระคุณเจ้าช่วยด้วยเถอะ หล่อนจะจัดการกับสถานการณ์เฉพาะหน้า
นี้อย่างไรดี

"ฉันเพิ่งเริ่มงานที่โรงแรมค่ะ ทำได้แค่สองสามวันเอง ยังไม่ได้งาน
อะไรมาก ส่วนใหญ่จะนั่งอ่านเอกสารอยู่ในออฟฟิศมากกว่า"

เขาพยักหน้ารับขมิ้มๆ ก่อนเปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย "คืนนี้คุณสวยมาก
ชุดสีทอง เสื้อคลุมทอง อย่างกับเจ้าหญิงอาหรับ ดูขลัง มีเสน่ห์"

อรกานต์หนวดเยือก ไอ้ประโยคอย่างนี้มันจะพาไปสู่อะไรต่อไป แล้ว
หล่อนจะหลบอย่างไรดี เขาเป็นใคร ชื่ออะไร ลูกเต่าเหล่าใครก็ไม่รู้ เกิด
ทำอะไรให้หาญไปแล้วไปกระทบความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของหล่อน
กับของเขาขึ้นมาจะยุ่งกันใหญ่

โอ...ใครก็ได้ช่วยด้วย...

อรกานต์ยิ้มเอ็น ตอบกลับเรียบๆ "ขอบคุณค่ะ"

จะมีใครรู้มัยว่าหล่อนสั้นจะแยะอยู่แล้ว

"น้ำส้มของคุณละลายหมดแล้ว เปลี่ยนแก้วใหม่มัยครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ"

หล่อนฉวยโอกาสตอนที่บริกรถือถาดใส่แก้วน้ำเดินโฉบเข้ามาใกล้ รีบวางแก้วน้ำลงบนถาดแล้วเตรียมจะเดินเลี้ยวไป หากก็ถูกตึ้งอยู่กับที่ยืนนั่งราวต้องมนตร์

ผู้ชายอีกคนกำลังเดินตรงมาทางหล่อน สายตาคมกริบจับจ้องอยู่ที่หล่อนแน่วแน่ อรกานต์รู้สึกสะท้านไปทั่วสรรพางค์ ในช่องท้องราวมีผีเสื้อนับร้อยๆ ตัวมากระพือปีก ในใจหวิวๆ หวามๆ พร้อมกับอาการเต้นระรัวราวกับตีกลองมโหระทึก

ชายคนนี้สูงกว่าคนแรกเล็กน้อย ผิวสีทองแดงอ่อนๆ บอกให้รู้ว่าสีเข้มเพราะแสงแดด มีไซส์ผิวจริงๆ คิ้วเข้มพาดเฉียงอยู่เหนือดวงตาซึ่งคมราวใบมีด สันจมูกตรงได้รูปนั้นมีปลายร้นน้อยๆ อย่างคนถือดี ริมฝีปากเต็มสีแดงเรื่อตามธรรมชาติ รับกับรูปคางที่คมสันได้อย่างงดงามไม่มีที่ติ รังสีแห่งบุรุษเพศฉายชัด ท่วงท่าอริยาบถล้วนเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ... อย่างกับนักรบกรีกโบราณ

...ทั้งดาร์ก ทอล แอนด์ แอนด์ซั่ม ครบสูตร...

ไม่ใช่ไม่เคยเห็นคนหล่อ แต่ไม่เคยมีใครทำให้หล่อนใจสั้นได้ขนาดนี้ ตั้งแต่เป็นธีร์วรา มา ก็มีคนหน้าตาดีเข้ามาสนทนาทักทายด้วยบ่อยไป แต่ไม่เคยมีใครทำให้หล่อนสั้นไหวขนาดนี้

โอ...คุณพระ คินนี่มันอะไรกัน...ลูกจะรอดมัยนี้

ชายคนแรกปราดเข้ามายืนเคียงข้างหล่อน ตะปลายแขนเล็กน้อย

อย่างสุภาพ "ไทร่าครับ นี่เพื่อนผม กฤติน"

"กริช นี่คุณไทร่า อีรวรา ภคภัทรา"

ดวงหน้าคมเข้มเปล่งประกายด้วยรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ที่มุมปาก พาให้ใจไหวพลั้วอีกครั้ง

"สวัสดิ์ครับ ผมกฤติน ธนวัฒน์"

หล่อนทำได้แค่เพียงยิ้มตอบ พยายามระงับอาการประหม่าที่แล่นเข้ามาเป็นระลอกตั้งคลื่นกระทบฝั่ง เลี่ยงการสบสายตาดตรงๆ ด้วยเกรงว่าแววตาของหล่อนจะสะท้อนความรู้สึกจนหมดสิ้น

"ผมเป็นเพื่อนสนิทกับทินกร เพื่อนเก่าเพื่อนแก่ เกาะติดกันมาแต่ชั้นประถม"

อ้อ! หนุ่มผิวขาว หน้าหล่อใสชื่อทินกรนี่เอง

"แต่กริชไปเรียนที่อังกฤษตั้งแต่ชั้น ม.หนึ่ง เรียนจนจบตรี ทำงานที่นั่นหาประสบการณ์ก่อนสองปี แล้วก็ต่อโท ทำงานหาประสบการณ์อีกปีแล้วค่อยกลับมาเมืองไทยนี่ละครับ"

"คุณกริชเพิ่งกลับประเทศไทย หลังจากไปอยู่อังกฤษมาสิบกว่าปีหรือคะ"

"เปล่าครับ" กฤตินยิ้ม "ผมกลับมาได้สามปีแล้ว โดนเรียกกลับครับ ท่านว่าส่งเสียไปหลายตั้งค์กว่าจะได้เรียนจนจบ กลับมาทำงานใช้ทุนท่านเสียที"

หล่อนพยักหน้าเป็นเชิงรับทราบ...สวนกันพอดี เขากลับมาได้สามปีหล่อนไม่อยู่สามปี...

"ดีละ ประเทศไทยจะได้มีทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น"

"ครับ เหมือนผมนี่ไง" ทินกรแทรก "ผมไปเรียนปริญญาตรี จบปุ๊บก็ต่อปริญญาโทปั๊บ เสร็จแล้วก็กลับมาทำงานเลย ประเทศไทยไม่เสียดุล"

อรกานต์ยิ้ม "คะ ฉันทันจบปุ๊บ กลับปั๊บเหมือนกัน"

สองหนุ่มยืนสบตากัน หยิ่งเชิงกันอยู่ในที่ เรียกได้ว่าเพื่อนกันก็

อ่านกันออก แค่มองตาก็เห็นทะเลได้ถึงดับไตใส่พุง เพียงครู่ที่นกรจึงขอตัว
กฤตินผายมือเชิญหล่อนไปยืนในบริเวณที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น อรกานต์
ยังใจเต้นตึกตัก หากก็ยังคงความนิ่ง ส้ารวมไว้ได้

"คุณกับทินกรรู้จักกันมาหลายปีแล้วหรือครับ"

"คะ ก็หลายปีอยู่เหมือนกัน ตั้งแต่สมัยฉันยังเรียนอยู่มหา'ลัย" หล่อน
สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พลงายิ้ม ร้อยอยู่กับตัวเองคนเดียวว่ายิ้มสู้ไม่ใช่ยิ้มหวาน

"แต่คุณคงไม่ได้ตั้งใจจะมาคุยกับฉันเรื่องคุณทินกรหรอก จริงมั๊ยคะ"

หล่อนไม่รู้จักทินกร ไม่รู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างไทร่ากับทินกร
และไม่คิดจะรู้ด้วย ดังนั้นการเลี้ยงที่จะพูดถึงเรื่องนี้ได้เป็นที่ที่สุด

และประโยคที่พูดไปนั้นได้ผล กฤตินสงนัยน์ตาวาววับมาก่อนจะตัดบท
"จริงครับ เรื่องทินกรไม่น่าคุยหรอก คุยเรื่องคุณดีดีกว่า"

"เรื่องของฉันก็ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอกคะ น่าเบื่อออก"

แต่นั้นนางพราหมณ์มองระดับกฤตินไม่ได้หรอก เพียงแค่ครึ่งชั่วโมง
เขาก็รู้หมดว่ากระต่ายตัวนี้เคยเรียนที่มหาวิทาลัยในประเทศไทยจนถึงปีสี่
แต่เรียนไม่จบ จากนั้นจึงไปเรียนด้านการโรงแรมที่สวิตเซอร์แลนด์ เพิ่งสำเร็จ
กลับมาและเพิ่งเริ่มงานที่โรงแรมพรหมภัทรานี้ได้ไม่กี่วันในตำแหน่งรอง
ผู้จัดการใหญ่ มีคุณวิรัช ผู้จัดการทั่วไปเป็นผู้สอนและมอบหมายงาน และมีเลขาฯ
คนสนิทของคุณสาริต ชื่อรัชนภมาคอยเป็นผู้ช่วย

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังรู้ว่าหล่อนชอบฟังเพลงแนวไหน ดูหนังประเภทใด
อ่านหนังสือประเภทไหน มีการสนทนาการยามว่างอย่างไร และที่สำคัญ
ตอนนี้ทั้งตัวและหัวใจยังว่าง

หล่อนเองก็ได้ทราบว่าเขาคือบุตรชายของคุณลลิตี ธนวัฒน์ นายธนาคาร
ผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าของธนาคารที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย... ทั้งหล่อเหลือร้าย
และยังรวยล้นฟ้า

นี่เป็นผู้ชายประเภทที่อรกานต์เลือกที่จะหลบก่อนใครเพื่อน หล่อน

มีทฤษฎีของหล่อนเองว่า ถ้ามีทั้งรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สินสมบัติ พร้อมขนาดนี้แล้วละก็ เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ล้วนเป็นเพลย์บอย

ดังนั้นหญิงสาวจึงต้องหาโอกาสที่จะขอตัวหลบฉากออกมา ปิดการสนทนา ในครั้งนี้เสีย หากชั้นเชิงผิดกันมากนัก คู่ต่อสู้มิเปิดโอกาสให้หล่อนทำเช่นนั้นได้

อรกานต์จึงได้รับทราบต่อมาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเพื่อนสนิท ดูเหมือนทีนกรจะเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเขาในประเทศไทย ทั้งคู่เรียนโรงเรียนประถมชายล้วนมาด้วยกัน ครั้นกฤตินไปเรียนชั้นมัธยมที่ประเทศอังกฤษจึงห่างหายจากเพื่อนคนอื่นๆ ไป มีเพียงทีนกรเท่านั้นที่ยังส่งจดหมายถึงกันสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาหลายปี และกลับมาสนิทสนมกันเหนียวแน่นเหมือนเดิม เมื่อทีนกรไปใช้ชีวิตอยู่กับกฤตินที่อังกฤษถึงหกปีระหว่างเรียนปริญญาตรีและปริญญาโท

กฤตินทำงานที่ธนาคาร เป็นผู้บริหารระดับสูงคนหนึ่งในกิจการที่คุณพ่อและคุณอาของเขาเป็นผู้บุกเบิก ส่วนทีนกรเป็นบรรณาธิการและบรรณาธิการร่วมของนิตยสารถึงสามเล่ม และเป็นนักเขียนที่มีค่าตัวแพงคนหนึ่ง เพิ่งรู้ว่าพ็อกเก็ตบุ๊กเบาสมองเล่มบาง หนึ่งในจำนวนเล่มโปรดของหล่อนนั้น ก็เป็นผลงานของทีนกรเช่นกัน

เพียบพร้อมทั้งคู่...สองเสเพลย์บอย...อันตรายอย่างยิ่ง!

หญิงสาวบอกกับตัวเองตลอดเวลาว่าให้หาทางปลีกตัวออกมาซะ แต่เมื่อหาหลายวิถีทางแล้วไม่เป็นผล จึงตัดบทง่าย ๆ "ขอตัวก่อนนะคะ ฉันทจะไปหาคุณพ่อสักครู่"

"คุณพ่อคุณยังไม่กลับหรือ กำลังคุยเพลิน"

"คะ แต่ก็ตีไปมาก ต้องไปเตือนหน่อยคะ หมอห้ามไม่ให้ดื่มเยอะ"

ว่าแล้วก็หมุนตัวขวบเตรียมแผ่นทันที แต่นายพรานก็ไวกว่ากระต่ายจนได้

กฤตินคิดว่าแขนขาว่าๆ นั้นไว้ได้ทันควัน ไม่ได้บีบจนเจ็บ หากก็จับไว้แน่น และมั่นคงพอที่จะไม่ปล่อยให้หลุดไปได้ง่ายๆ "ผมจะเดินไปเป็นเพื่อน"

"คะ!?" อรگانต์อุทานเสียงสูง จะไวยวายมากกว่านี้ก็ไม่กล้า ด้วยใบหน้า คมคร้ามแน่นแม้จะดูราบเรียบ หากในแววตาเหมือนมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ

กฤตินไม่พอใจจริงๆ เขาไม่เคยชินกับการปฏิเสธจากผู้หญิง ไม่ว่าจะสวยระดับไหนก็ตาม

ดวงตาหวานซึ่งสบกับตาคมกริบอยู่พักหนึ่งก่อนอรگانต์จะถอนใจ อย่างยอมแพ้ย่อมให้เขาเดินเคียงคู่เข้าไปหานายพลธาริต จำใจต้องแนะนำ ให้เขารู้จักกับบิดา และหลังจากที่หล่อนเตือนท่านนายพลเบาๆ เกี่ยวกับการดื่มเหล้าแล้ว หล่อนก็ต้องใช้เวลาที่เหลืออยู่สนทนากับกฤตินจนเลิกงาน

"ในวงไอ้กรีซ เกาะคุณไทร่าติดหนึบเลยนะแก สาวๆ ออกหักกันทั้งงานเลย"

"สวย...หวาน...น่าสน" กฤตินตอบยิ้มๆ ด้วยท่วงท่าสบายๆ

"ชิมได้...หวาน...อร่อย" อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ ด้วยน้ำเสียงเดียวกัน

"หา! อะไรนะ"

"หวานอร่อยไง ฉันชิมมาแล้ว"

"เฮ้ย!"

"ไม่ใช่แค่ฉัน พวกไอ้เมธ ไอ้ยศ ไอ้วิน ไอ้ที ก็ชิมแล้ว"

"หา! คนนี่นะหรือ ที่แกเคยพูดถึงนะ คนนี้จริงๆ เหรอ"

"ก็เออดี วีร์วรา ภคภัทราจะมีที่คนบนโลก"

"ไม่น่าเชื่อ" กฤตินอุทานเสียงแผ่ว จากที่ได้สนทนากันร่วมสองชั่วโมง เขาคิดว่าหล่อนไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้นเลย

"ไม่น่าเชื่ออะไรวะ อ่านง่ายจะตาย คุณกันไม่ก็คำ ถ้าคุณเธอพอใจก็โอเค ด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ถ้าพอใจจะคบกันต่อก็คบ พอใจ

จะจบก็จบ ง่ายๆ ไม่เรื่องมาก"

"จริงอะ" กฤตินเอียงคอถามด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ

หรือเขาจะอยู่ในข่ายที่ไม่น่าประทับใจหล่อน ถึงได้ป้ายเบี่ยงลูกเดียว
วางท่าราวกุลสตรีผู้สูงศักดิ์ ประพฤติปฏิบัติตามกรอบจารีตประเพณี
ทุกอย่าง

"ทำไม แอ้มโอเคกับแกหรือ" คนเป็นเพื่อนถามตรงๆ

"ไม่หรือ" กฤตินวางฟอร์ม จะให้รู้ได้ยังไงว่าถูกบอกรับทุกประตุ
เสียทั้งหมด

"เพียงแต่เห็นเค้าหนึ่งๆ ยังไม่มีท่าทีอะไรเลย ไม่คิดว่าจะเป็นคนแบบ...
แบบนั้น"

"สงสัยยังไม่คุ้นมั้ง เพิ่งเจอกันครั้งแรกครั้งเดียวเอง แอ้มอยู่ในที่ที่คน
พลุกพล่าน แอ้มคงไม่ยอมแสดงออกมาก ถ้าแกสนใจก็รุกเลย ไม่ยากหรือ
เดียวเดียว สบาย..."

ทินกรหัวเราะลงลูกคอก่อนพูดต่อ "เค้าชิมกันมาหมดแล้ว เหลือแก
คนเดียว ถ้าชวดละก็ เสียเชิงชาติอาชาไนยแน่เลยอะ"

ประโยคสุดท้ายนี้แห้ง เขียว ที่ทำให้กฤตินแอบหมายมาดอยู่ในใจ
อย่างเงิบๆ ว่าเขาจะเสียเชิงไม่ได้เด็ดขาด!

"คุณไทร่าคะ มีคนมาขอพบคะ" เสียงของเลขาฯ ดังขึ้นผ่านเครื่อง
อินเตอร์คอมพาให้สตรีซึ่งกำลังนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่กับหน้าจอคอมพิวเตอร์
สะดุ้งสุดตัว

"คะ คุณนง อะไรนะคะ"

"มีคนมาขอพบคะ"

"ใครคะ" อรกานต์ที่ยังไม่คลายอาการหน้านิ้ว กลับต้องขมวดคิ้ว
หนักกว่าเก่าเสียอีก ใครกันมาขอพบ หล่อนแทบไม่รู้จักใครเลย ทำงาน

ยังไม่ถึงสี่ปดาห์เลยด้วยซ้ำ

"คุณกฤตินคะ"

ที่นี่หญิงสาวสะดุ้งหนักกว่าคราวแรก จนเก้าอี้ดีดล้อตัวที่นั่งอยู่
เลื่อนถอยหลังไปนิดหนึ่ง

กฤตินมาขอพบ! หล่อนควรจะตอบอย่างไรดี ใจหนึ่งก็อยากปฏิเสธ
ผู้ชายคนนี้อันตราย หล่อนจัดเขาไว้ในประเภทเพียบพร้อม ซึ่งเก้าสิบเก้า
เปอร์เซ็นต์ของชายประเภทนี้ ถ้าไม่เจ้าชู้ก็มีอีโก้สูงจัด ไม่น่านำพาตัวเอง
เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยประการทั้งปวง แต่อีกใจกลับมองเห็นเลี้ยวหน้าคมคาย
กับดวงตาคมกริบวาววับชัดเจน

"คะ...คุณคะ คุณกริซเดินเข้าไปแล้วคะ"

เสียงจากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ดังขึ้นอย่างร่อนรน คนได้ฟังก็ตกใจ
จนมือไม่เย็น เงยหน้าขึ้นมองประตูก็ได้ยินเสียงเคาะพอดี

ยังไม่ทันที่จะได้อ้าปากเอ่ยคำอนุญาต ร่างสูงใหญ่ก็มาปรากฏตัวอยู่
หลังบานประตูเสียแล้ว

อรกานต์ลุกขึ้นยืนตามมารยาท สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพนมมือ
ไหว้ทักทาย "สวัสดิ์คะ เชิญนั่งสิคะ"

กฤตินรับไหว้ แปลกใจอยู่คราครัน *ไม่คิดเลยจริงๆ ว่าหล่อนจะ
ทักทายด้วยการไหว้*

ขณะนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามก็ต้องแปลกใจรอบสอง เมื่อมองดวงหน้า
เรียบเนียนเกลี้ยงเกลา ปราศจากสีสันทนของเครื่องสำอางใดๆ แต่งแต่
ผมยาวสลวยถูกรวบไว้ด้านหลังอย่างง่าย ๆ

และแปลกใจรอบสาม เมื่อเห็นหล่อนอยู่ในเสื้อเซ็กซี่ลายทางสีเทา
สลับขาบกับกางเกงผ้าสีอ่อน ไม่ใช่เสื้อผ้าอ่อนหวานมีสไตล์ตามแบบฉบับ
ของผู้เกาะติดวงการแฟชั่น

"คุณกริซมีธุระอะไรกับดิฉันหรือคะ"

กฤตินยังคงมองสำรวจใบหน้าขาวนวลอยู่ไม่วางตา นีขนาดไม่ได้
แต่งเติมตรงไหนสักนิดเลยนะเนี่ย ใครหนอช่างปั้นช่างวาดออกมาได้
งามขนาดนี้

"คุณกริช" หญิงสาวเรียกอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าเขายังคง
จ้องหน้าเธออยู่แบบนั้น "มีอะไรติดอยู่บนหน้าฉันรีเปล่าคะ"

กฤตินหัวเราะน้อยๆ ค่อยรู้สึกตัว "เปล่าครับ ผมแค่มองว่าคุณเหมือน
คนละคนกับเมื่อคืนเลย"

"เวลาออกงานกับทำงานจะให้เหมือนกันได้ยังไงคะ"

"เวลาทำงานคุณแต่งตัวแบบนี้ แต่งหน้าทำผมแบบนี้ทุกวันเลยหรือ"

"เปล่าคะ" อรกานต์หัวเราะเบาๆ กล่าวต่ออย่างเชิซๆ "เมื่อคืนฉันนอนตึก
กว่าจะล้างเครื่องสำอาง กว่าจะจัดการแกะก๊ีบบนศีรษะ กว่าจะสระผม
จนหมดคราบสเปรย์ได้ก็เล่นเอาหมดแรง เมื่อเช้าก็เลยตื่นสายนิดหน่อย
กลัวจะมาทำงานสายก็เลยไม่ได้แต่งหน้าทำผมอะไร"

"แล้วตอนนี้งานเสร็จเรียบร้อยครับ"

"คะ!" หล่อนอุทานเสียงสูง ด้วยยังไม่ทันตั้งรับกับการจุ่มอย่างกะทันหัน

"หกโหมงเย็นแล้ว ได้เวลาเลิกงานแล้วครับ ไปทานข้าวเย็นกัน"

"เอ่อ...คือ..." ปฏิเสธยังไงดีวะนี่

ตั้งแต่เป็นธีร์วรา มา ดวงเรื่องผู้ชายเฟื่องนำดู แต่หล่อนก็หาทาง
บายเบี่ยงได้ทุกครั้งที่มีคนเข้ามาจีบ หาทางหลบได้สวยทั้งจีบแบบรุกและ
แบบนี้มณฑล

มีแต่ตอนที่ได้อยู่กับผู้ชายคนนี้แหละที่สมองมันสั่งงานซ้ำ หาทางหลบ
ไม่ได้

"จะ...ฉัน...นัดเพื่อนไว้แล้วนะคะ ต้องขอโทษด้วย"

"งั้นไปรีบเพื่อนคุณก่อน แล้วไปต่อกัน" เขาตอบกลับในทันที

"คุณกริชคะ เราจะไปซื้อของกันประสาผู้หญิงนะคะ"

"ได้ครับ เตี่ยผมขับรถไปส่ง"

"คุณกริช!" อรกานต์จ้องไปหน้าเรียบเฉยนั้นด้วยอาการตะลึง ดิตจะโมโหนิดๆ ถ้าเขาคิดว่าดีต่อเท่านั้นที่จะครองโลกละก็ เขาคิดผิดแล้ว หล่อนไม่ชอบให้ใครมามัดมือชก

แต่ยังไม่ทันที่หล่อนจะพูดอะไรต่อ กฤตินก็ขัดขึ้นเสี้ยก่อน "ถ้าคุณมีนัดกับเพื่อนจริงๆ ก็ไม่เป็นไร เตี่ยผมขับรถไปส่ง แต่ถ้าคุณไม่ได้นัดทานข้าวกับผมสักมื้อก็ไม่เสียหายอะไรไม่ใช่หรือ เสร็จแล้วคุณจะดูหนังหรือฟังเพลง หรือจะกลับบ้านก็ตามใจ รับประทาน ผมส่งถึงหน้าประตูบ้าน"

หญิงสาวหนึ่ง ยังคงจ้องไปหน้าคมด้วยแววตาขุ่นเคือง

"รู้สิกว่าหนังเรื่อง..." นาโมโหนักที่กฤตินเอ่ยชื่อภาพยนตร์เรื่องที่หล่อนอยากดูขึ้นมาพอดี "จะมีฉายที่... ตอนทุ่มกว่าๆ ถ้าคุณออกจากโรงแรมตอนนี้เราคงดูทัน หวาอะไร่างๆ ทานหน้าโรงหนังก็ได้"

อรกานต์ยังคงนั่ง ในหัวรีบบคำนวณกำไรขาดทุนคร่ำว่ๆ

นิลยาจะไม่เข้ากรุงเทพฯ อาทิตย์นี้ หมายความว่าถ้าหล่อนอยากดูหนังนี้ หล่อนก็ต้องไปดูคนเดียว และเมื่อนึกถึงห้างสรรพสินค้าที่กฤตินเอ่ยขึ้นมา ภาพร้านหนังสือร้านใหญ่ที่อยู่ชั้นเดียวกับโรงภาพยนตร์ก็ผุดแทรกขึ้นมา ตามด้วยร้านการ์ตูนที่อยู่อีกมุม...ให้ตาย...ตามด้วยร้านไอศกรีมที่อยู่ถัดไปด้วย

นี่หล่อนห่างไกลวงการภาพยนตร์ วงการหนังสือ และชมรมคนรักไอศกรีมมานานขนาดไหนแล้วเนี่ย...

"ถ้ารีบไป เราอาจมีเวลาพอให้คุณเดินช้อปปิ้งได้"

แววตาขุ่นเคืองเริ่มอ่อนแสงลง

กฤตินอมยิ้ม "นี่ก็ออกรียังครับว่าอยากทานอะไร"

แต่เอาเข้าจริงๆ แล้ว ทั้งสองก็ไม่ได้ดูภาพยนตร์ดังที่ตั้งใจไว้แต่แรก

เนื่องจากเวลาฉายของภาพยนตร์ที่อรกานต์ตัดสินใจว่ามัน 'ดีเกินไป'

สองทุ่มเนี่ยนะ!? กฤตินโวยวายอยู่ในใจ

"กว่าหนังจะจบคงสี่ทุ่มนะคะ แล้วว่าฉันจะกลับถึงบ้านล่ะ แล้วคุณ
จะยิ่งกลับตีไปกว่านั้นอีก ไม่เอาละคะ เกรงใจ" หล่อนว่าอย่างนั้น

ตั้งนั้นทั้งคู่จึงทานอาหารเย็นด้วยกัน ตามด้วยการเดินเล่นในห้าง
สรรพสินค้า

อรกานต์ไม่พูดพร่ำทำเพลง เมื่อจู่ๆ ก็ตัดสินใจเดินดุ่มๆ เข้าร้าน
หนังสือการ์ตูน กฤตินอึ้งเล็กน้อยแต่ก็ยอมเดินตามเข้าไปในร้านแต่โดยดี

หล่อนเลือกหนังสืออย่างเพลิดเพลิน ทำทางซำนซำนาญประหนึ่งผู้ที่
อยู่ในยุคจักรमानาน ส่วนเขาก็เพลิดเพลินกับการยีนดูหล่อนเพลิดเพลิน
นั้นแหละ

เพียงไม่นาน หญิงสาวผู้ที่ทำหน้าบึ้งหน้าตึงเพราะอดดูหนังก็ได้ยิ้มร่า
พร้อมการ์ตูนญี่ปุ่นสามเล่มในมือ ขณะเดินออกจากร้าน

เดินไปอีกนิดก็เจอร้านหนังสือขนาดใหญ่ อรกานต์หยุดกึกทันที
"คุณกริชคะ ฉันขอแวะซื้อหนังสือหน่อยนะคะ"

กฤตินพยักหน้ารับง่าย ๆ เดินตามเข้าไปในร้าน

"ฉันเลือกนานนะคะ ถ้าคุณเบื่อ..."

"ผมเดินเล่นรออยู่ในร้านนี้แหละ เชิญคุณตามสบาย"

แล้วหล่อนก็ตามสบายจริงๆ เดินเปิดเล่มนั้นปิดเล่มนี้ อ่านหน้าปก
หลังปกเล่มนั้นเล่มนี้ไปทั่ว ทำราวกับว่าร้านนี้คือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
อย่างไรก็อย่างนั้น

อรกานต์ยืนเลือกยืนอ่านอย่างสบายอารมณ์ ปล่อยให้ตัวตามสบาย
ไม่รีบร้อน ทุกทีเคยใช้เวลาอยู่ในร้านหนังสือนานเท่าใด วันนี้ก็อยากจะใช้
ให้นานเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องรีบ เพราะนี่คือตัวตนของหล่อน หากเขาคิด
จะจริงจังกับหล่อน เขาก็ควรจะรับทราบเอาไว้ และหากเขาคิดจะเล่นๆ

กับหล่อน ก็สมควรแล้วนี่ที่จะปล่อยให้คอยชะให้เซ็ด บางทีนี่อาจจะทำให้เขาถอนตัวจากหล่อนไปเลยก็ได้

เวลาร่วมชั่วโมงผ่านไป กฤตินไม่ได้มีอาการเมื่อยหรือเบื่ออย่างที่หล่อนคิดไว้เลย ตรงข้าม เขากลับยื่นอ่านหนังสือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ต่อไปอย่างใจเย็น

"ฉันเลือกได้แล้วค่ะ" เสียงของอรกานต์เรียกให้กฤตินละสายตาจากหนังสือตรงหน้า

มือใหญ่ยาวสีเขมยยื่นออกมาโดยไม่มีคำพูด

"ไม่เป็นไรค่ะคุณกริช ฉันจ่ายเอง"

"ไม่เป็นไรครับ ผมเต็มใจ"

อรกานต์จึงส่งหนังสือในมือให้เขาไปสี่เล่ม กฤตินรับมาดูคร่าวๆ เป็นหนังสือกลอนเล่มบางเล่มหนึ่ง พ็อกเก็ตบุ๊กเบาสมองเล่มหนึ่ง และนวนิยายอีกเล่มหนึ่ง หนังสือคล้ายเครียดทั้งนั้น...แต่ก็บอกรสนิยมคนอ่านด้วย...
อ่านได้หลายประเภทเหมือนนักอ่านตัวยงมากกว่าคนบ้าแฟชั่น

เขาหยิบนิยายสารเกี่ยวกับภรรยาและคอมพิวเตอร์สมทบลงไปอีกสองเล่ม พลังพยักพยิตไปทางหนังสือเล่มใหญ่หนาปกแข็งที่ยังเหลืออยู่ในมือหล่อนอีกเล่ม

"แล้วเล่มนั้นจะเอามั้ยครับ"

"เล่มนี้ไม่รบกวนคุณดีกว่าค่ะ มันแพง"

"ไม่เป็นไรครับ" ชายหนุ่มตอบง่าย ๆ สีหน้าราบเรียบเมื่อถึงหนังสือเล่มใหญ่ยักษ์นั้นออกจากมือหล่อนอย่างสบายๆ ก่อนจะเดินไปชำระเงิน

อรกานต์ยกไหล่ *รู้แล้วน่าว่ารวย! เซอะ!*

เข้มนาฬิกาเดินผ่านเลขสิบสองบอกให้รู้ว่าได้ล่วงเข้าสู่วันใหม่แล้ว หากชายหนุ่มผิวสีทองแดงจางๆ กลับยังคงนอนตาค้างอยู่บนเตียง เขา

หลับไม่ลงเอาเสียจริงๆ หลับตาที่ไรก็เห็นแต่วงหน้ารูปไข่มุมกรอบด้วย
 เรือนผมสีน้ำตาลไหม้ลอยตามมาทุกที ไหนจะดวงตาสีน้ำตาลเข้มหวานซึ่ง
 กับรอยยิ้มน่ารักๆ นั่นอีกเล่า นึกขึ้นมาที่ไรก็พานไม่อยากจะหลับ อยากแต่จะ
 ลุกขึ้นแล้วบึ่งรถไปหาหล่อนถึงบ้านอีกครั้ง ทั้งๆ ที่เพิ่งจะลาจากกันมาเมื่อ
 ไม่กี่ชั่วโมงก่อนนี่เอง

ทำไมหล่อนถึงติดอยู่ในใจเขาขนาดนี้ กฤตินถามตัวเองอยู่ครั้งแล้ว
 ครั้งเล่า เขาก็รู้ๆ อยู่แล้วว่าหล่อนนะเป็นผู้หญิงประเภทไหน แล้วจิตใจ
 จะคอยกระหวัดไปหาหล่อนทำไมเรื่อยๆ ก็ไม่รู้ แค้จับให้ติด 'ตัวให้ได้' แล้ว
 สนุกกันไปเรื่อยๆ เหมือนที่เคยทำก็พอแล้ว ไม่เห็นจะพิเศษกว่าครั้งอื่นๆ
 ตรงไหนเลย...ไม่เลย...แม้แต่นิดเดียว

หรือจะเป็นเพราะความประทับใจในความไม่เหมือนใครของหล่อน
 ตั้งแต่เย็นมาแล้ว หล่อนมีอะไรต่ออะไรมาให้เขาแปลกใจหลายเรื่องเสียจน
 ตั้งรับแทบไม่ทัน ไม่เห็นมีอะไรเหมือนข้อมูลที่เคยได้ยินได้ฟังมาสักอย่าง

ผู้หญิงที่แต่งหน้าจัด แฟชั่นนี้ซึ่มสุดฤทธิ์กลายเป็นผู้หญิงที่ไม่แต่งหน้า
 เลยสักกระดิด แถมยังใส่เสื้อเชิ้ตกางเกงขายาวกับรองเท้ายาว ไม่ใช่
 ชุดกระโปรงเปรี้ยวจี๊ดกับรองเท้ายาวสูงสักหน่อย คนที่คิดว่าจะต้องเอา
 สถานที่หรูหราแพงระยับมาตั้งดูดกลับกลายเป็นคนที่เขวกับการเอา
 ภาพยนตร์มาล่อ ดินะที่เขาเชื่อสัญชาตญาณของตัวเองจากข้อมูลที่ได้รับ
 เมื่อคืน ถ้าเอาดินเนอร์ได้แสงเทียนมาเสนอ มีหวังคงถูกปฏิเสธเด็ดขาดซ้ำ

และจากข้อมูลที่ได้รับมา คนอย่างธีรวรา ภคภัทราไม่น่าจะอ่านหนังสือ
 อะไรเป็น นอกจากนิตยสารแฟชั่น แต่ผู้หญิงทะมัดทะแมง (ทะมัดทะแมงนะ
 ไม่ใช่มาตนางพญา) คนนี้มีประกายดาววาววับ ยามเดินเข้าไปในร้านหนังสือ
 การ์ตูน ยืนเลือกหนังสืออย่างชำนาญการ กลมกลืนไปกับเด็กมัธยมคนที่
 ยืนข้างๆ ทำท่าเหมือนมือเก่าที่ร่างราวการไปนานกำลังตีใจที่จะได้รับ
 กลับสู่ยุทธภพอีกครั้ง

แล้วไหนจะเรื่องการใช้เวลาในร้านหนังสืออย่างสบายใจเฉิบอีก เขาค่อนข้างมั่นใจเกือบจะร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำว่าผู้หญิงอย่างหล่อนคงจะต้องโปรดปรานการช้อปปิ้ง เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า หรือเครื่องประดับต่างๆ ที่ไหนได้ หล่อนเดินผ่านแผนกต่างๆ เหล่านั้นอย่างไม่สนใจใยดีเลยสักนิด พอใจที่จะเข้าร้านหนังสือ เดินชมแกลลอรี่ และเข้าร้านขายซีดีมากกว่า

คิดถึงกิริยาของหล่อนในร้านหนังสือ หล่อนเดินสำรวจชะงักทั่วร้าน หยิบเล่มที่น่าสนใจมาพลิกดู พลิกอ่าน หรือที่เรียกกันว่า 'ชิมหนังสือ' อย่างไม่มีท่าทีเก้อเขิน ดูท่าว่าหล่อนอกจะเป็นหนอนหนังสือพันธุ์แท้เลยด้วยซ้ำ รู้ได้ไงนะหรือ ก็เพราะทั้งเขาและพี่สาวก็มีอาการเหมือนหล่อนนี่แหละ เวลาเข้าร้านหนังสือ และจากที่เขาเห็น หล่อนเดินอ่านเดินชิมไปทั่ว ทั้งนิตยสาร สารคดี จิตวิทยา หรือกระทั่งตำราทำอาหาร ก่อนจะมาจบลงด้วยหนังสืออ่านเล่นสี่เล่มนั้น แกรมเซอร์ไพรส์เขาด้วยตำรา 'Modern&Contemporary Arts' ปกแข็งเล่มใหญ่ราคากว่าพันบาท!

ไหนจะตอนทานข้าวอีก แรกๆ เขาก็ยังหวั่นๆ อยู่ว่าจะพบกับผู้หญิงมาตเฉียบเนียบ ผู้รับประทานแคล์สลัดหรือซูปรูเป็นอาหารเย็น แต่กลับพบผู้หญิงที่ทำตัวสบายๆ บ่นยุกยิกนิดหน่อยเรื่องอดดูหนัง สั่งอาหารจานเดียว ง่ายๆ กับน้ำผลไม้ปั่น แล้วก็สนทนากับเขาด้วยเรื่องต่างๆ ไป หล่อนเป็นคู่คุยที่ถูกคอบอกสมควรเสียด้วยสิ มีความรู้รอบตัวกว้างขวางเอการ ไม่ใช่พวกที่ตีแต่สวย แล้วไร้สาระไปวันๆ

หล่อนมีท่าทางเป็นมิตร มีรอยยิ้มจริงใจ เป็นคู่สนทนาที่ดี หากก็แค่นั้น ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะทอดสะพานให้เขาหรือจะเดินข้ามมายังสะพานที่เขาทอดเอาไว้เลย ท่าทีของหล่อนนั้นกำหนดชัดเจนคำว่า 'เพื่อน' ไว้อย่างชัดเจน และจะไม่ยอมให้เขาฝ่าไปไกลกว่านั้นได้ง่ายๆ

ที่ทินกรมันเล่ามา ไซธีร์วราคนี่แน่ะ

ทำไมสิ่งที่ตาเห็นกับสิ่งที่ได้ยินมาไม่เห็นมีอะไรตรงกันสักอย่าง เขา

ตีความข้อมูลผิดพลาด คาดการณ์ผิดพลาด หรือข้อมูลมันผิดพลาดมาแต่แรกแล้วละเนี่ย

หรือว่านี่จะเป็นแผนการรุกเงียบของหล่อน กลยุทธ์ที่หล่อนใช้กับชายแต่ละคนอาจจะแตกต่างกันออกไป หล่อนถึงทำให้เขาแปลกใจซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดหัวค่ำที่ผ่านมา ถ้าเป็นกลยุทธ์จริงก็จัดว่าหล่อนเป็นคู่ต่อสู้ที่เหนือชั้นทีเดียว หล่อนทำให้เขากลับมานอนกระสับกระส่ายคิดถึงหล่อนได้ขนาดนี้ แล้วนี่เขาทำให้หล่อนคิดถึงเขาได้บ้างหรือเปล่าหนอ

•
บทที่
3

"ฮัลโหล" กฤตินกรอกเสียงลงไปในปากกระบอกโทรศัพท์ ในขณะที่สายตายังจับจ้องอยู่ที่หน้าจอบคอมพิวเตอร์ นิ้วชี้และนิ้วกลางยังคิบบากกา ลูกลื่นอยู่

"โงะวะ! ไอ้กริช คุณไต่ร่าไปเชียงใหม่อาทิตย์นึง เหง้ามัยเพื่อน"

"ยุ่ง" คนเป็นเพื่อนกรอกเสียงห้วนๆ ใส่โทรศัพท์ ถลิ่งตาใส่หน้าจอบคอมพิวเตอร์ก่อนจะเลิกสนใจกับข้อความและตัวเลขบนจอโดยสิ้นเชิง

"อะไรวะ ถามดีๆ"

ปากว่าอย่างนั้นแต่น้ำเสียงช่างกวนอารมณ์คนที่ขุ่นมัวอยู่แล้วให้ขุ่นยิ่งขึ้นไปอีก "ว่างมากหรือไงไอ้ทิน ถ้าจะโทรมาทวนประสาท โน่น...โทรไปหาคุณโกโน่น ไม่ต้องให้เค้าต่อสายเข้ามาในห้องฉัน"

"ไอ้บ้า ฉันเป็นเพื่อนแคะไว้ย ไม่ใช่เพื่อนพี่แก จะโอนสายเข้าห้องพี่โกทำเมื่อไหร่ละ ดูอย่างกับเสือ"

"แล้วมีธุระอะไร รีบๆ พุดมา อารมณ์กำลังไม่ดี อย่มาทวนประสาท"

"โถย ไอ้เพื่อนยาก ไม่เห็นหน้าน้องนาง อารมณ์พี่เลยพานไม่ดีเหรวะ"

"ไอ้ทิน!" กฤตินตวาดใส่โทรศัพท์ โยนปากกาในมือทิ้งลงบนโต๊ะอย่าง

หัวเสีย

"ใจเย็นไว้ย! ใจเย็น ล้อเล่นน่า" อีกฝ่ายพยายามปลอบ

"มีอะไร"

"ก็ลองโทรหาดู เห็นว่าคุณโทรว่าไม่อยู่หนึ่งอาทิตย์ ไม่รู้ว่าแกตามไปด้วย รีเปล่า"

จะตามไปด้วยยังงี้ละ หล่อนจะไปเมื่อไหร่ไม่เห็นบอกเขาสักคำ เมื่อวานไม่ได้โทรไปหาหล่อนแค่วันเดียว วันนี้เลขาฯ ของหล่อนบอกว่า หล่อนอยู่เชียงใหม่แล้ว

"แล้วแกรู้ได้ยังไง ว่าโทรว่าไม่อยู่หนึ่งอาทิตย์" เขายังคิดว่าหล่อนอาจจะไปแค่สองสามวันเสียอีก...ให้ตาย...หล่อนไม่ได้บอกอะไรเขาเลย!

"ข่าวร้าย ข่าว อย่ามาตูดูกลือมวลงอย่างฉัน ถึงแม้จะเขียนให้ เดอะไทยส์แค่คอลัมน์เดียว แต่ฉันก็รู้ข่าวดีๆ ประดับบารมีบ้างก็แล้วกัน"

"เค้าไปเรื่องงาน" กฤตินตอบกลับไปเรียบๆ เขารู้แค่นี้ ทินกรคงจะรู้มากกว่านี้ แต่จะถามออกไปตรงๆ ก็ไม่ได้ เสียฟอร์มอย่างสูง แค่ทินกรรู้ว่าเขายังไม่มีอะไรกับหล่อนมากไปกว่าการจับมือ แค่นี้ก็โดนทัตถมมากพออยู่แล้ว

"ฮือ งานแซยิดครบห้ารอบของพ่อเลี้ยงเปรมปริดี แยกดับเบิ้ลชูเปอร์ วิโอพีของพรหมภักธาเค้า เวลาמיแยกไปใครมา งานสัมมนา งานเลี้ยงใหญ่ เลี้ยงเล็ก พ่อเลี้ยงแกใช้บริการที่โรงแรมนี้ที่เดียว ซึ่บีกกับคุณสาริต งานนี้ คุณสาริตเลยควงหลานสาวสุดสวยไปด้วย คงหวังจะให้ซึ่บีกกันต่อไปทั้งรุ่นลูก รุ่นหลานละมั้ง เห็นว่าลูกชายพ่อเลี้ยงคนเล็กนะ ด็อกเตอร์หนุ่มโสด สดๆ ซิงๆ เพิ่งกลับจากอเมริกาเชียวนะ"

"หา! แกว่างั้น"

"เค้าบอกแกว่าไปทำงานเฉยๆ ละซึ่" ทินกรทำเสียงเห็นอกเห็นใจ นี่ถ้ารู้ว่าโทรว่าไม่ได้บอกอะไรเขาเลย ไอ้เพื่อนคนนี้มันคงทำเสียงเยาะเย้ย

มากกว่า

"ไอ้กริซเอี้ย สงสัยเสน่ห์ชวนหลงใหล ทรมานใจสาวของแกคงเริ่มตก แล้วมั้ง รายนี้ไม่น่ายาก แกัดนั้ใช้เวลาตั้งนาน ผิดคาดหมด"

กฤตินักัดพันกรอดใส่โทรศัพท์

"เออวะ ยังไงไหนๆ วันนี้แกคงว่าง ไปเปิดหูเปิดตากันหน่อยมัยเพื่อน จะดีมอย่างเดี่ยวหรือจะออกกำลังด้วยก็ได้"

"ไม่ไปว้ย ไม่มีอารมณ์"

เขาไม่มีอารมณ์เอาจริงๆ นึกถึงผู้หญิงที่ไรเป็นได้มีภาพสตรีร่างบาง สูงโปร่งระหง ดวงหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลา พร้อมเรือนผมสีน้ำตาลไหม้ หนานุ่มยาวถึงกลางหลังผุดขึ้นมาทุกที

"เออะน่า แป๊บบเดียวก็ได้ แค่ตริ้งก็กรีบสองกรีบ แก่แข็ง"

"ขอบใจที่ชวน แต่ไม่ไปวะ ฉันทอยากกลับบ้านนอนมากกว่า"

"เออๆ ตามใจแก เดี่ยวฉันทจะส่ง e-mail เกมคิงคองอาละวาดไปให้ แล้วยกัน คินนี้แกจะได้มีอะไรเล่นแก่แข็ง"

"อืม ขอบใจ บาย"

"บาย"

วางหูโทรศัพท์แล้ว กฤตินถอนใจยาว

สามเดือนแล้วนะที่ที่เขาใช้เวลาอยู่กับผู้หญิงคนนี้คนเดียว คนเดียว! แล้วยังไม่มีอะไรเกิเลยอีก! หล่อนยังคงรักษาความเป็นเพื่อนไว้อย่าง เหนียวแน่น รุกแค่ไหน จัดเทคนิคใดๆ มาใช้ก็ได้อย่างมากแต่จับมือกับ รอยยิ้มหวานหยดเท่านั้น

เขาไม่เคยอดทนกับใครเกินหนึ่งเดือน แต่นี้สามเดือนเข้าไปแล้ว แฮ้อ!

ทำไมไอ้พวกนั้นมันได้กันทุกคนแล้วเขาไม่ได้ ทินกรนะไม่นับ หมอนี่ มันหล่ออาการ แถมคารมก็ไช่ย่อย แต่คนอื่นๆ ละ เขาว่าเขาไม่ได้ หลงตัวเองนะ แต่ดูๆ แล้วเขาก็ยังรู้สึกว่ตัวเองเหนือกว่าพวกเพื่อนเก่า

สี่ห้าคนนั้น ไม่ว่าจะโดยรูปลักษณ์หรือฐานะก็ตาม

หรือว่าเสน่ห์ของเขามันลดลงแล้วจริงๆ งานนี้งานเดียวทำให้ความมั่นใจในตัวเขาเหือดลงเยอะ การมีแต่ผู้หญิงเป็นฝ่ายเข้ามาหาและไม่ค่อยได้รับการปฏิเสธจากใครในอดีตไม่ได้ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นเลย

หรือว่าตัวเขาจะไม่มีปัญหาอะไร แต่ข้อมูลของทินกรต่างหากที่ส่งง่าไอ้เพื่อนกวนตีนนี่มันแก้งลลอกให้เขาทำอะไรยากๆ หรือเปล่า

สามเดือนที่ผ่านมา เขาไม่เห็นเคยพบผู้หญิงรักสนุก sexy naughty bitchy เลย เจอแต่สาวออฟฟิศ สุภาพ อ่อนหวาน เป็นมิตร และหัวโบราณอย่างกับนางในวรรณคดี

หล่อนปฏิเสธการจับมือถือแขนในที่สาธารณะ หลีกเลี่ยงการแตะเนื้อต้องตัวโดยไม่จำเป็น ไม่มีการอยู่ในที่รโหฐานกันสองต่อสองนานเกินสมควร และไม่มีอาการกลับถึงบ้านหลังสี่ทุ่มเด็ดขาด

หล่อนแต่งกายสุภาพทุกวัน ไม่สูทกางเกง ก็สูทกระโปรง หรือไม้ก็เสื้อแขนยาวสีเรียบๆ กับกางเกงขายาวหรือกระโปรงยาวพอดีเข้า ที่เห็นบ่อยที่สุดคงเป็นชุดสูทกางเกงสีขาว คุณเธอเล่นมีทั้งสีขาวนวลตา สีงาช้าง สีขาวอมตะกั่ว และชุดผ้าซาตินสีขาววาววับ ดูเรียบร้อย ทว่าหุรคลาสสิก วันหยุดก็นุ่งยีนเป็นกิกิวิตร ขนาดนัดกันที่ห้องอาหารฝรั่งเศสของโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่ง เขาหวังจะได้เห็นหล่อนในชุดเดรสสุดเซ็กซี่ กลับได้เห็นอิรวราในชุดเสื้อยืดคอปกตาสีครีม (ดูหวานกว่าทุกวันด้วยลายดอกไม้สีชมพูที่อยู่บนเสื้อกับสร้อยคอที่มีจี๊เป็นรูปผีเสื้อส่องประกายวิบวับ) กับ...เอ่อ... กางเกงยีน นั่นละ เขาถึงได้ข้อสรุปว่าอย่าหวังจะได้เห็นกระโปรงบนเรือนร่างนั้นในวันหยุดเด็ดขาด และไม่ต้องฝันถึงกระโปรงสั้นเหนือเข่าเลยด้วย เพราะไอ้แค่พอดีเขายังไม่ค่อยจะเห็นบ่อยเท่าไรนัก

นอกจากนั้นะ วันไหนที่วงหน้าขาวนวลเกลี้ยงเกลามาตามธรรมชาติ เรือนผมถูกมัดหลวมๆ ไว้ด้านหลัง แปลได้ว่าวันนั้นหล่อนตื่นสาย ชัวร์ป่าบ

ไม่ต้องสงสัยใดๆ อีกต่อไป

นี่เขาลงตามผู้หญิงยุค 60's มาได้ยังไงตั้งนาน

ไหนทีนกรว่าเปลือกนอกเปรี้ยวจี๊ด เนื้อในหอมหวานกลมกล่อม
มันไปได้ชิมอีท่าไหน ผู้หญิงบุคลิกคุณครูเนี่ยนะ

ไม่มีใครก็ใครคงเข้าใจผิดกันสักคนแล้วมั้ง... โอ๊ย... งง

ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่าไอ้การเปรียบเทียบบอกรากันกับนางในวรรณคดีนั้น
ไม่ได้มีแค่เขาคคนเดียว นิลยาเองก็เคยบ่นมาแล้ว ต่อหน้าเจ้าตัวเลย
ด้วยซ้ำ

'แกนี่มันหัวโบราณชะมัด เรียกร้อยเป็นผ้าพับไว้อย่างกับนางในวรรณคดี
มันไม่เข้ากับไอ้มาดเซอร์ชาลุ่มพร้อมทำดีทำต่ออย่างแกเอาซะเลย ให้ตายเถอะ'

'ทำไม ประหลาดตรงไหน' 'ไอ้มาดเซอร์ชาลุ่ม' ย้อน 'พ่อฉันเป็น
วิศวกรใหญ่นะยะ มาดแมน พร้อมลุย เท่สุดๆ ส่วนแม่ฉันก็เป็นอาจารย์
สอนวรรณคดี สอนไปสอนมา ไอ้ตัวนางในวรรณคดีมันคงหลุดๆ มาอยู่
ในหัวลูกสาวบ้างละมั้ง นี่ละ ที่เค้าเรียกว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นละ ไกลทั้ง
ต้นพ่อ ไกลทั้งต้นแม่'

สาวตาคมจึงได้แต่มองหน้าเพื่อนอย่างหมั่นไส้ด้วยสีหน้าเจือรอยยิ้ม
แต่กตฤตินไม่ทราบความจริงข้อนี้ เขาจึงยั้งงง ยิ่งสงสัย สุดท้ายก็
หงุดหงิด โมโห

เขาคควรจะปล่อยเหยื่อรายนี้ได้แล้ว นี่มันนานเกินกว่าที่เขาจะอดทน
รอ แต่อะไรบางอย่างในใจกลับค้ำไว้ ทินกรมันคงได้เหยียดตายเลย แล้วไหน
จะไอ้ด็อกเตอร์ลูกพ่อเลี้ยงอะไรนั่นที่เชียงใหม่อีก จู๋ๆ ก็โผล่มา ถ้าหล่อน
คิดจะมาเล่นๆ กับเขาสักสองสามเดือน ก่อนจะไผ่วิ่งเข้าซบอกไอ้ด็อกเตอร์
นั่นละก็ ขอบอกได้เลยว่ามันหยาบกันเกินไป เขาไม่มีวันยอมง่ายๆ แน่

มีบ้างเหมือนกันที่ภายในใจของเขารับรู้ว่าที่เขาไม่ยอมรามือจากหล่อน
ก็เพราะเขาไม่ยอมกรามือ ยังคงติดต่อกับหล่อนเพราะใจเขาปรารถนาที่จะทำ

ยังอยากใกล้ชิดกับหล่อนเพราะมันคือความสุขของเขา หากชายหนุ่มรีบปิดความคิดนี้ออกไปจากใจ เรื่องอะไรเขาจะต้องไปให้ความสำคัญกับหล่อนนัก ก็แต่ผู้หญิงรักสนุกคนหนึ่ง แล้วที่เขายังนำพาตัวเองไปใกล้ชิดสนิทสนมด้วย ก็แค่เพื่อรักษาหน้ารักษาเชิงของเขาเอาไว้เท่านั้นแหละ

หญิงสาวผอมยาวกำลังนั่งอ่านเอกสารอยู่ในห้องทำงาน ขณะที่เสียงเคาะประตูดังขึ้นและร่างสูงใหญ่ก็ปรากฏขึ้นในวินาทีถัดมา

"ลวีสตีคะ คุณกริช" เสียงทักทายนั้นสดใส มาพร้อมรอยยิ้มจริงใจ

กฤตินีทั้งกายลงนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม สีหน้าบึ้งตึง "ไหนว่าจะไปอาทิตย์หนึ่ง ปาเข้าไปตั้งสิบวัน"

"ใครบอกคุณคะว่าฉันจะไปอาทิตย์หนึ่ง"

เวอร์แล้วไง ไอ้ทีนกรตัวแสบ

"ก็คุณไม่บอกอะไรเลย ผมก็ถามคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง แล้วก็สรุปออกมาอย่างนี้แหละ" เสียงหัวเราะตอบอย่างกระแทกกระทั้น

"สงสัยคุณคงบอกคุณไปว่าฉันจองห้องพักไว้หกคืนแหงเลย แต่ก็นั่นแหละ ะไรๆ มันก็ไม่เป็นไปตามแผน"

"แผนอะไร"

"ฉันกะจะไปงานเลี้ยงกับอาจารย์แคว้นเดียว แต่คุณแอบบอกให้ฉันอยู่ดูงานที่เชียงใหม่ก่อน ศึกษาระบบ ศึกษาแผนงานต่างๆ เอาไว้ ดูว่ามันต่างจากในกรุงเทพฯ ยังไง จะได้รู้งานกว้างขึ้น ก็ว่าจะอยู่ดูงานอาทิตย์หนึ่ง แต่พอดีฉันสมองไม่ค่อยไว เรียนรู้ช้า เลยต้องอยู่ต่ออีกสองสามวัน"

ใบหน้าคมเข้มยังคงบึ้งตึงดังเดิม "คุณนี่จะไปก็ไป ไม่เห็นบอกผมเลยสักคำ เหมือนกับที่วันดีคืนดี คุณก็หนีไปนอนที่หัวหินซะเฉยๆ อย่างนั้นแหละ มือถือก็ไม่ได้เอาไป ถามอะไรกับเลขาฯ คุณกับหนูแดงของคุณนี่ก็ไม่ได้เรื่องสักอย่าง ผมโมโหจริงๆ นะไทร่า คุณทำเหมือนผมไม่มีความหมาย

อะไรเลย"

"ฉันลืมนิ้วถือไว้ที่บ้าน แต่ฉันก็โทรหาคุณแล้วนะคะ"

"แค่สองครั้งเอง"

"แล้วคุณจะให้โทรทุกวันเลยหรือ"

"ใช่" คนตอบยังคงกระแทกเสียงตอบ หากสีหน้าแววตาเหมือนเด็ก
ถูกขัดใจ คมเข้มแต่น่ารัก

อรกานต์ยิ้มหวาน พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ "คุณงอนแล้วไม่หล่อเลย
คุณกรีซ ยิ้มหน่อยดีกว่าน่า ฉันมีของขวัญมาด้วยนะ"

ว่าแล้วหล่อนก็หยิบกล่องกระดาษใบหนึ่งขึ้นมาวางบนโต๊ะ

อีกฝ่ายมีสีหน้าดีขื่นนิดหนึ่ง ถ้ามองเสียงที่เล่นที่จริง "เปลี่ยนจากของขวัญ
เป็นอย่างอื่นได้มั้ย"

"อะไรคะ"

"คุณ"

"ฉัน?" อรกานต์ถามย้ำ สีหน้างุนงงสงสัย

"ก็คุณไง" ชายหนุ่มพูดซำๆ เสียงทุ้มทุ้มเชิญชวนน่าฟัง

"ไปดินเนอร์กันเย็นนี้ แล้วต่อกันที่คอนโดฯ ผม ค้างกับผมสักคืน
ให้ชื่นใจหายคิดถึงหน่อย ให้สมกับที่ไม่ได้เห็นหน้าคุณตั้งหลายวัน"

"คุณกรีซ..." หญิงสาวครางเสียงแผ่ว ใบหน้าแดงก่ำก่อนกลับมา
ชืดเผือด นัยน์ตาเบิกกว้างอย่างคาดไม่ถึง

"นะ ไทว่า เราคบกันตั้งหลายเดือนแล้ว"

"คะ...แค่...สามเดือนเองนะคะ"

"ตั้งสามเดือนต่างหาก กับคนอื่น คุณใช้เวลาไม่ถึงสามวันเลยด้วยซ้ำ"

"กับคนอื่น?" อรกานต์เลิกคิ้วถาม

"ใช่ กับคนอื่นๆ นะ คุณง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตอง ไม่เห็นระเบียบจัดเหมือนที่
ทำกับผมเลย"

"กับคนอื่นไหน" น้ำเสียงของหล่อนเข้มข้น อารมณ์ก็ชักเริ่มกรุ่นขึ้นมาเช่นกัน

"อย่าถามผมเลยว่าคนอื่นคนไหน คุณก็รู้ๆ อยู่ เอาเป็นว่าผมรู้จักแล้วกัน" อรกานต์นับหนึ่งถึงสิบในใจ ตั้งสมาธิไว้ มองตรงไปยังภาพดอกไม้ใบหญ้าที่อยู่บนผนังเพื่อกันไม่ให้ น้ำตาเอ่อทัน

ทำไมหล่อนไม่เชื่อสัญชาตญาณของตัวเองแต่แรกนะ ทฤษฎีของหล่อนนั้นถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ผู้ชายเทียบพร้อมขนาดนี้ เฟลย์บอยซัดๆ ยังจะโง่เง่าหลงคารม หลงใ่ว่างใจ ผลใจไปให้เขาทำไมตั้งมากมาย ความสุภาพและการเอาใจใส่ลึกๆ น้อยๆ ที่เขามีให้อย่างสม่ำเสมอ เขาก็แค่หวังในเรือนกายของหล่อนเท่านั้น ทำไมหล่อนถึงได้โง่อย่างนี้

"ถ้าฉันปฏิเสธละคุณกริช ฉันขอยืนยันคำเดิม กลับบ้านไม่เกินสี่ทุ่ม ไม่งั้นก็ไม่ไปไหนทั้งนั้น"

"ผมไม่เข้าใจคุณจริงๆ ผมตอยกว่าพวกนั้นตรงไหน ผมน่ารังเกียจตรงไหน ผมจริงใจกว่าด้วยซ้ำ ผมหวังคุณจริงๆ คิดถึงคุณจริงๆ นะ"

"ความหวังโย ความเอาใจใส่ และความคิดถึงของคุณ ฉันขอรับไว้ขอบคุณค่ะ"

"ให้ตายเถอะ อย่าว่าแต่เวลาสามเดือนกับการเอาใจใส่ทั้งหมดเลย บางคนลงทุนแค่กาแฟแก้วเดียวเองด้วยซ้ำ คุณยังโอเคง่ายๆ"

"คุณกริช!" อรกานต์รู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วใบหน้า น้ำตาพานจะเอ่อคลอขึ้นมาให้ได้ รู้สึกโมโหตัวเองที่โง่ และโกรธความมั่งกายใจง่ายของเจ้าของร่างขึ้นมาจับใจ

"มันจะมากไปแล้วนะคะ คุณไม่ให้เกียรติฉันเลย"

"ผมให้เกียรติคุณมาตลอดนะ ผมรอให้เราคุ้นเคยกันก่อน ผมรอให้คุณพร้อม แต่ก็ไม่ว่าเมื่อไหร่คุณจะพร้อมเสียที"

"เมื่อไหร่ฉันก็ไม่พร้อมทั้งนั้นแหละ ไม่มีทาง" อรกานต์ตะคอก แกวัดตา

เรื่องรองด้วยความโกรธ

ฝ่ายตรงข้ามส่งสายตาสว่างวาว คมกล้าไม่แพ้กัน รวากับมีประจุไฟฟ้าปะทะกันกลางอากาศ

"ทำไมคนอื่นได้ แล้วผมไม่ได้" คนถามถามเรียบๆ แต่คนฟังเจ็บแปลบผิวหน้าซาสะท้อน ทั้งโกรธ ทั้งอับอายจนกำหมัดแน่น กัดริมฝีปากกลางจนเจ็บ น้ำตาซึ่งกักกดเก็บไว้ภายในมานานเริ่มคลอคลอ

ทำไมคนอื่นได้ นะเธอ ไปถามอีรวราลี หล่อนจะไปรู้ได้ยังไง รู้แต่ว่าตอนนี้ร่างนี้เป็นของหล่อน และหล่อนไม่ให้ ไม่ให้เด็ดขาด!

"คุณเข้ามาทำความรู้จักกับฉัน สนทนากับฉัน ก็เพราะไอ้เรื่องใต้สะดือพรรคนี้เองนะเธอ" หญิงสาวถามเสียงเย็นโดยที่ยังไม่ละสายตาจากภาพวาดบนผนัง

"ตอบคำถามผมก่อนไถ่เรา"

"ไม่เห็นจำเป็นต้องตอบ ฉันทำทุกอย่างตามความพอใจของฉัน ไม่เกี่ยวกับคุณ"

"ใช่สิ ความพอใจของคุณ กับลูกชายพ่อเลี้ยงเปรมปริดีไปถึงไหนแล้วละ"

อรกานต์ผงะ น้ำตาซึ่งคลออยู่ในบ่าไหลลงอาบสองแก้ม แม้ริมฝีปากแน่นสกดกันก็มีเสียงสะอื้นลอดออกมา เบือนหน้าหนี หันหลังให้กฤตินโดยสิ้นเชิง และหลังจากปาดน้ำตาแล้ว หล่อนก็หันกลับมาด้วยดวงตาวาวโรจน์ เปลี่ยนความเสียใจและความน้อยใจให้กลายเป็นความโกรธถึงขีดสุด

"ทุเรศที่สุด สมอของคุณหล่นลงไปอยู่หว่างขาหรือไง ถึงได้มีปัญญาคิดอยู่แค่นี้ คุณสนใจแต่สิ่งที่คนอื่นได้แต่คุณไม่ได้ คุณเคยสนใจสิ่งที่คุณได้แล้วพวกนั้นไม่ได้บ้างมั๊ย"

กฤตินโกรธจนหน้าแดงเมื่อได้ยินคำกล่าวถึงตำแหน่งสมอของเขาพยายามข่มอารมณ์ถามกลับเสียงลอดไรวิน "อะไรละที่ผมได้ แล้วพวกนั้นไม่ได้ มีใครตามคุณถึงสามเดือน มีใครพาคุณไปเลี้ยงข้าว เลี้ยงหนัง

ซื้อเสื้อผ้า ซื้อหนังสือได้นานขนาดนี้"

"แล้วใครใช้ให้ตาม ใครใช้ให้คุณซื้อ"

กฤตินถลิ่งตาใส่คนยกย่อน ขบฟันจนกรามขึ้นเป็นสัน

"จะบอกให้นะ ฉันไม่เคยโทรศัพท์หาผู้ชายคนไหน แต่ฉันโทรหาคุณ สัปดาห์ละครั้งเป็นอย่างน้อย บางครั้งไม่มีเรื่องคุยด้วยซ้ำ แค่บอกกู๊ตไนต์เฉยๆ ก็ยังโทร ฉันไม่เคยสนใจหรือใส่ใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น แต่ก็ดันจำได้ว่าคุณดื่มกาแฟแบบไหน ต้องใส่กาแฟเท่าไร ใส่นมใส่น้ำตาลเท่าไร ส่วนชา ต้องเป็นชားอะไร เกรดไหน ไวน์อีก ไวน์อะไร จากประเทศอะไร ปิอะไร จำได้กระทั่งว่าคุณชอบสีอะไร ชอบฟังเพลงแนวไหน ดูหนังแบบไหน อ่านหนังสือประเภทไหน ฉันไม่เคยรอโทรศัพท์ที่ใครแต่ฉันคอยโทรศัพท์ที่คุณ ฉันไม่เคยรอใครแต่ฉันเต็มใจนั่งอยู่ในห้องนี้ คอยคุณมารับ" อรกานต์หยุดหอบหายใจ ก่อนจะพูดรัวด้วยความโมโห

"นี่คือสิ่งที่คุณได้ แต่พวกบ้านั้นไม่ได้! แต่มันไม่มีความหมายอะไรกับคุณเลย! เพราะฉะนั้นนะ ต่อไปนี้คุณไม่ต้องมาอดทนทำดี ดีสนิท หรือมาคอยห่วงใยเอาใจใส่ฉันให้เมื่อยอีกแล้ว รับรู้ไว้เลยค่าได้ง่ายๆ ฉันปฏิเสธในเมื่อคุณไม่พอใจในสิ่งที่ฉันให้ก็ไม่ต้องมาคบมารู้จักกันอีกแล้ว จบกันตรงนี้เลย ยังไงๆ ฉันก็ให้ในสิ่งที่คุณต้องการไม่ได้!"

"ให้ไม่ได้ หรือคุณไม่ให้"

"ทั้งสองอย่าง คุณคิดว่าฉันไปสวิสทำไม ฉันตั้งใจเรียนให้จบ ตั้งใจศึกษางานอย่างดีทำไม คุณรู้มั๊ยว่าตั้งแต่วินาทีที่ฉันก้าวเท้าขึ้นเครื่องบินฉันก็ตัดสินใจทิ้งชีวิตเก่าๆ ไว้เบื้องหลัง ทั้งชีวิตเหลวไหลไร้สาระ ทั้งเพื่อนๆ ประเภทปลิงดูดเลือดทั้งหลาย และฉันก็คิดว่าฉันทำได้ ฉันเรียนจบกลับมาและหวังจะเริ่มชีวิตใหม่"

คนพูดมองอีกฝ่ายด้วยแวตตาที่แฝงแวตตัดพ้อ "แต่คุณ...คุณก็ยังมองฉันเป็นผู้หญิงงี่เง่าคนเดิม คุณยังคิดว่าฉันพร้อมจะกระโจนขึ้นเตียง

กับคุณหลังจากกาแพแก้วเดียว คุณมองว่าฉันง่ายขนาดนั้น...กรรณานะคะ กรรณาช่วยพิจารณาตัดสินฉันจากตัวตนที่คุณรู้จัก ไม่ใช่ที่เพื่อนคุณรู้จัก ฉันไม่รู้หรือว่าคุณได้ยินอะไรมาจากปากของเพื่อนคุณก็คน แต่บอกได้ คำเดียวว่า ฉัน...คนที่คุณรู้จักกับคนที่เพื่อนของคุณรู้จักนั้นเป็นคนละคนกัน กรรณาช่วยจำเอาไว้ด้วย"

จากนั้นหล่อนก็ไม่เปิดโอกาสให้เขาโต้แย้งใดๆ ยืนนิ้วเรียวขาวกดเครื่อง อินเทอร์เน็ตแล้วกรอกเสียงดังฟังชัดลงไป "คุณนกะ รวกวนช่วยมารับ บัตรจอดรถของคุณกรีซไปแสดงมปีให้หน่อยค่ะ"

เจอไล่ซึ่งๆ หน้าอย่างนี้ กฤตินขบฟันแน่น หมุนตัวขวับ ก้าวเท้ายาวๆ ออกไปทันที

กฤติน ธนวัฒน์เดินคุ่มเข้าโรงแรมพรหมภักตราด้วยอารมณ์ไม่สู้ดีนัก เพราะเขากลับไปนั่งคิด นอนคิด กรองคำพูดของหล่อนซ้ำแล้วซ้ำอีก ตีความทบทวนครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะตอนที่บอกว่า 'ฉัน...คนที่ คุณรู้จักกับคนที่เพื่อนคุณรู้จักนั้นเป็นคนละคนกัน' แล้วเห็นจริงดังคำกล่าวนั้นแท้ๆ เขาจึงเพียรโทรหาและมาคอยพบหล่อนตลอดสามวันที่ผ่านมา ผลปรากฏว่าหล่อนหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับโทรศัพท์และปฏิเสธที่จะพบปะ พูดคุยกับเขา หลบหน้าเขาอยู่ตลอดเวลา *ให้มันได้อย่างนี้สิ!*

"ผมมาพบไทร่าครับ"

คุณรัชกร เลขาฯ หน้าห้องยืมทั๊กทายเขา ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ใส่เครื่อง อินเทอร์เน็ตกลางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ

"คุณไทร่าคะ คุณกฤตินมาขอพบค่ะ"

"คุณนกะช่วยเรียนคุณกรีซด้วยนะคะว่า ฉันไม่ว่าง งานยุ่ง มีธุระอะไร ก็ฝากเรื่องไว้กับคุณนกะได้"

ชายหนุ่มเฝ้าปากแน่น ผ่อนลมหายใจเข้าออกช้าๆ อย่างพยายาม

ควบคุมอารมณ์ หลังจากได้ยินประโยคนี้มาวันละสองเวลาถึงสามวันติดกัน ทำให้เขาคิดว่าพิวส์คงขาดแน่ในวันที่สี่นี้ล่ะ

นิ้วเรียวยาวถือวิสาสะกดเครื่องอินเตอร์คอม พร้อมกรอกเสียงหัวต่ำๆ คูกถาม "เปิดประตูเดี๋ยวนี้ไถร่า ถ้าคุณไม่ยอมให้คนทั้งโรงแรมเค้ารู้กันหมดว่าเราทะเลาะกัน"

"คุณจะทำอะไร กลับไปเดี๋ยวนี้ละ" น้ำเสียงฉุนเฉียวจากปลายสายตอบกลับมาทันควัน

"ถ้าคุณไม่เปิดประตู คุณจะรู้ว่าผมจะทำอะไร แล้วอย่ามาหาว่าผมไม่เตือน" เขายังคงรักษาระดับเสียงเดิมไว้ พยายามซ่อนความเกรี้ยวกราดที่เพิ่มขึ้น

อีกฝ่ายเงิบ ไม่มีเสียงตอบ

"ไถร่า..." กฤตินลองเรียกขาน

"ฉันเปิดประตูแล้ว" น้ำเสียงบูดๆ ตะคอกตอบกลับมา

กฤตินหันไปก้มศีรษะเล็กน้อยให้คุณเลขาฯ ผู้สูงวัยกว่า ก่อนจะตรงเข้าไปในห้องทำงานของหญิงสาว

ผู้หญิงซึ่งนั่งอยู่เบื้องหลังโต๊ะทำงานลายไม้สไตล์โมเดิร์นกำลังมองมาด้วยนิยน์ตาวาววับ โกรธจัดจนแทบจะเห็นควันกรุ่นกระจายอยู่รอบตัว

"ฉันว่าฉันพูดไปชัดเจนแล้วนะ เราจบกันไปแล้ว ไม่ต้องมาทำควมรู้จัก ไม่ต้องมาเกี่ยวข้ออะไรกันอีก เพราะฉะนั้น เชิญ! มาทางไหนเชิญกลับไปทางนั้น"

"มันจะมากไปแล้วนะไถร่า จบบ้างจบอะไรกัน คุณจบของคุณคนเดียว คุณพูดของคุณคนเดียว ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย"

"แล้วคุณจะมาพูดอะไรล่ะคะ รีบๆ พูดเข้าสิ ฉันมีเวลาไม่มาก"

อรกานต์เหลือบมองสันกรมเครือดเกร็งสลบกับดวงตาที่แตกกล้าดังมีเปลวเพลิงลุกโชนอยู่แล้วก็พอจะทราบได้ว่าขณะนี้เขาอยู่ในอารมณ์ไหน

กระนั้นหล่อนก็ไม่ได้รู้สึกอะไร ก็เขาโกรธเป็นคนเดียวซะเมื่อไหร่ละ

เมื่อกฤตินยังคงยืนทำท่าอยากจะมีบคอหล่อนอยู่อย่างนั้น ออร์กานต์ จึงเริ่มเปิดแฟ้มเอกสารบนโต๊ะ ตั้งทำอ่านอย่างใจเย็น

"นี่ไม่ใช่เวลาที่ คุณจะมาอ่านเอกสารอะไรนะ เงยหน้าขึ้นมาคุยกันก่อน"

"พูดมาสิคะ ฉันอ่านไปคุยไปได้"

"ผมต้องการให้เราคุยกันดีๆ"

"ฉันก็ยังไม่ได้พูดคำหยาบอะไร พูดดีทุกคำ"

หล่อนยังไม่เงยหน้าจากเอกสาร ในขณะที่เขาเริ่มหมดความอดทน

"ฟังนะไทร่า วันนั้นผมกลับไปคิดถึงตามคำพูดของคุณทุกคำ และ พิจารณาคุณ... คนที่ผมรู้จัก แล้วผมก็ตัดสินใจที่จะขอโทษคุณ ขอคืนดี กับคุณ แต่ก็มาเจอคุณกวนประสาทผมตลอดเวลาถึงสามวันซ้อน ไม่ว่าจะ ทางโทรศัพท์หรือทางเครื่องอินเตอร์คอม"

"แล้วไง" หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงเนือยๆ พลิกดูเอกสารหน้าถัดไป อย่างใจเย็น

บุตรชายคนเล็กของคุณฉุติ ธนวัฒน์ ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนทวดตาประจำบ้าน มาแต่เล็ก ผู้ซึ่งไม่เคยพบพานกับการปฏิเสธจากผู้หญิงคนไหน ผู้ซึ่งไม่เคย ต้องอดทนอดกลั้นกับใคร กำลังหมดทั้งความอดทนและความอดกลั้นกับ ผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่เขาสนใจจริงจัง

"พอกันที่ไทร่า ผมตั้งใจจะมาคุยกับคุณ ปรับความเข้าใจกับคุณ แต่ ในเมื่อคุณไม่คุยกับผม ก็โอเค ไม่เป็นไร ผมกลับก่อนก็ได้ แต่คราวหน้า..." กฤตินเน้นเสียงที่คำว่า 'คราวหน้า' อย่างหนักแน่น "คราวหน้าคุณจะต้อง เป็นฝ่ายวิ่งแจ้นไปคุยกับผมถึงที่ คอยดู"

"ไม่มีวัน" ออร์กานต์ตอบกลับเสียงเข้ม แววดตาเรื่องรอง

"ก็คอยดูไปสิ ผมไม่มีวันยอมโดนคุณสลัดทิ้งเหมือนถอดเสื้อใส่ตะกร้า หรอก"

อรกานต์ทำเสียงขึ้นจมูกดังที่ "โดยเฉพาะเมื่อเสื่อตัวนั้นยังไม่ได้ใส่เลย ไซ้มัยละ"

ชายหนุ่มกััดฟันกรอด ขณะที่หญิงสาวคำราม

"ไม่มีวันที่ฉันจะแน่นไปหาคุณ และไม่มีวันที่ฉันจะขึ้นเตียงกับคุณ รู้ไว้ซะด้วย"

"แล้วเรามาคุยกัน" กฤตินิ่งทั้งท้ายก่อนจะเดินออกจากห้องนั้นด้วย อารมณ์ที่ขุ่นมัวกว่าเดิม

กระบวนการทดสอบอรกานต์เริ่มต้นขึ้นในเช้าวันถัดมา เมื่อหล่อน ได้รับคำเชิญให้ไปพบคุณวิรัช ผู้จัดการทั่วไปตั้งแต่มายัง

"ฉันยังไม่ได้เดินตรวจความเรียบร้อยรอบๆ โรงแรมเลย ต้องเดี๋ยวนี้เชียว หรือคะคุณนง"

"ท่านสั่งมาให้คุณไปพบทันที ไปก่อนเถอะคะ"

อรกานต์รับค่างงๆ ยอมปฏิบัติตามแต่โดยดี และทันทีที่ถึงห้อง ผู้จัดการ ผู้สูงวัยกว่าก็เปิดฉากทันทีโดยไม่มีคำทักทาย

"นิตยสารสมาร์ตแคนเชิลห้องสัมมนาทั้งหมดที่จองไว้สำหรับโครงการอบรมนักเขียนหน้าใหม่ที่จะมีขึ้นในเดือนหน้า"

"คะ!" หล่อนอุทานออกมาได้แค่นั้น เพราะยังตั้งตัวไม่ติด

"เราจะเสียรายได้ค่าห้องสัมมนาสัปดาห์ละสามวัน เป็นเวลาสามเดือนรวมไปถึงค่าอาหารว่างและค่าอาหารกลางวันด้วย"

"คะ!?"

"แล้วยังจะงานเลี้ยงใหญ่ฉลองครบรอบห้าปีของทางนิตยสารอีก ค่าแคนเชิลที่เดียวสองงานเลย"

"คะ!?"

ท่านรองผู้จัดการสาวได้แต่ง อึ้ง พุดอะไรไม่ออก

"ผมอยากให้คุณช่วยตรวจสอบหาสาเหตุให้หน่อยว่ามันเกิดอะไรขึ้น นิตยสารสามารถจัดอบรมโครงการนี้ที่โรงแรมเรามาทุกรุ่น แล้วปีนี้มันเกิดอะไรขึ้น"

"อะ...ฉันไม่ทราบค่ะ"

"ยังไงคุณช่วยลองคุยกับคุณทินกรให้หน่อย ถามดูที่ว่าฝ่ายชายหรือฝ่ายต้อนรับของเราทำอะไรผิดหรือไปขัดใจอะไรกับทีมดำเนินการของเขาเข้า ถ้ามีอะไรผิดพลาดก็ให้ขอโทษเขาซะ แล้วบอกว่าทางเราจะรีบแก้ไขโดยด่วนที่สุด ช่วยเจรจาให้ผมทีนะครับ"

"จะดีหรือคะ คุณวิรัช"

"ดีแล้ว คุยกับคุณทินกรให้ผู้หญิงคุยจะง่ายกว่า อีกอย่าง...ผมจะฝึกคุณด้วย อีกหน่อยถ้าคุณเลื่อนมาเป็นผู้จัดการ ปัญหาพวกนี้คุณต้องเป็นคนแก้"

"ฉัน..." หญิงสาวอับจนด้วยถ้อยคำ ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาปฏิเสธหน้าที่นี้

"ค่ะ" ลงท้ายอรกานต์รับคำด้วยอาการคอดก ก่อนจะเดินกลับไปทำงาน

ภาคบ่ายของหล่อนก็เริ่มต้นอย่างไม่ดีนักเช่นกัน

ตั้งท่าจะโทรศัพท์มาหาชิวโมงแล้ว ปานนี้ยังไม่กล้ายกหูโทรศัพท์เลย ถ้าบรรณาธิการของนิตยสารฉบับนั้นคือทินกร หล่อนก็พอจะทราบแล้วว่าเรื่องมันมีสาเหตุมาจากอะไร นี่อาจจะเป็นการเริ่มต้นของการทำให้หล่อน 'รุ่งแจ้งน' ไปหากฤตินถึงที่ก็ได้ เรื่องอะไรจะไปตกหลุม

แต่ถ้าไม่ใช่ละ ถ้ามันเป็นความผิดพลาดของการดำเนินงานและการประสานงานจริงๆ ละ

คิดจนหัวแทบแตกแล้วยังไม่รู้เลยว่าจะเริ่มต้นคุยกับทินกรอย่างไรดี ไ้อ้วาทศิลป์ของหล่อนนี่มันก็ดันดีเฉพาะการเจรจาทำดีทำต่อๆด้วย ขณะที่ยังจจๆ จ้องๆ กับโทรศัพท์อยู่นั้น ออร์กานต์ก็สะดุ้งกับเสียง

แพตริ่งของมัน

"ฮัลโหล"

"ไทร่า เชิญที่ห้องผมหน่อยครับ"

พูดจบก็วางสายโทรศัพท์ดังกริก นี่ถ้าเป็นไทร่าตัวจริง คุณวีรัชมีหวัง 'โดน' แน่ๆ แต่ในเมื่อผู้หญิงคนนี้มีวิญญานของอรกานต์ คุณวีรัชจึงได้พบหล่อนที่ห้องทำงานภายในเวลาไม่กี่นาที

"เชิญนั่งครับ" หม่อมใหญ่้วยกลางคนมีสีหน้าไม่สู้ดี ทำเอาอรกานต์ใจเต้นตึกๆ ด้วยความหวุ่นวิตกไปด้วย

"มีอะไรหรือคะ"

"คุณคุยกับคุณทินกรรียัง"

"ยังเลยคะ"

อีกฝ่ายถอนใจยาวก่อนกล่าว "ผมเพิ่งได้รับโทรศัพท์จากเชียงใหม่ โครงการฝึกภาษาอังกฤษภาคฤดูร้อนของโรงเรียนสอนภาษาแห่งหนึ่ง ขอแคนเชิลห้องพักที่จองไว้ทั้งหมดทั้งเดือนเลย"

"หา!?"

"ตามด้วยโทรศัพท์จากภูเก็ต บริษัท...ที่จองที่พักไว้สิบห้าห้อง สองคืนสำหรับยกพลเที่ยวกันทั้งบริษัทที่ขอแคนเชิลเหมือนกัน"

"อะไรกันคะนี่"

"ใช่ ผมก็สงสัยเหมือนกันว่ามันเป็นยังไงมาอย่างไรกันแน่ ฟอรัมแยะอย่างนี้อาจต้องเรียนท่าน"

"ต้องเรียนคุณอาเซียหรือคะ ฉันทายแน่"

"เกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ"

"ไม่บอกได้มั๊ยคะ เอาเป็นว่าคุณจะเรียนท่านก็ได้ แต่อย่าเพิ่งให้ท่านมาแจ้งฉัน ฉันจะพยายามแก้ไขสถานการณ์อย่างเต็มความสามารถ"

"จริงๆ เรื่องที่เชียงใหม่กับภูเก็ตนี้ไม่เกี่ยวกับเรานะ มันเป็นเรื่องที่เขา

จะต้องแก้กันเอง เพียงแต่ผมแปลกใจ คิดว่ามันอาจจะเกี่ยวข้องกัน คุณมีอะไรที่พอจะบอกผมได้บ้างสักนิดไหม"

"สงสัยฉันจะก่อศัตรูกับผู้มีอิทธิพลนะค่ะ ขอเวลาสักวันสองวัน แล้วฉันจะรีบเคลียร์ให้ค่ะ"

อรกานต์กลับมานั่งกุมขมับในห้อง ตัดสินใจโทรหาทินกรทันที

"ไม่มีอะไรผิดพลาดที่โรงแรมของคุณหรือที่ไร่ สบายใจได้"

หนุ่มหล่อปลายสายให้ความร่วมมืออย่างดี อาจจะดีเกินไปด้วยซ้ำ หล่อนแทบจะนึกถึงหน้าขาวๆ กำลังยิ้มใสๆ ขณะสนทนาได้เลย

"มีโรงแรมใหญ่แห่งหนึ่งเพิ่งมาลงโฆษณาในหนังสือของผม ผมก็เลยอยากจะอุดหนุนเขาขึ้นมา นี่ก็ชวนบริษัทของเพื่อนกับโรงเรียนสอนภาษาของน้องให้ไปลองด้วยกัน"

"คุณทิน! ฝีมือคุณหมดเลยหรือคะเนี่ย"

"คร๊าบ ไซ้ เก่งมัยละ คุณเด่นผางเลยละสิ"

"ไซ้ ทั้งเด่นทั้งสะดุ้งเลย คุณวิรัช ผู้จัดการก็เด่น และเรื่องก็กำลังจะเด่นไปถึงอสาริตด้วย"

"โทษทีนะไทร่า เลยเตือนร้อนไปถึงญาติผู้ใหญ่เลย"

พังน้ำเสียงไม่ยินดีในร้ายของเขาแล้วอรกานต์ยิ่งเตือน "คุณ! คุณพังแล้วจำเอาไปบอกเพื่อนคุณด้วยนะ ว่ายังไงก็ไม่มีวัน ฉันไม่มีทาง..."

"ใจเย็นๆ ไทร่า แค่ไปคุยกันดีๆ เท่านั้นเอง อย่างน้อยคุณก็จะได้นิตยสารสมาร์ตกลับไปนะ"

"บ้า! บ้าที่สุดเลย ฉันไม่เอาเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวมาปนกันแบบนี้หรือ นิตยสารสมาร์ตจะต้องกลับมาเพราะข้อเสนอของทางโรงแรม ไม่ใช่เพราะเรื่องของฉันกับคุณกฤติน ึ่งเง่าสุด!"

"แค่ไปคุยกันเท่านั้นเอง ไม่อย่างนั้นคุณอาจเจออย่างอื่นตามมา

อีกนะ ผมขอเตือนไว้ก่อน"

"พวกคุณนี่มัน...ทุเรศ...แย่มาก..."

แล้วหล่อนก็กระแทกหูโทรศัพท์ตั้งโครมก่อนจะทันจบประโยคเสียอีก

วันถัดมาอรกานต์เริ่มงานอย่างราบรื่นดี มามีปัญหาเอาตอนสาย

"เซฟเดวิดลาหยุดค่ะ คุณไทร่า"

หล่อนได้รับแจ้งจากผู้จัดการประจำห้องอาหารอิตาเลียนเมื่อตอน
เดินตรวจความเรียบร้อยของโรงแรม

"ค่ะ แล้ว...ทำไมเธอคะ"

"คือ..." อีกฝ่ายอีกอึกเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "คุณธนกรและคุณพิชิต
เซฟคนไทยก็ลาหยุดพร้อมกันค่ะ เด็กผู้ช่วยที่พอจะเป็นงานบ้างก็หาตัว
ไม่เจอค่ะ"

"อ้าว แล้วทำยังไงล่ะคะ"

"ดิฉันให้ชายแต่ของง่าย ๆ ที่เด็กลูกมือในครัวพอทำเป็น กับของที่มิ
อยู่แล้วเอาไปอุ่น"

"ค่ะ"

"แต่เนี่ยยังเข้าอยู่ ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้ทั้งวัน ก็ไม่ไหวเหมือนกันนะคะ"

"แจ้งคุณวิรัชรี่ยังคะ"

"ยังค่ะ ดิฉันบอกคุณไทร่าก่อน"

"เรียนคุณวิรัชรี่ได้เลยค่ะ เดี่ยวฉันจะลองโทรตามเซฟให้มาทำงาน
สักคน ตอนนี้คุณแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อนนะคะ"

หล่อนถูกคุณวิรัชรี่ขอบรมนิตหน้อยฐานที่ดิ่งลูกค้ำกลับมาไม่ได้สักราย
แถมยังมีปัญหาตามมาในวันนี้อีก แต่หลังจากที่หล่อนเปลื้องน้ำลายไปหลายถัง
เจอร์จาจนเซฟชาวไทยชื่อพิชิตกลับเข้าประจำการในอีกสองชั่วโมงถัดมา
ผู้อาวุโสกว่าก็มีท่าทีพอใจมากขึ้น หารู้ไม่ว่าหล่อนต้องควักเงินส่วนตัว

ออกไปร่วมหมื่นบาทในการดึงตัวบุคลากร

แค่งานนี้งานเดียว กระเป๋าหล่อนก็เริ่มแห้งแล้ว จะเอาทุนที่ไหนไปติด กับมหาเศรษฐีอย่างกฤตินในยกถัดไปละนี่ และยังไม่ทันที่อรกานต์จะหาย เหนื่อยกายเหนื่อยใจจากการทำงานในครั้งแรกของวันเลย พอบ่ายสองโมง ปัญหาใหม่ก็ลอยเข้ามาหาอีกแล้ว

"ฝ่ายจัดเลี้ยงมาขอพบคุณไทร่าคะ" คุณรัชชก เลขชาย ผู้เสนอติรายงาน นำร่องเข้ามาก่อน พอจะทำให้หล่อนมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจอีกสักพัก

อรกานต์ออกปากอนุญาต พร้อมกับสั่งตัวเองให้ตั้งสติให้มั่น พร้อมลุย

"สวัสดิ์คะ มีธุระอะไรหรือคะ" หล่อนยิ้มหวานทักทายไปก่อน แต่กระนั้น สีหน้าแตกตื่นตกใจของผู้เข้าพบก็ยังไม่ดีขึ้น

"คือ...คุณไทร่าคะ ภาพถ่ายคู่ป่าวสาวขนาดเท่าตัวคนจริงๆ ที่จะมา ตั้งโชว์หน้างานหายไปคะ"

"คะ?!" รองผู้จัดการใหญ่อุทานเสียงดัง สีหน้าซีดเผือด ตกใจไม่แพ้ ผู้เข้ามารายงาน "ละ...แล้ว...ทางสตูดิโอจัดงานว่ายังไงคะ"

"ทางสตูดิโอยืนยันว่าเอามาตั้งไว้แล้วแน่นอน มีรูปใหญ่อยู่รูปเดียวคะ จะให้เขาไปขยายแล้วใส่กรอบมาใหม่ก็ไม่ทัน ส่วนอัลบั้มภาพไม่มีปัญหาคะ จัดวางเรียบร้อยดีแล้ว"

"แล้วทางเจ้าภาพว่าอย่างไรบ้างคะ"

"โอ้วววยใหญ่แล้วคะ ไม่มีใครเข้าหน้าติดสักคน จะขอพบผู้จัดการทำเดี่ยว"

"คุณวีร์ชว่าอย่างไรคะ"

"คุณวีร์ชบอกให้คุณจัดการคะ ถ้าไม่ไหวจริงๆ แล้วถึงจะช่วย"

ตายละสิ ทำยังไงดีล่ะ ยิ่งพูดจาประนีประนอมเก่งผิดมนุษย์มนาเขา อยู่ด้วย แถมยังไม่เคยรับมือกับปัญหาอะไรแบบนี้มาก่อนอีก มีแต่ตาย กับตายลูกเดียวงานนี้

•
unkit
4

สตรีร่างระหงในชุดเสื้อที่ทำด้วยผ้าเครปสีพาสเทลกับกางเกงขายาว สีเทาเข้มดูอ่อนหวานและทะมัดทะแมงอย่างเหมาะเจาะลงตัวตรงดิ่งสู่ห้องจัดเลี้ยงด้วยอิริยาบถที่งามสง่า แม้ว่าสีหน้าและแววตาจะปกปิดความวิตกกังวลไว้ได้ไม่มิดชิดก็ตาม

เพียงแค่ทำให้ว้ออ่อนน้อม กิริยาสุภาพ วาจาไพเราะ และรับฟังคำตำหนิรุนแรงอย่างสงบ ยอมรับผิด ก็ทำให้ผู้เสียหายคลายความเดือดดาลลงมาก และเมื่อได้พิจารณาดวงหน้าสวยซึ่งแต่งแต้มไว้อย่างประณีตบรรจง มีแววเห็นอ่อยอ่อน ดวงตาวหวานซึ่งมีรอยแห่งความเสียใจต้องแท้และกังวลอย่างลึกซึ้ง ผู้เสียหายก็หยุดการต่อว่าต่อขานลงในระยะเวลาไม่นานนัก

อรกานต์ขอโทษเจ้าภาพอย่างสุภาพ แสดงความเสียใจและขอน้อมรับในความผิดทุกอย่าง ทางโรงแรมเต็มใจจะชดใช้ค่าเสียหายให้อย่างเต็มที่ แต่ขณะนี้หล่อนขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายให้ช่วยเร่งแก้ปัญหากันก่อน ซึ่งก็ได้รับความร่วมมืออย่างดี

ทางสตูดิโอบอกเล่าคอนเซ็ปต์ของงานให้หล่อนฟังอย่างคร่าวๆ อธิบายให้ฟังว่าในตอนแรกนั้นต้องการจะจัดสถานที่ให้ออกมาในรูปแบบ

อย่างไร

และด้วยสายตาของจิตรกรเอก เมื่อมองปราดแล้วสวมองจึงสั่งการทันที "โต๊ะกับเวทีจัดตามแบบที่เตรียมไว้ได้เลย ชุ่มด้านหน้านี้อาจต้องเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย แต่คุณลองจัดในแบบที่เตรียมไว้ก่อนนะคะ เดี่ยวฉันจะช่วยดู"

จากนั้นหล่อนก็ขอตัว ปลีกมาโทรศัพท์

"ฮัลโหล นิล"

"ว่าไงไอ้ออ นึกใจโทรมาเวลานี้วะ ทำงานอยู่"

"แกต้องช่วยฉันนะโย้ย แกต้องช่วยฉันก่อน ถ้าแกไม่ช่วย ฉันตายแน่ๆ"

"...ขอตัวสักครู่นะคะ" นิลยากพูดกับใครสักคนทางโน้น ก่อนจะหันมาแหงส่ายหล่อน "เออ มีอะไร ว่ามา"

อรกานต์เล่าสถานการณ์ให้เพื่อนฟังคร่าวๆ ก่อนจะเข้าประเด็น "พอจะมีรูปภาพอะไรมาใช้แทนภาพนี้ก่อนมัย ภาพอะไรก็ได้ที่มันมีขนาดใหญ่และเกี่ยวกับงานแต่งได้นะ"

"ภาพอะไรล่ะ"

"ได้ข่าวว่าพวกไอ้นนท์เปิดแกลลอรีอยู่ไม่ใช่หรอ ลองถามดูให้หน่อยดิ ภาพใหญ่ประมาณตัวคนครึ่งตัวนะ จะเป็นแนวแอ็บสแตรกต์หรือจะเป็นรูปหงส์คู่ ม้าคู่ อะไรทำนองนี้ก็ได้ ฉันขอเข้ามาใช้สักคืน คิดค่าเข้ามาได้เลย... เอ้อ! รูปกามเทพแฝงศรที่ฉันเคยวาดส่งอาจารย์ก็ได้นะ แกเก็บไว้ไหนล่ะ"

"หายไปแล้ว ไอ้พวกนั้นยังชมว่าขายได้หลายตั้งคัสต์ เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันลองโทรถามดูให้ก่อนแล้วกัน ได้เรื่องยังไงเดี๋ยวจะโทรไปบอก"

"อืม"

อรกานต์วางสายจากเพื่อนรักก็ตรงกลับไปยังห้องจัดเลี้ยงอีกครั้ง ชุ่มหน้างานเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง เจ้าหน้าที่กำลังช่วยกันจัดดอกไม้แต่งชุ่ม

ยังไม่ทันได้เริ่มคิดเติมแต่งอะไร ก็มีใครคนหนึ่งเผลอทำแผ่นโฟมชื่อเจ้าป่าว-เจ้าสาวหักดั่งเปาะ หล่อนถึงกับสะดุ้งวาบ ใจหล่นลงไปอยู่ที่

ตาตุ่ม

สิ่งแรกที่ทำคือตรงเข้าไปปลอบเจ้าภาพของงานว่าไม่ต้องเป็นห่วง แล้วแจ้งทางสตูดิโอให้ช่วยจัดเตรียมแผ่นป้ายใหม่

"ป้ายนี้ ทางเราให้ทางโรงแรมทำให้นะคะ"

"คะ!" อรกานต์ที่รีบตรงดิ่งไปแก้ปัญหาก็รู้สึกว่ามันนี่หล่อนจะอุทาน คำนี้บ่ย้ายไปเสียแล้ว

"คนทำป้ายนี้กลับไปแล้วคะ คุณไทร่า" พนักงานคนหนึ่งรายงาน

"คนหัวหน้ากลับคะ คนอื่นยังอยู่"

"ดี ฉันทขอมทำงานกับอุปกรณ์ทั้งหมด ด่วนเลย"

แล้วเมื่ออุปกรณ์พร้อม อรกานต์ก็ลงมือลุยเองจริงๆ ให้มันรู้ซะบ้างว่ามีระดับไหนแล้ว แค่เขียนตัวหนังสือกับระบายสีแค่นี้ กระจอก!

หล่อนร่างภาพตัวอักษรอย่างงตรงตาม จากนั้นก็ระดมทีมงานให้ช่วยกัน ลงสี

โทรศัพท์จากนิลยาดังขึ้นพอดี หล่อนจึงเดินเสียงออกมา

"ฮัลโหล นิล ว่าไง"

"มีรูปแอ็บสแตรกต์นะ เป็นโครงร่างผู้หญิงผู้ชายกอดกัน แต่มองอีกที ก็เป็นรูปหงส์คู่ได้"

"เยี่ยมเลย!"

"ไอนันท์กำลังขนขึ้นรถไปให้ อีกไม่เกินชั่วโมงคงถึง"

"ขอบใจมากนะนิล"

"อืม เต็มใจจะ"

"งั้นแค่นี้ก่อนนะ จะไปทำงานต่อ"

อรกานต์เดินกลับเข้าไปที่ห้องจัดเลี้ยง หยุดพิจารณาที่ซุ้มดอกไม้ "คุณคะ จัดไม่หลวมไปหรือคะ"

"คือ..." ตัวแทนจากเว็ดดิงสตูดิโออีกอีกเล็กน้อย "ดอกไม้เราน้อยนะคะ"

ตอนแรกเราคิดว่าได้ห้องฝั่งโน้น ซึ่งทางเข้ามันจะแคบกว่านี้"

"ทางเราแจ้งไปแล้วนะคะ ว่าเค้าได้ห้องนี้" ฝ่ายสถานที่ของโรงแรมรีบโต้กลับ

อรกานต์ถอนหายใจ แล้วตั้งคำถามใหม่ "แล้วฐานที่ตั้งรูปภาพต้องจัดดอกไม้เป็นพุ่มไว้ด้วยมั๊ยคะ"

"ดอกไม้มีแค่นี้ ไม่ต้องจัดก็ได้มั้งคะ รูปก็ไม่มีด้วย"

"เดี๋ยวมีคะ ฉันทจะหารูปอื่นมาวางให้ คุณแบ่งดอกไม้มาจัดที่ฐานนี้กลุ่มหนึ่งดีกว่า ที่ซุ้มจัดให้หลวมหน่อย กระจายดอกไม้ใหญ่ไว้ให้ทั่ว เดี่ยวฉันช่วยแต่งเอง"

"ยังไ้คะ"

"ขอฉันคุยกับแผนกจัดซุ้มดีกว่าคะ จะได้พูดครั้งเดียว"

ผู้หญิงร่างเล็กผู้กำลังตั้งหน้าตั้งตารอจัดดอกไม้อย่างขะมักเขม้นละงานในมือ เดินมาหาหล่อน

"เดี๋ยวคุณจัดดอกไม้ลักษณะนี้นะคะ เอาดอกไม้ชมพูเข้มนั้นวาง..."

เมื่อบรรยายภาพในใจพอสังเขปให้หญิงผู้นี้ฟังแล้ว แม่งานกิตติมศักดิ์ก็กวักมือเรียกพนักงานโรงแรม "น้องนั่งตุ้กตุ้กไปที่ตลาดนะ ไปที่ร้านขายของชำตรงกลางซอยนะ รู้จักมั๊ย"

พนักงานพยักหน้าแสดงความคุ้นเคยอย่างดี

"ไปซื้อลูกโป่งมาหน่อย เอามาหลายๆ สีเลย ลูกไม่ต้องใหญ่มาก ให้เป่าออกมาแล้วได้ขนาดนี้" ว่าแล้วหล่อนก็ทำมือประกอบ ก่อนกล่าวต่อ "ซื้อผ้าขาวบางมาด้วย ถ้าไม่มีผ้าขาวบางจะเป็นผ้าอื่น หรือจะเป็นลื้อยัดตราห่านก็ได้ ลองหาดูแล้วกัน" ว่าแล้วหล่อนก็ถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ในสมองให้เด็กสาวฟังอีกนิดหน่อยพอเห็นภาพ ก่อนจะหยิบเงินจำนวนหนึ่งส่งไปให้

"รีบไปรีบกลับเลยนะคะ" ท่านประธานการจัดงาน (แบบเฉพาะกิจ) ไม่วายกำชับ

จากนั้นหล่อนก็ตรงกลับไปให้ความสนใจกับป้ายชื่อคู่บ่าวสาวอีกครั้ง

พิจารณางานที่ดำเนินไปแล้วอย่างพอใจ แล้วหล่อนก็นำสีอึกสีมาลงตัดเส้น และแรเงาเพิ่มเติมชนิดหน้อย อีม...ดูดีขึ้น

"คุณระบายสีนั้นให้เต็มพื้นที่เลยนะคะ แล้วคุณก็เอาสีนี้เล่นลายเส้นแบบนี้ไปทุกตัวนะคะ"

ผู้รับคำสั่งพยักหน้า และปฏิบัติตามโดยพร้อมเพรียง

อรกานต์เดินสำรวจความเรียบร้อยไปรอบๆ ห้อง ให้ความใส่ใจในทุกๆ รายละเอียด

ภายในเวลาไม่นานต่อมา หล่อนก็เห็นผู้ชายผิวคล้ำเข้ม รูปร่างสันทัด หน้าตาแบบไทยแท้ ถือ (เรียกว่าแบกจะเหมาะกว่า) รูปภาพใหญ่เดินตรงเข้ามาทางห้องจัดเลี้ยง

หล่อนวิ่งปรี๊ดไปอย่างลื้มตัว ยิ้มแยมทักทายเพื่อนอย่างยินดี ก่อนจะคิดว่า ไทเราเคยทำให้ผู้ชายคนนี้ออกหักจนเกือบตายมาแล้ว เข้าใจดีเลยว่าทำไมเขาถึงตอบสนองกิริยาดีใจจนแทบจะกระโดดกอดคอของหล่อนด้วยสีหน้าแววตาเฉยเมย

"จะให้ผมวางรูปไว้ตรงไหน"

"ทางนี้"

หญิงสาวเดินนำไป แล้วก็ดำเนินการช่วยเขาตั้งวางรูปภาพให้ลงตัว โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง ฝ่ายดอกไม้ที่มายืนรอจัดดอกไม้ที่ฐานรูปภาพ ถึงกับอุทานออกมาเมื่อเห็นภาพนั้นถนัด

อรกานต์จึงถอยห่างออกมาพิจารณาภาพนั้นบ้าง

"โอ้โฮ...เยี่ยม!" อารามดีใจ หล่อนอุทานออกไปด้วยท่าทางและน้ำเสียงของอรกานต์ ปองธรรมของแท้เลยเชียวน่า

ชายคนข้างๆ เพียงแค่ปรายตามอง

"สวยมากค่ะ ขอขอบคุณมาก เสร็จงานแล้วจะรีบเอาไปคืนนะคะ ไม่ทราบว่าจะให้ไปคืนที่ไหน แล้ว...เอ่อ...คิดค่าเช่าเท่าไร"

"ไม่เป็นไรหรอกไท่ร่า คิดว่าช่วยเหลือกัน เพื่อนฝูง"

"แล้วถ้าขายได้ รูปนี้จะคิดเท่าไร"

"ถ้ามีคนสนใจก็ให้โทรหานิลยาแล้วกัน นิลรู้ว่าจะติดต่อผมได้ที่ไหน"

แฮม...หมั่นไส้...ฟอร์มจัด เล่นตัวเหลือเกินนะเวลาอยู่กับแฟนเก่านี้
อยากจะตะโกนใส่หน้าพ่อยอดชายนี้เหลือเกินว่า 'นี่ฉันเองโว้ย ไม่ต้องเก๊กนัก
ก็ได้'

หากยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไร เจ้าภาพของงานก็มาหยุดยื่นดูภาพ
"สวยมาก ดีทีเดียว"

"ถ้าหารูปคู่บ่าวสาวรูปนั้นไม่เจอจริงๆ ทางเรายินดีมอบภาพนี้ให้เป็น
ที่ระลึกนะคะ หากคุณลงชอบ"

"ผมชอบ และคิดว่าลูกชายก็คงชอบด้วย"

อรกานต์ยิ้ม "ดีค่ะ"

"คุณเป็นคนวาดภาพนี้หรือ" บิดาของเจ้าบ่าวหันไปถามผู้ชายคนข้างๆ
และคุยกันเกี่ยวกับเรื่องภาพอีกสักพัก อรกานต์ร่วมสนทนาด้วยอย่างสุภาพ
สำรวม

เมื่อเวลาผ่านไปอีกครู่ เพื่อนสนิทของหล่อนตั้งท่าจะลากลับ ก็พอดี
กับที่พนักงานสาวซื้อสัมภาระตามใบสั่งของหล่อนกลับมาพอดี

"นนท์" หญิงสาวเรียก

"หืม"

"รีบกลับรีเปลา ช่วยกันหน่อยได้มั๊ย"

"ทำอะไร"

"นี่นะ..." ว่าแล้วหล่อนก็รีบรุดลากโป่งหลากสีออกมา กางผ้าขาวบาง
ซึ่งยาวเป็นเมตรออกมาอย่างพึงพอใจ

"จำซุ้มที่เคยจัดที่คณะได้มั๊ย เราจะทำคล้ายๆ อย่างนั้นนะ เอาลูกโป่ง
ไปแซมกับดอกไม้ ทั้งชายผ้าสีขาวๆ ห้อยรู้งริงลงมาเป็นฉากหลัง..."

บรรยายต่อไปเรื่อยจนจบก็ไม่ว่าให้เพื่อนปฏิเสธ กวักมือเรียกระดมพล มาช่วยกันเป่าลูกโป่งทันที หนุ่มผิวดำก็ตบกระโตกเพลยโจนกลายเป็น หนึ่งในทีมงานเฉพาะกิจอย่างเต็มตัว

งานในขั้นต่อไปดำเนินไปอย่างราบรื่นและรวดเร็วมาก เมื่อหล่อน มีผู้ร่วมงานมืออาชีพและผู้ช่วยมือขวาที่เข้าข้างรู้งานกันดี

อรกานต์ซั๊กเพลินและสนุกกับงานนี้มาก ไม่ได้ทำอะไรที่มันเป็น งานศิลป์แบบนี้มานานแล้ว

"นนท์จับตรงนั้นไว้แน่นๆ นะ ฉันจะดึงแล้ว"

"เดี๋ยวอ้อ..."

เจียบ...

ทุกอย่างหยุดไปชั่วขณะ คนเรียกเองก็ตะลึง ไม่รู้ว่าหลุดปากเรียก อย่างนั้นไปได้อย่างไร คงจะเป็นกิริยา วาจา และสไตล์การทำงานที่ถอดแบบ จากเพื่อนสนิทออกมาเปี่ยมแหงๆ

ข้างฝ่ายที่ถูกเรียกก็นิ่งงันไปเพียงครู่ พลันก็รู้สึกดีใจ อบอุ่นใจอย่าง บอกไม่ถูก นัยน์ตาฉายแววเริงร่า ยินดีอย่างปิดไม่มิด

"โทษทีโหร่า ผมเผื่อไปหน่อย สไตล์การทำงานของคุณกับเค้า ไกลกันมาก"

"ไม่เป็นไร" หล่อนตอบเสียงเรียบ หากยิ้มให้ทั้งปากทั้งตา ชนิดที่ คนซึ่งกำลังแอบมองอยู่หัวใจระตุกวาบ

กฤตินยืนอยู่ที่มุมห้องด้านนี้มาตั้งแต่แรกเริ่มของความโกลาหล พนักงานคนที่รับเงินจากเขาไปทำงานได้คุ้มค่าตอบแทนดีมาก ภาพขยาย ของคู่บ่าวสาวไปนอนหนึ่งอยู่ที่ท้ายรถเขาโดยไม่มีใครจับได้ แผ่นโพมชื่อ เจ้าบ่าวเจ้าสาวก็หักได้แบบเนียนเหมือนอุบัติเหตุธรรมดา แถมเขายังได้มุม สำหรับยืนดูเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างชัดเจนโดยไม่มีใครสงสัยอีกด้วย

เขามองหล่อนตั้งแต่เดินหน้าเคঁร่าเข้ามาจับพังกำตำหนิจากบิดามารดาของเจ้าบ่าวแล้ว จากนั้นคะแนนความนิยมในใจก็พุ่งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้เห็นการรับมือกับปัญหาทั้งหลายของหล่อน หล่อนตั้งสติได้ดีเยี่ยม จัดการกับแต่ละปัญหาอย่างทุ่มเทศความสามารถ ลุยแหลก ไม่มีท่าที่ท้อแท้หรือท้อถอย

ระดับความนิยมแทบจะทะลุปรอทแตกอยู่แล้ว ถ้าไม่มีผู้ชายคนนี้เดินเข้ามา วีรวราตีใจจนแทบเต้น พุดจาเสวนาด้วยอย่างยิ้มแย้มยินดีทุกคำ แดมยังยิ้มให้หวานหยด

ที่กับเขาล่ะ ตีรวนชวนทะเลาะตลอด คิดแล้วมันอดน้อยใจปนหวั่นใจไม่ได้

นี่เขาหึงหรือ

ขนาดตัวเองยังไม่แน่ใจเลยว่ารู้สึกอย่างไรกันแน่ แต่ที่แน่ๆ คือต้องหาทางคืนดีกับหล่อนให้เร็วที่สุด ถ้าไม่อยากจะกระวนกระวายอยู่อย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ

อรกานต์รีบชุดไปยังห้องอาหารอิตาเลียนและกลับมามายในระยะเวลาอันรวดเร็วพร้อมเหล่านอกกราคาแพงในมือ หยุดยีนสำรวจผลงานชิ้นโบแดงอย่างยินดี

"เรียบบร้อยแล้ว ผมกลับนะ"

"เดี๋ยว" หญิงสาวร้องเพื่อนไว้ พลังส่งสุราชั้นดีขวดนั้นให้

"ไม่เป็นไรหรอกไทร่า เพื่อนช่วยเพื่อนนะ"

"รับไว้เถอะ อย่าไปคิดว่าเป็นค่าจ้างหรืออะไร คิดซะว่าเป็นสินน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ หรือไม่ก็เป็นของฝากให้เอากลับไปแบ่งกันกิน"

"ไม่เป็นไรจริงๆ"

"รับไปเถอะนนท์ ฉันขอบคุณมากจริงๆ สำหรับความช่วยเหลือในวันนี้ และซาบซึ้งมากกับความเป็นเพื่อนที่ยังมีให้"

อีกฝ่ายมองสบตาหล่อนหนึ่ง สายตาสีกล้ำแนวแน่เสียจนอรกานต์
คิดว่าหล่อนควรจะต้องพูดอะไรแทนไถเราะซะหน่อย

"ฉันขอโทษเรื่องที่ผ่านมาทั้งหมด ทั้งกับนันทน์และกับเพื่อนคนอื่นๆ
ถ้าทุกคนยังให้โอกาส ยังนับฉันเป็นเพื่อนอยู่ ฉันก็อยากจะเป็นเพื่อนกับทุกคน
และครั้งนี้...สัญญาเลยว่าจะเป็นที่ดี"

ดวงตาซื่อๆ ยังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าหล่อนแนวแน่ "กับผมก็เป็นเพื่อน
ใช้มั้ย"

"อืม" หล่อนรับคำเสียงเบาทว่าหนักแน่น

คนตรงหน้าถอนใจก่อนจะยิ้ม เอ้อมมือมารับของกำนัลไปจากมือหล่อน
"งั้นก็ขอรับขวดีนี้ไว้เป็นของฝากจากเพื่อนฝูงแล้วกัน"

สตรีสาวสวยหวานยิ้มแฉ่งแบบไอ้ทอมบอยหัวใจคู่หูนิลยาเตะให้แทน
คำขอบคุณ

นี่ไถเราะ...ฉันคลายปมให้ผู้ชายคนนี้ได้แล้วนะ อย่างน้อยถ้าเขาหายเจ็บ
จากแผลที่เธอสร้างไว้ ฉันขอถือเป็นกุศลให้เธอ...

รองผู้จัดการใหญ่ของโรงแรมพรหมภักตราทิ้งกายลงนอนบนเตียง

"เฮ้อ!" หหมดวันอันยุ่งเหยิงไปอีกรวัน

เป็นอย่างที่หล่อนคาดเอาไว้จริงๆ ภาพถ่ายคู่บ่าวสาวบานใหญ่มา
ปรากฏอยู่ที่มุมห้องเมื่อตอนงานเลิก มันกลับมาได้อย่างเรียบเนียนเหมือน
ตอนที่หายไปไม่มีผิด คงจะเป็นฝีมือของวรายร้ายสุดหล่อที่เข้ามาป่วนเปื้อน
อยู่ในใจของหล่อนตลอดเวลาแน่ๆ

หญิงสาวสปริงตัวลุกขึ้นจากเตียง เดินตรงไปอาบน้ำ พลังสั่งตัวเอง
อย่างหนักแน่น ไม่ให้วอกแวกไปคิดถึงใบหน้าคมเข้มของเขาคนนั้นอีก

หล่อนตัดสินใจนอนค้างที่โรงแรมในคืนนี้ เพื่อประหยัดเวลาในการ
เดินทาง กว่าจะงานจะเลิกก็ตึกแล้ว ค้างเสียที่นี้จะได้มีเวลานอนมากขึ้น

ห้องชุดส่วนตัวของหล่อนบนชั้น executive floor ซึ่งอาสาริศยกให้ตั้งแต่แรก เริ่มเข้าทำงานก็มีข้าวของเครื่องใช้ของหล่อนพร้อมอยู่แล้ว เนื่องจากหล่อนมักจะค้างที่นี้ในวันที่ประสงค์จะอยู่เย็น (หรือตื่นเช้า) มาใช้ห้องออกกำลังกาย หรือสระว่ายน้ำอยู่เสมอ

อรกานต์หลับลึกภายในเวลาอันรวดเร็ว แต่แล้วภายในอีกไม่กี่ชั่วโมง ก็ต้องสะดุ้งตื่นจากเสียงโทรศัพท์ที่แผดลั่นไม่ยอมหยุด

"ฮัลโหล" หล่อนกรอกเสียงจ้วงเจียงลงไป คิดในใจว่า *ถ้ากฤตินโทรมา แกล้งล่ะก็ หล่อนด่ากลับแน่*

"คุณไทร่าคะ มีสเตอร์ทานากะ ห้อง 624 โรคหัวใจกำเริบค่ะ"

"คะ?!" อติติฉิตรรกรสาวตื่นเต็มตาทันที ตกใจจนแทบจะกุมสติไม่อยู่ "เรียกรถพยาบาลรึยังคะ"

"เรียกแล้วค่ะ แต่ยังไม่ถึง ไม่ทราบว่าจะรอดหรือไม่หรือให้เอารถโรงแรม ออกเลยดีคะ คุณพยาบาลบอกว่าไม่น่าไว้ใจค่ะ"

"เรียกรถไปนานรึยังคะ"

"สักพักแล้วค่ะ"

"ฉันขอให้อยู่ในดุลพินิจของคุณพยาบาลแล้วกันค่ะ ถ้าต้องใช้รถของ โรงแรมก็ใช้ได้เลย ให้คุณเค้ายกตามไปปฐมพยาบาลบนรถด้วย ไม่ต้องห่วง ห้องพยาบาลทางนี้แหละคะ เต็มวันฉันจะหาคคนไปแทนให้"

"คะ"

"ไม่ต้องตกใจนะคะ ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้"

หน้าห้องผ่าตัดของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งปรากฏร่างของสุภาพสตรี สองคนนั่งเคียงกัน

"ดีนะคะที่คุณไทร่ามาด้วย มีคนรับเป็นเจ้าของไข้ เข้าผ่าตัดได้เลย ถ้าดีฉันมาคนเดียวคงทำอะไรไม่ถูก ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไร"

"บังเอิญคืนนี้ฉันค้างที่โรงแรมพอดี ไม่งั้นคงรบกวนกันยิ่งกว่านี้ คุณวีรัช ก็ไม่อยู่เสียด้วย"

"ตอนดิฉันไปถึง คุณทานากะแทบจะไม่หายใจแล้ว ที่พรีออนต์บอกว่า แกโทรศัพท์ลงมาพูดจับใจความไม่ได้ ดิที่เกิดอะไรให้คนไปเคาะประตู เห็นท่าไม่ดีถึงตามแม่บ้านมาไขกุญแจเข้าไป"

อรกานต์ถอนใจยาว "ขอให้ปลอดภัยที่เถอะ ฉันใจไม่ดีเลย"

"คุณไทร่าจะไปพักผ่อนก็ได้นะคะ ดิฉันก็ว่าจะกลับไปอยู่ที่ห้องพยาบาล เหมือนกัน เกิดใครเป็นอะไรขึ้นมาจะได้มีคนหยิบยาให้ พนักงานที่เฝ้าแทน จะหยิบถูกหยิบผิดยังงี้ไม่รู้ ส่วนทางนี้เดี๋ยวให้เขาโทรไปแจ้งเราที่โรงแรม ก็ได้ค่ะ หรือถ้าคุณห่วง จะให้พนักงานสักคนมาอยู่แทนก็ได้"

"เชิญคุณเถอะค่ะ ฉันอยากอยู่เฝ้า คนแก่คนเดียวมาต่างบ้านต่างเมือง สงสารแก"

"งั้นดิฉันกลับก่อนนะคะ"

"ค่ะ ให้รถไปส่งคุณแล้วเดี๋ยวค่อยกลับมารับฉันก็ได้ ยังไม่สว่างเลย ฉันไม่อยากให้คุณกลับคนเดียว"

"ขอบคุณค่ะ" พยาบาลสาวส่งยิ้มจริงใจมาให้ รู้สึกทั้งชื่นชมและนับถือ หลานสาวท่านประธานสวยทั้งภายนอกและภายในจริงๆ

ติสสาม... ตีสี่... ตีห้า... ผ่านไปอย่างช้าๆ ในความรู้สึกอรกานต์ หญิงสาว นั่งหลับๆ ตื่นๆ อยู่หน้าห้องผ่าตัด จนนายแพทย์เปิดประตูห้องออกมาราว แปดโมงเช้า

"คุณเป็นญาติคนไข้หรือเปล่าครับ"

"ดิฉันรับเป็นเจ้าของไข้ค่ะ"

"พันซีตอันตรายแล้วครับ แต่ต้องขอให้อยู่ในห้อง ICU ดูอาการ สักระยะ"

"คะ ขอบขอบคุณมากคะ"

หล่อนกลับโรงแรมด้วยความโล่งใจระคนอ่อนเพลียแสนสาหัส ใจหนึ่งบอกให้เข้านอนเสีย ร่างกายนี้อดนอนไม่ได้ หากอีกใจกลับบอกว่า เข้าแล้ว ได้เวลาทำงานแล้ว ไปทำงานก่อน เตี่ยวค่อยแอบบิบบอนพักกลางวัน...แล้ว ฝ่ายหลังก็ชนะ...

อรกานต์กลับเข้าห้องชุด อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็มุ่งสู่ห้องทำงานของหล่อนเลย

คุณรัชนกเพิ่งมาถึง แต่ท่าทางคงจะทราบเรื่องราวทั้งหมดแล้ว "คุณไทร่าจะพักก่อนก็ได้นะคะ หน้าซีดเขียว เตี่ยวอีกสองชั่วโมง ดิฉันจะโทรไปปลุก"

"ไม่เป็นไรคะ" หล่อนตอบแค่นั้นแล้วจึงเดินเข้าห้องทำงาน จัดการเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ หยิบแฟ้มเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะมาเปิดดู เมื่อตรวจเช็ค e-mail จนเสร็จ จัดส่งไฟล์ข้อมูลที่คุณวิรัชขอไว้เรียบร้อยแล้วก็พอดีโทรศัพท์ดัง

"ไทร่าครับ เชิญที่ห้องผมหน่อยครับ"

ท่านผู้จัดการเรียกหาแต่เช้าเลยแฮะวันนี้ สงสัยจะถามเรื่องคุณทานากะ คิดได้ตั้งนั้น ท่านรองผู้จัดการจึงไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็วทันใจ

ผู้อาวุโสกว่าทักทายตามมารยาทก่อนจะเข้าประเด็น "ผมพอใจในผลงานของคุณนะไทร่า งานเลี้ยงเมื่อวานลูกค้าพอใจ แยกหรือพอใจ และสุดท้ายก็สามารถหารูปนั้นมาคืนเขาได้"

"ขอบคุณคะ"

"เตี่ยวก่อน ผมจะบอกว่าผมไม่พอใจวิธีการทำงานของคุณ คุณเป็นผู้บริหารนะครับ ไม่ใช่แม่งาน ผู้จัดการไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นผู้ที่คอยจัดการทุกๆ อย่างด้วยตัวเอง แต่หมายถึงผู้ที่คอยจัดการบริหารให้งานราบรื่นเรียบร้อย เว็ทติ้งสตูดิโอก็มี ฝ่ายสถานที่ของเราก็มี คุณแค่สั่งแค่มอบหมายงานก็พอแล้ว"

สีหน้าเจีรอรอยยิ้มเจื่อนลงทันที

"เรื่องเมื่อคืนก็เหมือนกัน คุณไม่จำเป็นต้องไปเฝ้าอยู่ที่โรงพยาบาลจนถึงเช้าก็ได้ จัดการธุระเรียบร้อยแล้ว ก็ให้คนอื่นเฝ้าแทน ไม่มีใครว่าคุณใจดำหรอก"

"คะ" ผู้อ่อนประสพการณ์รับคำหยาบๆ นัยน์ตาปรอย

"อย่างไรก็ตาม ผมให้คะแนนเต็มกับความตั้งใจ ความทุ่มเทของคุณ และผลสำเร็จของงาน คุณทำได้ดีมากไ้"

นั่นแล หล่อนจึงยิ้มออกอีกครั้ง

คุณวิรัชเองก็ไม่ได้ต่อความยาวสาวความยืดแต่อย่างใด ชายวัยกลางคน เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นการเรียกให้หล่อนมานั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยกัน

"ผมได้รับข้อมูลที่คุณส่งมาให้แล้วนะ มาดูนี่ ผมจะสอน...เอ๊ะ! เครื่องเป็นอะไร"

อรกานต์นั่งมองคนข้างๆ กดปุ่มโน้นปุ่มนี้ คลิกโน้นคลิกนี่ตาปริบๆ เกิดอะไรขึ้นล่ะนี่

"สงสัยจะโดนไวรัสนะ อาการแบบนี้"

"คะ!" หล่อนร้องเสียงสูง "ไวรัสหรือคะ"

"ใช่" ไม่รู้เป็นแค่เครื่องของผมหรือเป็นกันหมด เมื่อเข้าตอนคุณส่งไฟล์มา เครื่องมีอาการแปลกๆ รีเปล่า"

"ไม่ทราบสิคะ ไม่ได้สังเกต"

"นั่นผมว่าคุณรีบไปดูเครื่องคุณก่อนดีกว่า ถ้าเป็นเหมือนกันหมด คงงานใหญ่ ผมจะได้รีบตามเจ้าหน้าที่"

แม้จะเบลอบๆ จากการอดนอน หากอรกานต์ก็ตระหนักดีถึงปัญหาใหญ่ที่กำลังเผชิญหน้า หล่อนรีบรุดกลับเข้าห้องทำงาน ปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วเปิดใหม่

โปะะเซะ! เห็นผล เครื่องของหล่อนจอดสนิท แต่บูตเครื่องยังไม่มีปัญญา
เลย

พอออกมาหาคุณรัชนกที่หน้าห้องก็พบว่าเลขชาย ส่วนตัวก็กำลังต่อสู้
กับคอมพิวเตอร์อยู่เหมือนกัน

อรกานต์อารมณ์พุ่งสูงปรี๊ดไล่ปะทุจุดเดือด วันก่อนหล่อนพบกับการ
ยกเลิกจากลูกค้าถึงสามราย เมื่อวานก็วันทั้งรอบเช้า รอบเย็น แถมกลางคืน
ก็ไม่ได้นอนอีก ยังไม่ทันจะได้พักหายใจหายคอเลยกลับต้องมาเจอปัญหา
ใหญ่เบ้อเริ่มแต่เช้า หน้าซ้ายยังไม่ใช่ปัญหาของหล่อนคนเดียว คุณวิรัช
คุณรัชนกก็พลอยเดือดร้อนกันทั่ว

มันจะมากไปแล้วนะ กฤติน ธนวัฒน์

ถ้าอยากให้เห็นแจ๋นไปหาคุณถึงที่นั่นล่ะก็ ฉันก็จะแจ๋นไปเดี๋ยวนี้แหละ
จะไปพึ่งธนาคารให้ล่มมทลายไปเลยคอยดู!

หญิงสาวนั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่บนรถตลอดทางที่มุ่งสู่ธนาคารศรีสยาม
สำนักงานใหญ่ พอถึงที่ อารมณ์ก็เดือดได้ที่เช่นกัน

"ไม่ทราบว่าห้องทำงานของคุณกฤตินอยู่ชั้นไหนคะ"

ผู้หญิงที่เคาน์เตอร์ด้านหน้ามองหล่อนอย่างเต็มตา สายตาประเมิน
อยู่ในที่

คงจะมีผู้หญิงมาหาบ่อยล่ะสิ และยายคนนี้ก็คงมองหล่อนไม่ต่างจาก
ผู้หญิงพวกนั้น

"ไม่ทราบว่ามันได้วีรเปลาอะ"

"ไม่ได้มันดอะ"

"จ้ะกรรณารอสักครู่ละคะ จะให้ดิฉันเรียนคุณกริษาว่าใครมาขอพบคะ"

อรกานต์พยายามจะไม่กััดฟันแล้วคำรามออกมา หลังจากได้ยิน
น้ำเสียงที่แผ่รอยหยันลึกๆ เมื่อผู้ฟังรับทราบที่หล่อนไม่ได้มีนัดกับ

ชายหนุ่มเนื้อหอมผู้นี้มาก่อน

ใบหน้าขาวนวลเชิดขี้นอย่างทะนง สะบัดผมยาวสยายไปด้านหลัง อย่างจงใจไว้มาต นัยน์ตาเรียวยสวยเปล่งประกายคมดุ กล่าวตอบเสียงดังชัดเจน "ธีร์วรา ภคภัทรา"

อีกฝ่ายสะดุ้งเล็กน้อยหลังจากได้ยินนามสกุล รีบต่อโทรศัพท์ไปยังผู้เป็นนายทันที

"ขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสี่สิบสามนะคะ เลขาฯ คุณกริขจะรอคุณอยู่หน้าลิฟต์คะ"

อรกานต์ได้รับคำตอบที่น่าพอใจจากน้ำเสียงที่ดีขึ้นของพนักงานคนนั้น ทว่าความรู้สึกของหล่อนไม่ได้ดีขึ้นเลย ยิ่งลิฟต์เลื่อนสูงขึ้นเท่าไร หล่อนยิ่งอยากกระโจนเข้าบิบบอกกฏตินมากขึ้นเท่านั้น

เพราะเขานั้นแหละที่ทำให้หล่อนต้องมาเจอกับเรื่องยุ่งๆ เรื่องบ้าง พวกนี้ทั้งหมด วันนี้ได้เห็นตึกกันแน่

เลขานุการส่วนตัวของกฏตินมารอรับหล่อนที่หน้าลิฟต์และพาไปส่งถึงห้องทำงานของเขา ก่อนจะรีบขอตัวกลับไปอย่างรู้หน้าที่

บุคคลซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โน้มตัวใหญ่ดูสดใส หล่อเนียบ แถมยังยิ้มกว้างต้อนรับหล่อนอย่างอารมณ์ดี ดวงตาคมทอดแววหยอกล้อ

ดูเถอะ ความเดือดร้อนของหล่อนคือความสดชื่นของเขา อรกานต์แปลงร่างเป็นซีปนาวุธทันที พร้อมจะถล่มคนตรงหน้าให้ยับเยิน

กฏตินมองสาวสวยตรงหน้าอย่างพึงพอใจ แม้หล่อนจะยืนจังก้า แยกปลายขาเล็กน้อยพร้อมกำหมัดหลวมๆ ข้างลำตัว ท่าทางเอาเรื่องเต็มที่ขัดกับเสื้อยืดแขนยาวปลายบานสีม่วงพาสเทลหวานกับกระโปรงสีครีมดูน่ารักน่าทะนุถนอม แม้ใบหน้านั้นจะปราศจากเครื่องสำอางใดๆ หากผิวแก้มก็แดงระเรื่อจากความโกรธและริมฝีปากก็เป็นสีจืดตามธรรมชาติจากการที่เจ้าตัวนั่งกัตมาตลอดทาง ภาพที่เห็นจึงเป็นภาพที่นำมามอง

เขาคาดอยู่แล้วว่าหล่อนจะต้องมาพร้อมความโกรธ แต่ไม่คิดเลยว่า จะโกรธขนาดนี้

ตายละซี

ก่อนที่ชายหนุ่มจะเอ่ยปากทักทายใดๆ ผู้มาเยือนก็เปิดฉากด้วย น้ำเสียงโกรธจัด "คุณกฤติน ธนวิวัฒน์ คุณมัน...เง่เง่า...ทุเรศ...แย่มาก... เลวร้ายที่สุด!"

"อะไรกันไทร่า มาถึงยังไม่ทันทักทายกันดีๆ เลย ต่าเออาจ"

"ฉันไม่มีอารมณ์จะมาทักทายดีๆ กับคุณ เมื่อวันก่อนมีลูกค้าแคนเซลฉัน สามารถขายชิ้น เมื่อวานเช้าก็เซพหยุดงาน ตอนเย็นก็มีปัญหาที่งานแต่ง เมื่อคืนฉันก็ไม่ได้นอนทั้งคืน เช้านี้ยังมาเจอปัญหาเครื่องคอมพิวเตอร์อีก มันจะมากไปแล้วนะคุณกริช คอมพิวเตอร์มันเป็นระบบเน็ตเวิร์ก คุณมา ป่วนแบบนี้ คุณวิรัชก็ทำงานไม่ได้ คุณนกก็ทำงานไม่ได้ ฉันยังทำงานไม่ได้ โดยเฉพาะกับการต้องมาตามล้างตามเช็ดปัญหาสารพัดที่คุณจัดหามาให้ คุณเข้าใจมั๊ย...ฉันทำงานไม่ได้เลย!"

หล่อนเว้นช่วง หยุดหอบหายใจ ดวงตาคูโชน

"เดี๋ยวก่อน คอมพิวเตอร์อะไรกันไทร่า คอมพิวเตอร์คุณเป็นอะไร"

"คุณไม่ต้องมาทำเป็นไก่อ ทำอะไรไว้ก็ยอมรู้อยู่แกใจ ฉันไม่จำเป็น จะต้องมาเสียเวลาอธิบายอะไรต่อมิอะไรยืดยาวให้คุณฟัง คุณจำไว้เลยนะ คุณกริช ไม่มีวันที่ฉันจะยอมขึ้นเตียงกับคุณ ไม่มีวันที่ฉันจะวิ่งโร่คอยตามคุณ เหมือนใครต่อใครที่คุณเคยเจอมา ถ้าคุณคิดว่าการตามรับตามส่ง คอยดูแล เอาใจใส่ฉันตลอดสามเดือนที่ผ่านมา เป็นการลงทุนที่คุณจะได้ฉันไปอยู่ บนเตียงคุณล่ะก็ คุณคิดผิด และถ้าคุณคิดว่าการคอยกวนคอยป่วน คอย แก้งฉันสารพัดจะทำให้ฉันรีบวิ่งแจ้นเข้ามาเสนอข้อตกลงที่จะทำให้คุณ พอใจล่ะก็ คุณคิดผิดอีกเหมือนกัน ผิดถนัด...ผิดมาก"

หล่อนหยุดหอบหายใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็รีบกวาดต้อไปก่อนที่กฤติน

จะขัดคำใดขึ้นมา

"จะบอกให้นะ ทางเดียวที่คุณจะได้ตัวฉัน คุณจะต้องลงทุนมากกว่านี้ อีกล้านเท่า คุณจะต้องจ่ายด้วยอิสรภาพของคุณ ชีวิตโสตของคุณ นามสกุลของคุณ และสิทธิทุกอย่างที่คนนามสกุลธันวาคมหนึ่งมี ถ้าคุณจ่ายตามนี้ไม่ได้ ก็ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน ฉันไม่ใช่ของเล่นชั่วคราวของใคร และฉันก็จะไม่เป็นฝ่ายตั้งรับกับปัญหามานาชนิดที่คุณจัดหามาให้ตลอดไปด้วย แกล้งฉันมากเข้า ฉันจะได้กลับคุณบ้าง คอยดูสิ"

"ตกลง"

หญิงสาวกะพริบตาสองที อ้าปากค้าง จับเอาอากาศไว้หายใจ ก่อนถาม
"ตกลงอะไร"

"ตกลง ผมจะจ่ายด้วยชีวิตโสตของผม นามสกุลของผมไง"

"คุณกริช!" ที่นี้หล่อนถึงกับพูดอะไรไม่ออกไปอีกสิบวินาทีเต็มๆ

"คุณบ้าไปแล้วคุณกริช รู้รีเปล่าว่าคุณพูดอะไรออกมา"

"ก็คุณพูดถึงอะไรละ ผมก็หมายความว่าตามนั้นแหละ"

"การจ่ายด้วยชีวิตโสตของคุณ มันหมายถึงว่าจะต้องมีการแต่งงาน"

หญิงสาวอตุลสำห่อธิบายราวกับกลัวว่าเขาจะไม่เข้าใจ

กฤตินยิ้มมุมปาก "แต่ก็แต่"

"คุณจะมาแต่ก็แต่อย่างนี้ไม่ได้นะ ฉันเป็นลูกมีพ่อแม่ แม่ จะต้องมีการสู่ขอตามประเพณี มีการจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย มีสินสอดทองหมั้นในจำนวนที่สมหน้าตาสมฐานะพ่อแม่ฉัน และบอกไว้ก่อนเลยว่า จะไม่มีการคืนสินสอดแม้แต่สิ่งเดียว"

"โอเค" เขาตอบรับสบายๆ แบบไม่ต้องคิดอะไรมาก ทำเอาหล่อนซักรน

"นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะคุณกริช ไม่ใช่ก็จะแต่ก็แต่ นี่จะเล็กก็เล็ก พอคุณใช้ฉันจนเบื่อแล้วจะมาหย่าทีหลังไม่ได้นะ อย่างน้อยๆ ก็ต้องอยู่กับหน้าปี่ขึ้นไป ไม่ให้ใครๆ เค้าไปนินทากันได้ว่าอยู่กับกันหม้อข้าวยังไม่ทันดำ

ก็ไปไม่รอดแล้ว"

"ไม่หย่าก่อนห้าปีแน่นอน"

"แล้วอย่าคิดนะว่าเป็นผู้ชายแล้วจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ จะไปมีบ้านเล็ก บ้านน้อยที่ไหนก็ได้ ฉันไม่ยอมให้ใครมาพูดทั้งต่อหน้าและลับหลังได้หรอกว่าเป็นแค่ภรรยาตามกฎหมายไว้คอยประดับบารมีคุณเท่านั้น"

ฝ่ายชายยังคงมีรอยยิ้มประดับในใบหน้า กล่าวเสียงเรื้อรัง "ใครมันเอาคุณไว้ประดับบารมีเฉยๆ ก็โง่ตายซัก"

"คุณ!!"

ระหว่างที่หล่อนกำลังสรรหาคำคำต่อคำต่อไป กฤตินก็รีบแทรก "สัญญาเลย เอ้า ว่าคุณจะได้ตำแหน่งภรรยา คำเดียวเนั้นๆ ไม่ใช่ภรรยาหลวงหรือภรรยาอื่นแน่นอน แถมยังจะไม่ไปมีกิ๊กๆ กิ๊กๆ ที่ไหนให้คุณระคายใจด้วย"

"บ้า!"

"บ้าอะไรอีกเล่า"

"ใครจะไปเป็นภรรยาคุณ บ้ากันไปใหญ่แล้ว ฉันจะมาบอกให้คุณเลิกยุ่งกับฉัน ไม่ใช่ให้คุณมาแต่งงานกับฉัน บ้า! บ้าที่สุดเลย! ฉันกลับดีกว่าพูดกับคุณ ยิ่งพูดยิ่งหลงประเด็น"

ว่าแล้วก็สะบัดหน้าพริตจนผมสยายเต็มแผ่นหลัง จ้าพรวดๆ มุ่งสู่ประตูห้องทันที

"เฮ้ย! เดี่ยว!" กฤตินอุทานเสียงดัง ถลันลุกจากเก้าอี้ รีบสาวเท้ายาวๆ ตามไปรวบตัวหล่อนได้กลางทางพอดี

ซำก็ซำ โมโหก็โมโห ผู้หญิงอะไรมาถึงก็โวยวายอย่างเดียว แกรมพอรู้ว่าพลาด เผลอหยิบยื่นโอกาสทองให้เขาเข้าแล้ว กลับมาโยนความผิดให้เขาแล้วตัวเองก็เผ่นทันที

แบบนี้มันน่า...นัก

อรกานต์ต่อสู้ดิ้นรนสุดชีวิต พยายามปิดกายออกห่างพร้อมกับ

แกะมือใหญ่ยาวให้หลุดออกจากลำตัว แต่ยิ่งดึงยิ่งถูกลำแขนแข็งปานเหล็กกล้า รัศแน่น ทรวงอกบดเบียดกับแผงอกกำยำ ผลักไสเท้าให้รื้อก็เหมือนผลัก กำแพงอิฐ ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับเขยื้อน

ผู้ที่มีพลังกำลังเหนือกว่าจึงถือวิสาสะกึ่งอุ้มกึ่งดันจนหญิงสาวมาหยุดยืน อยู่ในจุดที่ต้องการ นั่นคือสะพานของหล่อนอยู่ชิดกับโต๊ะทำงานของเขา โดยมีต้นขาของเขาเบียดชิดติดหน้าขาของหล่อน แขนของเขาโอบรัดไว้แน่น รอบเอวบาง เรียกได้ว่าโดยกายภาพแล้ว หล่อนหมดทางสู้โดยสิ้นเชิง

อดีตทอมบอยสาวใจดีไม่เป็นสำ เคยคลุกคลีอยู่กับเพื่อนผู้ชายเป็นฝูง แต่ไม่เคยถูกใครจู่โจมในระยาระชิตแบบนี้ ยิ่งผู้ชายคนนี้ ขนาดยืนคุยกัน ห่างเป็นวา สายตาของเขาก็สามารถหลอมละลายหล่อนได้แล้ว ไม่ต้องมา ยืนติดชนิดแนบเนื้อแบบนี้หรอก

นางแพ้ม่าเห็นๆ ทั้งจากจุดยุทธศาสตร์และโดยสรีระ ตำแหน่งที่หล่อน ยืนอยู่ถูกปิดล้อมแน่นหนา ร่างกายที่สูงโปร่งไม่อาจช่วยอะไรได้เลย ก็เขา สูงกว่าตั้งเยอะ ไช้สยโรบเซียวละ สูงใหญ่กำยำสมกับที่เคยเป็นนักกีฬา เสียด้วย

กระนั้น หล่อนก็ยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ยังคงดิ้นขลุขลักอยู่ในวงแขน แข็งแรง และยังคงถลึงตาใส่เขาอย่างเด็ดดาล "ปล่อยนะคุณกริช คุณจะมา รัศแน่นไว้แบบนี้ไม่ได้นะ ปล่อย!"

"ทำไมจะไม่ได้ ตอนนี้ตำแหน่งของผมเลื่อนขึ้นจากเพื่อนธรรมดาๆ มาเป็นว่าที่สามีแล้วนะ"

"บ้า ใครเป็นว่าที่สามีใคร พูตให้มันดีๆ นะคุณ"

"อะไรกันคุณ คิดจะเบี้ยวซึ่งๆ หน้าอย่างนี้เลยหรือ คุณมายืนขอเสนอ พอผมตกลงเซ็นสัญญายอมรับกฏกติกา มารยาททุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คุณก็ มาเบี้ยวหน้าตาเฉยอย่างนี้ ผมเรียกเรื่องค่าเสียหายนะจะบอกให้"

"คุณไปเสียหายอะไรตรงไหน ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้แหละ ไม่งั้นฉันจะ

แจ้งความด้วย"

"แจ้งความ? ลืมอะไรไปรีเปล่าไทร่า คุณเป็นฝ่ายมาหาผมถึงที่นี่ ใครๆ
เค้าก็คิดว่าคุณเต็มใจทั้งนั้นแหละ ผมว่าคุณหยุดตื่นดีกว่านะ"

อรกานต์หยุดทีก เห็นจริงตามคำกล่าวของเขาทุกคำ คิดแล้วมัน
น่าโมโหจริงๆ หล่อนจนมุมทุกทางเลย อยู่ดีไม่ว่าดี หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ
ยิ่งคิดยิ่งโมโหจนน้ำตาคลอ

ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงร่างที่ยืนแข็งที่อยู่ออกในอ้อมแขน ใบหน้าขาวนวล
ก้มต่ำ ขบริมฝีปากกลางแนบ

"ไม่เอาน่าไทร่า ตกลงเซ็นสัญญากันเรียบร้อยแล้ว คุณก็โอเคตามนั้น
ก็หมดเรื่อง"

"ปล่อยฉัน ฉันจะกลับ" หล่อนเอ่ยเสียงสั้น พยายามเบี่ยงกายออกจาก
จากร่างสูงใหญ่ซึ่งก็ไม่เป็นผลสำเร็จเลยแม้แต่น้อย

"ไม่แน่จริงนี่นา ส่งสารท้ารบมา แล้วก็วิ่งหนี แน่จริงก็อย่าหนีซีคนเก่ง
กลัวอะไรเล่า" น้ำเสียงเย้ยหยันชัดเจนส่งผลให้คนฟังเงยหน้าขยับ ดวงตา
วาววาบ ในหัวก้องแต่คำว่า 'ไม่แน่จริง'

หากนิลยาอยู่ด้วยคงได้ลากคอหล่อนหลบออกจากตรงนี้ทันทีที่มี
คำว่า 'ไม่แน่จริง' ดังขึ้น เนื่องจากอรกานต์เป็นโรคแพ้อำนาจ หล่อนเคยมีเรื่อง
ชกต่อยกับเด็กนักเรียนชายแถวบ้านมาแล้ว และหวุดหวิดจะตีรันฟันแทง
กับชาวบ้านเค้าอีกหลายครั้งก็เพราะไอ้คำว่า 'ไม่แน่จริง' นี้แหละ

นี่คือข้อมูลที่กฤตินไม่รู้อันหนึ่ง ซึ่งส่งผลให้เขาจุดไฟในอารมณ์ของหล่อนได้
ตรงจุดพอดี

"ใครว่าฉันไม่แน่จริง คนอย่างฉันรบเป็นรบ ลุยเป็นลุย"

"แล้วแต่งงาน?"

"คุณกล้าแต่ง ฉันก็กล้าแต่ง ไม่เห็นจะต้องกลัวอะไร"

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง "งั้นตกลงตามนี้ เย็นนี้ผมจะบอกให้แม่เตรียมตัว

"ไปขอบคุณเลย"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/362jP2K>